விவேக போதினி

"எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு." —— திருவள்ளுவர்

தொகுதி V } பரிதாபி௵ ஆவணி௴ : 1912-௵ செப்டம்பர்௴ { பகுதி 3

முடிவான நிலை

THE FINAL STATE

முன்னர் எடுத்து விளக்கிய ஜீவன் முக்திக்கும் மேலாக ஒரு நிலை இருக்கின்றது என்று சாஸ்திரங்களால் வெளியாகின்றது. இதுவே, மனிதன் உயிருடனிருக்கையில் அடையக்கூடிய முடிவான நிலை. ஜீவன் முக்திநிலை உள்ளபடி ஒருவனுக்குக் கைகூடிவிட்டால் அவன் இந்த முடிவான நிலையில் சேர்க்கப்படுவான். இந்த முடிவான நிலைக்கு **விதேஹமுக்தி** என்று பெயர். இந்நிலையை அடைந்தவனுக்கு **பிரஹ்மவரிஷ்டன்** என்று பெயர். இம்மாதிரியான நிலை மனிதனுக்கு உயிருடனிருக்கும்பொழுதே வரக்கூடியது என்பதைக் குறிக்கவே ஆலயங்களில் விக்ரஹங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. அவைகள் எவ்வாறு ஒருவித அசைவு முதலியன இன்றிப் பார்ப்பவர்கள் மனதில் நல்லெண்ணங்களை உண்டாக்கி அவரவர்கள் பக்குவத்திற்கேற்ப, த்யானம் உத்ஸவாதிகள் செய்யும்படி தூண்டி அவர்களை மேன்மை அடையும்படி செய்தும் தாம் அவைகளால் ஒரு மாறுதலும் அடையாமலிருக்கின்றனவோ அவ்வாறே இருப்பன் **பிரஹ்மவரிஷ்டனும்.**

ஸ்ரீமத் சங்கராசார்யர் முதலியவர்கள் இந்த விதேஹ முக்தியைப்பற்றிக் குறிப்பாகக் கூறிவிட்டனர். பொதுவாக ஜீவன் முக்தர்கள் ப்ராரப்தவசமாய்த் தமக்கு வந்த தேஹம் நழுவியதும் பரலோக யாத்திரைகளில் செல்லாது அங்கேயே விதேஹமுக்தி பதவியைப் பெற்று எங்குமுள்ள ப்ரஹ்மமே ஆகிவிடுகின்றனர் என்று மாத்திரம் கூறிவிட்டார்கள். இந்நிலை ஒருவன் உயிருடனிருக்கும்பொழுதே வரக்கூடியது என்பதை வெளிப்படையாக எடுத்துச் சொல்லாவிடினும் **பிரஹ்மவரிஷ்டனை** வர்ணிப்பதில் இந்நிலையையே வர்ணித்துமிருக்கிறார்கள். இம்மாதிரியேதான் கைவல்ய நவநீதத்திலும், 'அன்னியர் தம்மால் தன்னால் அறியாதோன் வரிஷ்டனுமே' என்று அவனை ஜீவன் முக்தருள் ஒருவராக வர்ணித்துவிட்டுப் பின்னர் 'மேவரும் ஜீவன் முக்தர் விதேஹ முக்தியும் நீ கேளாய்' என்று கூறுவதாலும், இதை விவரிக்கும் விதத்தாலும், வாசிப்போருக்கு விதேஹ முக்தி மரணத்தின் பின்னர்தான் வருவது என்ற எண்ணம் உண்டாகும். இப்படியிருந்தும் வாஸுதேவ மனனத்தில் உள்ள 'எங்கு தேஹஸம்பந்த மிருக்கிறதோ அங்கெல்லாம் துக்கமுண்டு. ஆதலால் விதேஹ முக்தியின் பொருட்டே ப்ரயத்தனம் செய்யவேண்டியது' என்ற வாக்கியத்தையும், வித்யாரண்யர் எழுதியுள்ள பஞ்சதச ப்ரகரணம் திருப்தி தீபத்தில் 'முக்தனை ப்ராரப்தம்கூட அணுகாது' என்று விஸ்தாரமாக வர்ணித்துள்ளதையும் நோக்கில் இந்த விதேஹ முக்தநிலை உயிருள்ளபோதே வரக்கூடியது என்பது தோன்றும். இந்நிலை சில ஜீவன் முக்தருக்கு உயிருள்ளபோது வருவதாயினும் பெரும்பாலார்க்கும் மரணத்தின் பின் வருவதாலும், விதேஹ முக்திநிலையை வர்ணித்தாலும் ஸாதாரண ஜனங்களுக்கு அது நிஸ்ஸாரமாகத் தோற்றிவிடலாம் என்ற எண்ணத்தாலும், ஜீவன் முக்திநிலையை ஒருவன் அடையுங்கால் அவனுக்கு விதேஹ முக்தி பின் தானே விளங்கிவிடும் என்ற எண்ணத்தாலும் ஆசார்யர் முதலிய பெரியோர்கள் இந்நிலையைப்பற்றி அதிகமாக விஸ்தரிக்காது விட்டார்போலும். அவர்களுக்குப் பின்னர் வந்தவர்கள் விதேஹ முக்தர் சிலரைக் கண்டு அதை விளக்கமாகக் கூறாதுவிட்டால் உண்மை கூறியதாக முடியாது என்று வெளிப்படையாகக் கூறிவிட்டனர்.

ஆகவே முடிவான நிலையாகி விதேஹ முக்தியிலிருப்பவர்கள் இக்காலத்தில் சிலர் இருப்பதனால் இதுவே முடிவான நிலை என்று கூறவேண்டி வந்தது. கும்பகோணம் மௌன ஸ்வாமிகளும், இப்பொழுது நாகப்பட்டணத்திலிருக்கும் மௌன ஸ்வாமிகளுமே இந்நிலைக்கு சாக்ஷி. இம்மாதிரியுள்ளவர்களைத் தர்சிக்கக் கிடைக்காத பலருக்காகத்தான் இந்நிலையை உணர்த்தும் விக்ரஹங்கள் கோயில்கள் அமைந்துள்ளன. நம் முன்னோர்கள் முடிவான நிலையை, ஊஹிப்போர் எளிதில் உணரும்படி அமைத்துள்ள ஆலயங்களின் சிறப்பை என்னென்று கூறுவது இதனால்தான் ஔவையும் "ஆலயம் தொழுவது சாலவும் நன்று" என்றனள்,

விவேக போதினி

தொ. 5.] பரீதாபி௵ ஆவணிமீ [பகுதி 3

விக்கிரஹ ரஹஸ்யம்

THE INNER MEANING OF IMAGES

10. தக்ஷிணாமூர்த்தி

ஒரு ஆலமரத்தடியில் உயர்ந்த ஜடாமகுடந் தரித்துப் புலித்தோலை உடுத்த ஒரு புருஷன் உயர்ந்த பீடத்தின்மேல் வீராஸனமிட்டு உட்கார்ந்திருப்பதாக அமைந்துள்ளது இவ்விக்கிரஹம். ஜடையில் பிறைச்சந்திரன் கங்கை முதலியவைகள் காணப்படுகின்றன. வீராஸன அவஸரத்தில் கீழே தொங்கவிட்டிருக்கும் வலதுகால் ஒரு அஸுரனை நசுக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. இடது கால் மேலே உயர்த்தப்பட்டு வலது முழங்காலின் மேல் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஒரு வலது கையில் உடுக்கும் ஒரு இடது கையில் அக்னியும் காணப்படுகின்றது. மற்ற வலது கையில் சின்முத்ரையும், மற்ற இடதுகையில் ஏடும் அமைந்திருக்கின்றது. இவரைச்சூழ்ந்து நான்கு சிஷ்யர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு ஸநகாதி யோகிகள் என்று பெயர்; முறையே ஸநகர், ஸநந்தனர், ஸனாதனர், ஸநத்குமாரர் என்பதே இந்நால்வர்கள் பெயர். சிஷ்யர்கள் பெரியவர்களாகவும், குரு சிறு வயதுடையவராகவும் காணப்படுகின்றார்கள். இங்கு மௌனத்தையே உபதேசமாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. தக்ஷிணாமூர்த்திவிக்ரஹ அமைப்பைத் தாயுமானவர்:—

துங்கமிகு பக்குவ ஸநகன்முதல் முனிவோர்கள்
தொழுது அருகில் வீற்றிருப்பச்
சொல்லரிய சொல்லை ஒருசொல்லால் உணர்த்தியே
ஸ்வரூபானு பூதி காட்டிச்
செங்கமல பீடமிசைக் கல்லா லடிக்குள்வளர்
வித்தாந்த முத்தி முதலே!
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணா மூர்த்தியே!
சின்மயானந்த குருவே!

என்று வர்ணித்திருக்கிறார்.

தக்ஷிணாமூர்த்தி விக்கிரஹங்கள் பலவிதமாகக் காணப்படும். சில தக்ஷிணாமூர்த்தி விக்கிரஹங்களில் வீராஸனத்திற்குப் பதிலாக யோகாஸனமும், சிலவற்றில் உடுக்கு அக்னிக்குப் பதிலாக, மான், மழு, பாசாங்குசம், வீணை, ஜபமாலை, முதலியவைகளும் காணப்படலாம். இவைகளின் பொருளை முன்னரே சிவலிங்கம், கணேசர் முதலிய விக்கிரஹங்களைப்பற்றிக் கூறிய இடத்தில் வெளியிட்டாகி விட்டது.

இங்குக் கூறப்பட்டிருக்கும் வர்ணனையில் வீராஸன அமைப்பில் கீழே தொங்கி ராக்ஷஸனை நசுக்கும் வலது கால், மேலே உயர்த்தி வலது முழந்தாளின்மேல் வைத்திருக்கும் இடதுகால், உடுக்கு, அக்னி, சிரத்திலுள்ள கங்கை, பிறைச்சந்திரன், புலித்தோலாடை ஆகிய இவைகளின் உட்பொருள்களை நடராஜ விக்ரஹத்தைப்பற்றி எழுதிய காலத்தில் எடுத்துக் கூறப்பட்டது. இங்கு ஆராயவேண்டியவை குரு சிஷ்ய நிலை, மௌனம், சின்முத்திரை, கையில் பிடித்திருக்கும் ஏடு. இவைகளின் உட்கருத்தை எண்ணி ஈடுபட்டே ஸ்ரீமத் சங்கராசாரியர்:—

चित्रं वटतरोर्मूले वृद्धाशिष्या गुरुर्युवा ।
गुरोस्तुमौनं व्याख्यानं शिष्यास्तुच्छिन्त संशयः ॥

அதாவது 'ஆலமரத்தடியில் அமைந்துள்ள அதிசயத்தை என்னென்று சொல்வேன்! வயது முதிர்ந்த சிஷ்யர்களால் சூழப்பட்ட சிறுவயதுள்ள குரு ஒருவர் இருக்கிறார். அவர் மௌனத்தால் உபதேசிக்கச் சிஷ்யர் ஸந்தேஹங்கள் பறந்தோடிப் போகின்றன' என்று ஆனந்த பரவசராகி,

मौनं वाक्या प्रकटित परब्रह्मतत्वं युवानं ।
वर्षिष्टान्तेव सदृषिगणैरावृतं ब्रह्मनिष्टं ॥
आचार्येन्द्र करगलित चिन्मुद्रमानन्दमूर्ति ।
स्वात्मारामं मुदितवदनं दक्षिणामूर्तिमीडे ॥

அதாவது,

சீர்பூத்த மௌனமதாய் அருமறை மாமுடிகள்
திகழ்த்து பரப்பிரம தத்துவனை அணியவவனை
நேர்பூத்த உயர்சிட விருடிகணப் பிரம
நிட்டர்கள் சூழ்தா நிறைமா மதியினைச்செங்கழுநீர்
தார்பூத்த குருபானை சின்முத்திரைக்கை
தரித்தவனை ஆனந்த மூர்த்தியைத் தன்மயனை
யேர்பூத்த முதிதவதனனை யெந்த ஞான்று
மெழிலுறும் சீர்தக்ஷிணாமூர்த்தியை யேத்தெடுப்பாம்.

என்று மனதாரத் துதித்திருக்கிறார்.

இம்மாதிரியே ஈடுபட்டுத் திருவிளையாடற் புராண ஆசிரியராகிய பரஞ்சோதி முனிவரும்:—

கல்லாலின் புடையமர்ந்து நான்மறையா றங்கமுதற்
கற்ற கேள்வி
வல்லார்கள் நால்வருக்கும் வாக்கிறந்த பூரணமாய்
மறைக்கப் பாலாய்
எல்லாமா யல்லதுமா யிருந்ததனை யிருந்தபடி
யிருந்து காட்டிச்
சொல்லாமல் சொன்னவனை நினையாம னினைந்துபவத்
தொடக்கை வெல்வாம்.

என்று தக்ஷிணாமூர்த்தியின் உட்பொருளை வெளியிட்டிருக்கிறார்.

இந்த விக்கிரஹம் குருசிஷ்ய பாவ ரஹஸ்யத்தை உணர்த்துகிறபடியால் இதற்கு ஞான பரமான ஆசார்ய பாவனைப்பொருளே மிகப் பொருத்தமாகும். பக்திபரமான பொருள் இல்லவே இல்லை என்றும் கூறிவிடலாம். முன் எடுத்துக்காட்டிய ஈடுபாடுகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு இவ்விக்கிரஹத்தின் ரஹஸ்யத்தை ஆராயப் புகுவோம்.

தக்ஷிணாமூர்த்தி யௌவன புருஷனாகவும் சிஷ்யர்கள் 'நான்மறை யாறங்கமுதற் கற்றகேள்வி வல்லாரான' வயது முதிர்ந்தவர்களாகவும் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஸாதாரணமாக அஞ்ஞானம் அஞ்ஞானி, இப்படி இருந்தும் ஞானம் உதயமானதும் அது ஒளியைக் கண்ட இருளைப் போலவும், தீப்பொறியால் தாக்கப்பட்ட பஞ்சுப் பொதிகளைப்போலவும், இருந்தவிடம் தெரியாமல் பறந்தோடிப் போய்விடும் என்பது சாஸ்திர ரஹஸ்யங்களில் ஒன்று. உதயமான ஞானத்தையே உருவமாகக்கொண்டு 'வாக்கிறந்த பூரணமாய் மறைக்கப்பாலாய் எல்லாமா யல்லதுமாய் இருந்ததனை இருந்தபடி இருந்துகாட்டும்' திறன் வாய்ந்த குரு சிறுவயதுடையவராகவும்; அஞ்ஞானத்திற்கு உட்பட்டதாயும் உள்ளதை உள்ளபடி எடுத்துரைக்க முடியாது மயங்கும் வேதாதிகளில் தேர்ச்சியடைய ஆயுளை எல்லாம் போக்கிய சிஷ்யர்களைப் பெரியவர்களாகவும் இவ்விக்கிரஹத்தில் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இக்கருத்தை உள்ளடக்கியேதான் ஸ்காந்தத்தில் ஸுப்ரஹ்மண்யர் சிறுபிள்ளையாக விருக்கையிலேயே நீண்ட ஆயுள் பெற்று வயது முதிர்ந்து ஸகல ஸேனைகளாலும் சூழப்பட்ட சூரபத்மாதிகளை இருந்தவிடம் தெரியாமல் பறக்கடித்துவிட்டதாகக் கூறியிருக்கிறது.

இந்தச் சிஷ்யர்களுக்கு மௌனமூலமாக உபதேசம் நடக்கிறது. மௌனமென்றால் என்ன? அதனால் என்ன உபதேசம் செய்யமுடியும்? மௌனம் அநேகவிதம். அவைகளுள் வாக்மௌனம், க்ரியா மௌனம், உண்மை மௌனம் என்பவைகளே முக்கியமானவை. வாக் மௌனம் என்பது வாயால்மாத்திரம் பேசாதிருத்தல்: மனம் கிடந்து பதைத்துக்கொண் டிருக்கலாம். க்ரியாமௌனம், வாக்கு பதைத்து வெளியிட்ட போதிலும், மனம் பதைத்துக்கொண்டிருந்த போதிலும் அவஸரமாக ஒன்றையும் செய்துவிடாமை. மனத்தைப் பதைக்கவொட்டாது தடுத்துக் கடமைகளைச் செய்துவிட்டு அமைதியுடனிருப்பதே உண்மையான மௌனம். ஒரு பாம்பை நம்முன் கருடன் கொத்தி எடுத்துப் போவதாக வைத்துக்கொள்வோம். அநியாயமாகக் கருடன் பாம்பை வதைக்கிறதே என்று பாம்பினிடம் விருப்பும், கருடனிடம் வெறுப்பும்

கொடிய பாம்பிற்கு இக்கதி வந்தது தகும் என்று மாறுன மனோநிலையும் நம் மனதில் ஏற்படாது, 'எந்த ப்ராணிக்கும் உயிர் வெல்லம், ஆதலால் நாம் பாம்பைக் கருடன் வாயிலிருந்து தப்புவிக்க வேண்டியது முக்கியம். அதைச் செய்ததன்மேல் சிபியைப்போல அதிக ஜீவகாருண்யத்துடன் இருக்க முடியுமானல் இருக்கவேண்டும்'என்று எண்ணிய பாம்பை விடுவித்துவிட்டுப் பின்னர் இதைக் கவனியாதுஎப்பொழுதும்போல அமைதியுட னிருப்பதே உண்மையான மௌனத்திற் சேர்க்கும் முதல்படி. உலகில் ஏற்படும் ஸுகதுக்கங்கள் நியாயாந்யாயங்கள் இவைகளைக் காணும்பொழுது மனம் பதைத்து விருப்பு வெறுப்புக்கு இடங்கொடாது, அந்த ஸமயத்தில் நாம் செய்யவேண்டிய கடமைகளைச் செய்துவிட்டு ஓய்ந்திருப்பதாகிய மௌனமே ஒருவன் மனதில் குடிகொண்டிருக்கும் ஞானத்தின் வரம்பு, வெளி அடையாளம். முற்கூறிய இரண்டுவித மௌனமும் காரணத்தைக் கவனியாது காரியத்தை மாத்திரம் அழிப்பது. பாம்புப்புற்றை மேலே அடித்துடைந்து விட்டு உள்ளே இருக்கும் பாம்பைக் கொன்றுவிட்டதாக மதிப்பது போன்றது இம்மௌனங்களை மௌனமாக மதிப்பது. உண்மையான மௌனமோ விறகு ஓய்ந்து நெருப்பு அடங்குவது போன்றது: மனம் தன் வெளி வ்யாபாரங்களைப் பயனற்றவை என்று கண்டு தன் ஸ்வரூபம் உணர்ந்துஅடங்கிநிற்பது. இம்மாதிரியான சாந்தநிலையில் உள்ளதைப்பற்றி நின்று ஒன்றும் பேசாது இருந்து விடுதலே மௌனமூலமாக உபதேசம் செய்தல். இந்த மௌனத்தின் ஸ்வரூபத்தை ஸ்ரீமத் சங்கராசாரியர் தமது அபரோக்ஷானுபூதி என்னும் நூலில் 'எது மனவாக்குக் கெட்டாததோ, எந்த மௌனம் யோகிகளால் அடையத்தக்கதோ அந்நிலையையே அடைய வேண்டும் என்று அறிந்தோர் மதிப்பதும், வாக்கால் சொல்ல முடியாதபடி அநிர்வாச்யமாக உள்ளது பிரபஞ்சம் என்று மனஞ்சலியாது நிற்பதாகிய' அறிஞரிடம் காணப்படும் நிலையும் உண்மை மௌனமாம். வாக்மௌனம் சிறுவர்களுக்கே தகுந்தது' என்று வெளியிட்டிருக்கிறார்.

இங்கு தக்ஷிணாமூர்த்தி மௌனமாக நிலைத்த போதிலும் 'இருந்ததனை இருந்தபடி இருந்து காட்டிச் சொல்லாமல் சொல்லுகிறார்' என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதனால்தான் இம் மௌனத்தால் சிஷ்யர்கள் ஐயம் நீங்குகின்றனர். உலக வழக்கிலேயே 'ஏட்டுச்சுரைக்காய் கறிக்காகுமா ?' என்பது போன்ற பழமொழிகளால் ஒருவன் வாக்கு ஒருமாதிரி, செயல் வேறுமாதிரி இருந்தால் அவன் வாக்கு நன்கு மதிக்கப்படாது என்பது தெரியவரும். ஆகவே ஒருவர் உபதேசம் செய்தால் அதன்படி அவர் நடந்து காட்ட வேண்டும். ஒருவன் வாய்திறந்து கூறிப் போதியாமல் தன் நடத்தையால் போதிக்கவேண்டியவைகளை நடத்திக் காட்டிவிட்டால் அதுவே சிறந்த உபதேசமாகும் ஆகவே இவ்விக்கிரஹத்தில் வாய்ப்பேச்சின்றி உள்ளதை உள்ளபடி பற்றி நிற்றலாகிய ஆனந்த பாவசநிலையில் குருவே இருந்து சிஷ்யர்களுக்குக் காட்டி, அவர்கள் மனதில் 'நாம் இந்நிலையை அடைந்து இவர்போலிருக்கவேண்டும்' என்ற அடங்கா ஆவலை உண்டாக்குகிறார். நடந்து காட்டுவதே மேலானதாயும், நன்றாகச் சீர்திருத்துவதாயும் உள்ள மௌன போதனை என்பதை வேதாதீதமாயுள்ள பொருளாக இருந்துகாட்டும் இம்மௌன நிலை குறிக்கின்றது. இம்மௌன ப்ரசங்கத்தைத்தான் சொல்லாமல் சொல்லுவது என்று கூறுவது. சொல்லாமல் சொல்லுவதன் லக்ஷணத்தைக் கைவல்ய நூலாசிரியர் :—

தன்பதி யல்லாப் பேர்கள் தம்மியல்ல னல்லனென்றாள், அன்பனைக் காட்ட நேரே அவள்வெட்கி மௌனமானள், என்பது போல நீக்கி இதன்றிதன் றெனச்சேஷித்த, பின்பரப் பிரமந் தன்னைப் பேசாமல் பேசும்வேதம்.

என்ற பாட்டில் திருஷ்டாந்த பூர்வகமாக விளக்கியிருக்கிறார். அதாவது உண்மை வஸ்து இதல்ல இதல்ல என்று தோன்றுபவைகளை எல்லாம் நேதி

களைந்து நீக்கி இவைகளைக் காணும் வஸ்துவாக விருந்து இதுதான் உண்மை வஸ்துவென்று வாய்விட்டுக் கூறாது(கூறமுடியாததலால்)நின்று விடுவதே சொல்லாமல் சொல்லுதல். இந்தப் பொருளை வேதாதீதமாய் 'இருந்ததனை இருந்தபடி இருந்து காட்டி' என்ற தொடரே நன்கு விளக்கும். ஆகவே இவ்வளவு சிறந்த மௌனத்தால் உண்மைப்பொருளைச் சொல்லாமல் சொல்லி உபதேசிக்கலாம் என்பதாயிற்று.

இவ்வாறு இவ்விக்கிரஹம் மௌனத்தாலேயே இப்பொருளை அடக்கியுள்ளதாயினும், இந்த ரஹஸ்யங்களைக் காட்டும் குறிப்புக்களும் இதில் அமைந்து கிடக்கின்றன. இவைகள்தான் சின்முத்திரையும் கையில் பிடித்திருக்கும் ஏடும். வேதாந்த சாஸ்திர ஆராய்ச்சிப் பயிற்சிகளின் பரிபாகத்தால் வருவது இந்த மௌனநிலை என்பதைக் கையிலுள்ள ஏடு விளக்கும். மேலும்

ग्रन्तमभ्यस्यमीधावी ज्ञानावज्ञानतत्परः ।
पलालमिवदान्यार्थं त्यजेत् ग्रन्तमशेषतः ॥

என்பது அமிருதபிந்து உபநிஷத் வாக்கியம். சாஸ்திரங்களில் அடங்கியிருக்கும் ஞானாப்யாஸ விஷயங்களைக் கிரஹித்துப் பின்னர் அவைகளை விட்டு அப்பாற்பட்டிருக்கும் பிரஹ்மத்தைப் பற்றி, தான்யத்தைக்கைக்கொண்டு வைக்கோலைத் தள்ளி விடுவதுபோலத் தள்ளிவிட வேண்டும் என்பதே இதன் கருத்து. சாஸ்திரத் தேர்ச்சியடைந்த ஸனகாதி யோகிகளைப்போன்ற சிஷ்யர்களுக்கு இந்த உபதேசம் மிக அவசியம். அவர் சாஸ்திர வாஸனையும் நீங்கி மேல் போக வேண்டியவர்கள்.

இனி சின்முத்திரை விஷயத்தை எடுத்துக் கொள்ளுவோம். இதனுள்தான் முற்கூறிய மௌனத்தின் ரஹஸ்யம் முற்றிலும் அடங்கியுள்ளது. இப்பதத்திற்கு ஞான அடையாளம் என்று பொருள். இதைக் கண்டதுமே ஞானத்தின் ஸ்வரூபம் இன்னது என்பது வெளியாகும். இந்த அடையாளத்தின் சிறப்பு விளங்க சாஸ்திரங்களில் ஒரு திருஷ்டாந்தம் கூறுவதுண்டு. நாம் ஒரு சிறு ரத்னத்தைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு போகுங்கால் வழியில் குப்பைகள் சேர்ந்திருந்த விடத்தில் அது கைதவறி விழுந்துவிட்டதாக வைத்துக்கொள்ளுவோம். உடனே அங்கேயே நாம் உட்கார்ந்து நமது கை முதல் மூன்று விரல்களை முக்கியமாக உபயோகப்படுத்தி அக்குப்பைகளைத் தள்ளிப்பார்த்து ரத்னத்தைக் கண்ட உடன் அதைக் கட்டைவிரல் ஆட்காட்டி விரல் நுனிகளுக்கிடையில் பொறுக்கி எடுப்போம். இத்தருணத்தில் உண்டாகும் கையடையாளமே சின்முத்திரை என்னப்படுவது. இது அமைதிக்குறியைப்போலக் கையமைத்து முதல் மூன்று விரல்களை நேரே நிற்கவிட்டு ஆட்காட்டி விரலும் கட்டைவிரலும் நுனியில் ஒன்று சேருங்கால் உண்டாகும் கையமைப்பு. ஆகவே இம்முத்திரையில் பிரிந்து நேராக நிற்கும் விரல்கள் நாம் ஆராயும் விஷயத்திற்குப் பொருத்தமில்லாதவைகளை நீக்குவதையும், மற்ற இரு விரல்கள் சேர்ந்திருப்பது விஷயஸம்பந்தமான ஸூக்ஷ்ம விஷயங்களை இவைகளுக்கிடையிலிருந்து தேர்ந்து எடுப்பதையும் குறிப்பாகக் காட்டி, உலகில் ஆய்ந்து ஓய்ந்து அறிதல் என்பதன் ஸ்வரூபம் இன்னது என்பதை விளக்கும். ஸாதாரணமாகப் பெரியோர்களும் கற்றோர்களும் அரிய ஸூக்ஷ்ம விஷயங்களை எடுத்துப் பேசுங்கால் இம்முத்திரையைக் கைக்கொள்வது வழக்கமாகவும் இருக்கிறது. ஆகவே தக்ஷிணாமூர்த்தி ப்ரபஞ்ச விஷயத்தில் கலந்து கிடக்கும் பரம்பொருளைத், தோன்றும் வஸ்துக்கள் எல்லாம் அல்ல அல்ல என்று நீக்கிப் பின் சேஷிக்கும், ஸூக்ஷ்ம வஸ்துவாக உணர்ந்து நிலைபெறுவதே பரமநிலை என்று, தமது சின்முத்திரைமூலமாக மௌனத்தின் சிறப்பை உணர்த்துகிறார். மேலும் இம்முத்திரையில் வேறொரு சாஸ்திர ரஹஸ்யமும் அடங்கியுள்ளது. அமைதியாகவிருந்து ப்ரபஞ்ச ஸஞ்சாரத்தால் ஜீவனுக்கு ஏற்படும் மலம், விக்ஷேபம், ஆவரணம் (ஆணவம்)

காம்யம், மாயை) என்ற மூன்று தோஷங்கள் அப்யாஸத்தால் நீங்குங்காலையில் சேஷிக்கும் ஆத்மாவே, அவன் அதுவரையில் உபாஸித்து வந்த கடவுளது நிஜரூபமான பிரஹ்மம் என்று இம்முத்திரை உண்டாகி நிற்கும் வழி போதிக்கும். ஆகவே இதன் மூலமாகத் தேறிவரும் சிஷ்யர்களுக்கு "பரஜ்ஞானம்பிரஹ்மம்," "தத்வமஸி," "அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி" ஆகிய மஹா வாக்கியப் பொருள் ஸதா மனதில் ஊறிக்கொண்டிருக்கும் நிலைவரும். இதனால் அவர்களுக்கு ஞானநிஷ்டை எளிதில் கைகூடும்.

இந்த விக்கிரஹம் குறிக்கும் ரஹஸ்யத்தைச் சுருக்கிக் கூறுவோம். நல்ல முமுக்ஷுவான சிஷ்யர்களுக்குப் பரமாசார்யர்கள் உபதேசிக்கும் விதமும் செய்யும் உபதேசத்தின் ரஹஸ்யத்தையும் அடக்கியுள்ளது இந்த விக்கிரஹம். ஆசார்யன் நேராக வாய்மொழியால் பரம ரஹஸ்யத்தை முதலில் உபதேசித்தபோதிலும் பின்னர் அவர் கூறியபடி இருந்து காட்டி மௌனத்தால் பரமநிலையைக் காட்டும்பொழுதுதான் அந்த உபதேசம் நன்றாகச் சிஷ்யன் மனதில் வேரூன்றி அவரைப்போல் நிஷ்டை செய்து குரு சிஷ்யன் என்ற பேதம் நீங்கி இருவரும் ஏகமாகி நிற்கும் நிலையை அடையவேண்டும் என்ற ஆவல் அவனுக்குண்டாகும்படி செய்து அவ்வாறு நடக்கும்படி செய்யும். ஆகவே இதில் குரு சிஷ்யன் என்ற ஸம்பந்தத்தின் முடிவான நிலை நன்கு விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால்தான் இந்த விக்கிரஹத்திற்கு உத்ஸவாதிகள் கூடக் கோயிலில் இல்லை. இதன் சிறப்பை உணர்ந்தவர்கள் சிலரே இதன் முன்பு நின்று சற்றுத் துதித்துப் போவார்கள். இதுதான் இந்த விக்கிரஹத்தின் வெளிப்பொருள்.

இதுவரையில் கூறியவைகளிலிருந்து சிவன் கோயிலில் வழிபட்டு வரும் முக்கிய மூர்த்திகளாகிய சிவலிங்கம், நடராஜமூர்த்தி, தக்ஷிணாமூர்த்திகளின் சிறப்பு ஒருவாறு விளங்கியிருக்கும். சிவலிங்கம் ஸத்மூர்த்தி : தக்ஷிணாமூர்த்தி சித்மூர்த்தி, நடராஜர் ஆனந்தமூர்த்தி. இம் மூன்றும் வழிபடுவோர்க்குத் தமது முக்கிய ஸ்வரூப மூலமாக ஆத்மா ஸத்சிதானந்த மூர்த்தி என்பதை உணர்த்தும் குருக்களாகின்றன. இவைகளுக்கு அப்பாற்பட்டதாகிய சிதம்பர ரஹஸ்யமே சின்மயானந்த மூர்த்தியால் மௌனப்ரஸங்கம் செய்யப்பட்ட 'மறைக்கப்பாலாயுள்ள வாக்கிறந்த பூரணம்'தான். இவைகள் எல்லாம், மூலமூர்த்தியும் எல்லோரும் முதலில் அனுபவித்து அறிந்து பழகக்கூடியதுமாகிய ஸத்நிலையை உணர்த்தும் சிவலிங்கத்தின் விளக்கங்களாதலால், இதை மூல லிங்கமாகவும் மற்றவைகளை இதற்கு ஸமமான முக்கிய மூர்த்திகளாகவும் சிவன் கோயில்களில் நம்முன்னோர் வழிபடும்படி ஏற்பாடு செய்திருக்கின்றனர்.

இனித் தக்ஷிணாமூர்த்தி குறிக்கும் ரஹஸ்யமான பரமார்த்தப்பொருளை எடுத்தெழுதுவோம். சாஸ்திரங்களிலே இரண்டு குரு ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டென்று உற்று நோக்குவோருக்கு விளங்கும். 'ஸாதன சதுஷ்டய ஸம்பன்னனே முமுக்ஷு: இவனே வேதாந்த சிரவணாதிகளுக்கு அதிகாரி : இவன் குருவை அடுத்து மஹாவாக்கிய உபதேசம் பெற்று நிஷ்டைகூடி முக்தியைப் பெறவேண்டும்'என்பதுசாஸ்திரங்களின் துணிபு. ஆனால் ஸாதன சதுஷ்டயத்தில் சமாதிஷட்க ஸம்பத்தி என்னும் மூன்றாம் ஸாதனத்தில் ஸமாதானம், சிரத்தை என்ற இரண்டு ஸாதனங்கள் இருக்கின்றன. இவைகளின் ஸ்வரூபத்தை:—

சிரவணப் பொருளைத் தானே சித்தம்சிந் திக்கு மாறு
ஸரஸமா வைக்குமித்தை ஸமாதானம் என்பார்மேலோர்
பரமஸத் குருநூல் அன்பு பற்றலே சிரத்தை யாகும்

* * * * *

என்று கைவல்ய நூலாசிரியர் நன்கு விளக்கியிருக்கிறார். இதனால் ஸத்குருவை அடையும் முன்னரே ஒருவனுக்கு ஒரு குரு இருத்தல் வேண்டும், அதனால் அவனுக்கு ஸமாதானமும் சிரத்தையும் உண்டாகி ஸத்குரு உபதேசத்திற்குத் தகுந்த அதிகாரியாகவேண்டும். இவ்விக்கிர

ஹத்திற்கு வெளிப்படையான பொருள் கூறிய விடத்தில் இப்பாட்டுள் புதைந்துகிடக்கும் வெளி குருநாதரைத்தான் எடுத்துப் பேசியது. இதற்கு மேலிருக்கும் உட்குருநாதரையும் இந்தத் தக்ஷிணாமூர்த்தி விக்கிரஹம் குறிக்கும். இதுதான் இந்த விக்கிரஹத்தின் பரம ரஹஸ்யமான பொருள். வெளிக்குருநாதர் என்ன நிஷ்டைசெய்து காட்டியும் வாய்விட்டும் கூறவேண்டி வந்துவிடும். அவர் தான் தக்ஷிணாமூர்த்தியின் பரமரஹஸ்யப் பொருளை நன்கு விளக்கி, அதனால் சிஷ்யன் உள்ளத்தில் உண்டாகும் இடைவிடாப் பழக்க விசேஷத்தாலும், பலஜன்ம புண்ய பரிபாகத்தாலும் தக்ஷிணாமூர்த்தி உதயமாகி, வெளி ஆசார்யர் உபதேசத்தால் பக்குவமான இவனை உள்ளபடியுள்ள மௌன ப்ரஸங்கத்தால் சொல்லாமல் சொல்லி அந்த உபதேச நிலையை 'நினையாமல் நினைந்து' (நினைப்புமறப்பாக மாறிமாறி வாராது. மாறா அனுபவமூலமாக அந்நிலையிலேயே) நிற்கும்படிசெய்து அவன் பவத்தொடக்காகிய மூல அஞ்ஞானமற வேரறுத்துவிடுவார். இந்த அந்தராசார்ய உதயம், இவர் செய்யும் மஹா வாக்கிய உபதேசம், உண்டாகும் அஞ்ஞான நீக்கம் எல்லாம் ஒவ்வொரு முமுக்ஷு, உள்ளத்திலும் வெளி ஆசார்யர் செய்யும் 'ஸத் சிதானந்தம்' என்னும் அவாந்தா வாக்கிய உபதேசம், சிரத்தையோடு கூடிய சிஷ்யனது இடைவிடாப் பழக்கம் ஆகிய இவைகள் உதவியால் ஏற்படுபவைகள். இம்மாதிரி பொருந்தும் அனுபவ விசேஷத்தையே இவ்விக்கிரஹம்நம்போன்ற மனிதர்களுக்கு உணர்த்திக்கொண்டே இருக்கிறது.

வெளி ஆசார்யன் செய்யும் உபதேச விஷயம், உள்ளாசார்யன் உதயமாகும் காலம், உபதேசிக்கும் விஷயம் முதலியவைகளை நேரிடக் குருமுகமாக அறிந்து அப்யஸித்துத் தெளியவேண்டும். இப்படி இருப்பினும் வெளிக்குரு உபதேசிப்பவைகள், இன்னவைகள் அவைகளை அப்யஸிக்கும் முறை, பலன் இவைகளைக் கைவல்ய நவநீத ஆசிரியர் :—

ஞானங் காரணம் அறிபொருள் காரிய
நாமரூபப்பேய்கள்
ஆனதெப்படி அழிந்த தெப்படியென
வாய்குதல் பலனன்றே
மான மைந்தனே தீர்க்க ஸொப்பன
ஜகம்வந்ததும் பாராமல்
போனதும் நினையாமல் உன்போதமாய்ப்
பூரணமா யிருப்பாயே!

அஸத்தி லெம்மட்டுண்டு அம்மட்டும்
பராமுகமாகினை யம்மட்டும்
நிஜத்தில் உள்விழிப்பார்வை யாலிப்படி
நிரந்தரப் பழக்கத்தால்
வசத்தில் உன்மனம் நின்று சின்மாத்திர
வடிவமாயிடில் மைந்தா
கசத்த தேஹத்தி லிருக்கினும்
ஆனந்தக் கடல்வடிவாயே!

என்ற பாட்டுக்களில் நன்கு காட்டி, வெளியாசார்யர் இவ்வாறு உள்ளாசார்யர் விஷயத்திற்குச் சிஷ்யனைத் தயார் செய்கிறார் என்பதைக் கூறி யிருக்கிறார். இதன் ரஹஸ்யத்தைக் குரு முகத்தாலும் அப்யாஸ முகத்தாலும்தான் நன்கு உணரவேண்டும்.

தக்ஷிணாமூர்த்தி விஷயமாகத் தாயுமானவர் அநேக பாடல்களைப் பாடியிருக்கிறார். அவைகளுள், சின்மயானந்தகுரு, கல்லாலின் என்றுள்ள பாகங்கள் முக்யமானவைகள். ஆகாரபுவனம் சிதம்பரரஹஸ்யத்தையும் எடுத்துக்கொள்ளலாம். ஸ்ரீமத் சங்கராசாரியர் தக்ஷிணாமூர்த்தி அஷ்டகம் ஒன்று செய்து இவ்விக்கிரஹத்தின் விஷயத்தை நன்கு விளக்கியிருக்கிறார். இவைகளின் கருத்தை ஒட்டி தக்ஷிணாமூர்த்தியை அந்தராசார்யராகக்கொண்டு உள்ளவாறு வழிபட்டு வந்தால் வெளிகுருவும் கிடைத்து நமக்கு உள் குருவும் உதயமாகும் பாக்கியம் சீக்கிரம் வரும் என்பதற்கு ஸந்தேஹமே இல்லை.

ஈகை

MUNIFICENCE

அமிழ்தினு மினிய தமிழ்மொழியில் தழைத்து வரும் நீதிநூல்கள் பலவற்றுள்ளும் பெருமை பொருந்தியது திருக்குறள் என்பதை, பாவலர் பலரும் நன்கறிவார். மேலும் இந்நூல் ஆங்கிலம், இலத்தீன் முதலிய மேனுட்டுப்பல பாஷைகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட் டிருப்பதனுல், மேலைத் தேசத்தாரும் இதை உச்சிமேற் கொள்கின்றனர் என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் உணரக் கிடக்கின்றது. இவ்வரிய பெரிய நூலினது சொற்செறிவு, பொருட் பொலிவு முதலிய பெருமைகளை இத்தன்மையவென எடுத்துரைக்க இயலாது இடைக்காடர்

"கடுகைத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக்
குறுகத் தறித்த குறள்"

என்று வியந்து கூறியுள்ளார். இவ்விதம் இடைக்காடனர் இயம்பியதற்கு ஆதாரமாக

"இலனென்னும் எவ்வம் உரையாமை ஈதல்
குலனுடையான் கண்ணே யுள"

என்னும் அருமைத் திருக்குறளை யாராயப் புகுவோம். இக்குறள் வெண்பாவிற்கு எழுவகையாய்ப் பொருள் காணலாம்.

1. பரிமேலழகர் கருத்து. இலன் என்னும்-யான் வறியன் என்று இரப்பான் சொல்லும், எவ்வம்-இளிவரவை, உரையாமை-தான்பிறர்க்ண் சொல்லாமையும், ஈதல்—அதனைத் தன்கண் சொன்னர்க்கு மாற்ருது ஈதலும், உள-உளவாவன, குலனுடையான் கண்ணே-குடிப்பிறந்தான் கண்ணே.

அதாவது தரித்திரனெருவன் ஓர் கனவானிடம்சென்று தன் குறைகளைக்கூறி யாசித்தால், தன்னிடம் இன்னுன் வந்து இன்ன துயரமொழிகளைப் புகன்ருன் என்று பிறரிடம் சொல்லிக் கொள்ளாது தன்னை வந்தடைந்தவனுக்குப் பொருள் வழங்கிப் போக விடுத்தலே உத்தமம். இத்தன்மை உயர்குடியிற் பிறந்தவனிடத்தே காணப்படும். இக்கருத்தை நனியமைத்து விநாயக புராணமுடையார்,

"இரப்பவன் இலனென் ருரா
இயம்பிய எவ்வஞ்சொல் லென்று
இரப்பினும் பிறர்பாற் கூருது
இரக்கமோ டீதன் மைந்தா!"

என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.

2. இப்பாவில் பல பொருள்படும் பாகம் "இலனென்னு மெவ்வ முரையாமை யீதல்" என்பதே. காய்க்கு மரம் கல்லேறி படுமே யொழியக் காயாத மரம் கல்லேறி படாது. அதுவேபோல் நிரம்பவும் நிதியைப் படைத்த சீமான்களை யடுத்தே இரவலர்பலரும் யாசிப்பர். ஏராளமான செல்வச்சம்பத்தை யடைந்திருந்த போதிலும் சிலர் தங்களுக்கு இயற்கையாயுள்ள உலோப குணத்தால் ஏற்பவர்களைக் கண்டதும் "ஐயா! நான் என் செய்வேன்! என்னிடம் இது பொழுது பணமில்லை. நீர் ஏதாவது கொடுக்க இசைவீரேல் நான் ஏற்றுக்கொள்ளத் தடையில்லை" என்று பொய் வார்த்தைகள் பலவும் பேசி வறியோர்களை வறிதே போகச்செய்கின்றனர். "இயல்வது கரவேல்" என்னும் அமுத மொழியை யவர்கள் அறியார்போலும். நான் இச்சமயம் இல்லாதவனு யிருக்கின்றேன் என்று உலோபிகளைப்போல் உரையாமல் 'ஏற்ற கைமாற் ருமை என்னுனும் தாம் வரையாது ஆற்ருதார்க்கு ஈவதாம் ஆண்கடன்' என்பது இரண்டாவது பொருள். இதற்கேற்ப முற்கூறிய புராணமுடையார்,

"இரப்பவன் வாளாதேக இலனெனும் எவ்வம்கூருது
இரப்பினை நிரப்பல் நன்ரும்."

3. இலனென்னு மெவ்வமுரையாமை யீதல்—யான் இல்லேன் என்னும் இரக்க வார்த்தையை யாசகன் தனக்குச்சொல்வதற்கு முன்பே அவன் குறிப்பறிந்து கொடுத்தல். "தண்டாமல் ஈவது தாளாண்மை" என்ற ஔவை தனிப்பாடலும், "குறிப்பறிந்து ஈதலே கோடை" என்ற புலவர்க் கௌடதமாம் நைடதப் பாடலும், "தோல்லை இரவாமல் ஈந்த இறைவர்போல் நீயும் கரவாமலீகை கடன்" என்ற புறப்பொருள் வெண்பாவும் புகட்டு

வது உய்த்துணரத்தக்கது. குறிப்பறிந்தீயுங் குணமுடைய வள்ளலை இக்காலத்தில் காணக் கிடைப்பது அருமையினு மருமையே!

4. நான்காமுரை. இலனென்னும் இழி மொழியை இரப்பவன் தன்னிடம் தானம் வாங்கின பின்பும், வேறொருவனிடம் போய்ப் புகலா வண்ணம் அவனது வறுமை நீங்கவும், அவனுக்குச் செல்வம் நிரம்பவுந் திருப்தியுண்டாகவும் கொடுத்தல். 2, 3, 4 ஆகிய மூவுரைகளும், குறளினுரைகண்ட மற்றை யாசிரியர்களின் கருத்து என்பது பரிமேலழகரது குறிப்புரையால் வெளியாகிறது. சிலவிடங்களில் பிறவாசிரியர்களின் கருத்தை இப்பரிமேலழகர் மறுப்பதுபோல இக் குறளில் மறுத்திலர். ஆதலின் இவ்வுரைகளும் பொருத்தமுடையன வென்பதற்கு ஆக்ஷேப மில்லை.

5. யான் மிகவும் ஏழை என்ற இளிவரவை யாசகன் கூறியதும், அவனது வறுமை நீங்கி அவனையும் ஒரு கொடையாளி யாகும்படியான மிகுந்த பொருளை ஈதல்.

"அருத்தியின் இலனென் றமுன் அளித்தலும், இலன் என் றப்பால்
உரைத்தில னாகச் சால உதவலும், ஏற்கின் றானும்
வருத்துற இலனென் றமை வழங்கிட வரைவில் செல் [வம்
பொருத்தலும் ஒன்றி னென்று புகழ்மிக விளங்கி நிற் [கும்"

எனக் கச்சியப்ப முனிவர் தமது புராணத்தில், மேற்கண்ட, 3,4,5-ஆகிய மூவுரைகளின் கருத்தை மிக அழகாய்ப் பொருத்தி யிருப்பதும் பெருமையுடைத்தே!

6. சில செல்வவந்தர்கள் "நாம் பிறர்க்குக் கிஞ்சித்தேனும் ஈயாதபட்சத்தில் பலரும் தூற்றுவரே! அந்தோ! இவர்களுக்கஞ்சியல்லோ பாடுபட்டுத் தேடிய பணத்தை வழங்கும்படி நேரிடுகின்றது. ஐயோ! தனமே! கைவிட்டுப்போகின்றாயோ" என்று மனம்வாடி ஈய இசைகின்றனர். "அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் அஃதொருவன் பெற்றான் பொருள் வைப்புழி." "ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்லது, ஊதிய மில்லை யுயிர்க்கு" என்ற ஆன்றோர் முதுமொழிகளை உணராதவரா யிருக்கின்றனரே! பெரிதும் பாவம்! எட்டிமரம் காயாதிருந்தென்ன, காய்த்துப் பலனென்ன? அங்ஙனமே ஈயாத புல்லர் இருந்தென்ன போயென்ன? பிறர்க்குதவிசெய்யாது பெருஞ்செல்வம் படைத்திருப்பதைக் காட்டினும், பய...
யிருப்பது மேலாகும் என்பதற்கு ஐயமில்லை.

ஆகவே பலருடைய அலர்மொழிக்கஞ்சியேனும் தியாகம் என்று வந்தவனை நாஸ்தி என்று சொல்லியனுப்பாமல் கொடுத்தல் என்ற ஓர் பொருளையு முணர்த்தும்.

7. சிலர் இரப்பவர்களைக் கண்டதும் "இவன் நமதுவீட்டின்கண் வந்துள்ளான்" என்றெண்ணித் தங்களுக்கு வாயில்வந்தபடி அவர்களை ஏசிப் பேசுவது வழக்கமாயிருக்கின்றது. அவ்விதம் யாசகனை இலனென்று ஏளனஞ்செய்யாது ஈதல் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

மேற்கண்ட 6, 7 உரைகளின் கருத்தைப் பின் வரும்பாடலால் பெரிதும் அறியலாகும்.

"நலமிகு செல்வம் பெற்றும்
நல்குர வினரைக் காத்தல்
இலன் அற மாதி சீர்த்தி
யிலன்எனப் பிறர்சொல் எவ்வ
வலனுரைக் கஞ்சி யேனும்
வறியனை இலனென் றெள்ளாது
அலர்புகழ் பயனும் வேண்டின்
ஆக்கையும் அளிக்க மைந்தா."

இம்மாதிரியான விசேஷார்த்தங்கள் பலவற்றையும் ஒருங்கே தருகின்ற சிறப்புப்பற்றியும், குறளின் சுருக்கத்தையும் பொருளின் பெருக்கத்தையும் பாராட்டி, இடைக்காடர் உரைத்த "கடுகு" என்பதை மாற்றி,

"அணுவைத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக்
குறுகத் தறித்த குறள்."

என்று சொல்லாலும் சிறப்புச் செய்தனர் ஔவையாரும்.

சிறு புன்னுனியில் தங்கியிருக்கும் நீரில் அருகிலிருக்கும் பெரிய பனைமரத்தின் நிழல் எவ்விதம் காணப்படுகின்றதோ அதுபோல் பரந்த பொருளைச் சிறிய குறளில் அமைத்தனர் என்னுங் கருத்துத் தோன்ற,

"தினையளவு போதாச் சிறுபுன்னீர் நீண்ட
பனையளவு காட்டும் படித்தால்—மனையளகு
வள்ளைக் குறங்கும் வளநாட! வள்ளுவனார்
வெள்ளைக் குறட்பா விரி."

என்று கபிலரும் பெருமைப்படுத்தினது கருதத்தக்கதே!

இவ்விதமே பரந்த பொருளைத் தரும் குறள் வெண்பாக்களை யடுத்த சஞ்சிகையில் எடுத்தாளப்படும்.

எஸ். சுப்பிரமணியன்.

ஆத்திசூடி விளக்கம்

MORAL SAYINGS EXPLAINED

22 பருவத்தே பயிர்செய்.

தகுந்த காலத்தில் பயிர்த்தொழிலைச் செய் என்பது இதன்பொருள். அதாவது உழுது பயிரிட்டு அறுப்பறுத்து முடித்தலாகிய பயிர்த்தொழில்களை எல்லாம் தகுந்த காலங்களில் தவறுமல் செய் என்பதாயிற்று. எந்தக்கருமத்தையும் காலமறிந்து செய்தால்தான், பயன் படும். அவ்வாறின்றித் தகாத காலத்தில் எவ்வளவு முயற்சிசெய்தாலும், முயற்சி வீணுகுமேயன்றிக்காரியம் நடந்தேறுது. ஆதலால் மற்றைய தொழிலைப்போலப் பயிர்த்தொழிலையும் செய்யவேண்டும் என்று இந்நீதி வாக்கியத்தில் ஔவை வெளிப்படையாகக் காட்டு கிருள்.

இதில் த்வனிக்கும் பொருளே மிகச் சிறந்தது பயிர்செய்தல் என்பதை,

> இன்சொல் விளைநிலனு, வீதலே வித்தாக,
> வன்சொல் களைகட்டு, வாய்மை எருவட்டு
> அன்புநீர் பாய்ச்சி அறக்கதி ரீனவோர்
> பைங்கூழ் சிறுகாலைச் செய்.

என்ற பாட்டில் கூறப்பட்டிருக்கும் உருவகப்பயிர்த் தொழிலாகக் கொண்டால், சிறந்த பொருள் இந்நீதி வாக்யத்திலிருந்து வெளிப்படும். தர்மம் நடத்துவதாகிய சிறந்த பயிர்த்தொழிலை இளமைப்பருவமாகி தகுந்த பருவம் முதல் செய்து வரவேண்டும். அதற்குத் தகுந்த காலம் இளமையாதலாலும், முதுமையில் அதன் பழக்கச்தடிப்பால் மனோபலம் ஏற்பட வேண்மோதலால் இவ்வாறு கூறும்படியாயிற்று.

இதற்கேற்பவே :—

> காலைச் செய்வோம் என்றறத்தைக்கடைப்பிடித்துச்
> சாலச் செய்வாரே தலைப்படுவர்—மாலை
> கிடந்தா னெழுத லரிதான்மற் றென்கொல்
> அரங்காலைச் செய்யாத வாறு.

என்ற அறநெறிச் சாரப்பாட்டும் உள்ளது.

மதவழியில் ப்ரயத்தனப்பட்டு வாழ்க்கைநோக்கத்தை உணர்ந்து தாக்கற்று நிற்றலாகிய சிறந்த தொழிலையும் பயிர்செய்தல் அலங்கார முறைமையில் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். தாயுமானவ ஸ்வாமிகள் திருப்பாடல்களில்:—

> காராரு மாணவக் காட்டைக் களைந்தறக்
> கண்டகங் காரமென்னும்
> கல்லைப் பிளந்து, நெஞ்சகமான பூமிவெளி
> காணத்திருத்தி, மேன்மேல்
> பாராதி யறியாத மோனமாம் வித்தைப்
> பதித்தன்பு நீராகவே
> பாய்ச்சியது பயிராகு மட்டுமா மாயைவன்
> பறவையணு காதவண்ண
> நேராக நின்றுவிளை போகம் புசித்துய்ந்த
> நின்னன்பர் கூட்டமெய்த
> நினைவின் படிக்குநீ முன்னின்று காப்பதே
> நின்னருட் பாரமென்று
> மாராரு மறியாத சூதான வெளியில்வெளி
> யாகின்ற துரியமயமே!
> அண்டபகி ரண்டமும் அடங்கவொரு நிறைவாகி
> யானந்த மானபரமே!

என்ற பாட்டில் ஞானப்பயிரிடும் விஷயம் நன்கு வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இம்மாதிரியாகஞானப் பயிர்த் தொழிலையும் பருவத்தே செய்யவேண்டும் என்பதாயிற்று. செய்யவேண்டிய பருவம் யாது என்பதை ஆழ்வார், "இளரோளி யிளமை"

என்ற பாட்டில் நன்ருகக் கூறிவிட்டார். ஆகவே ஒவ்வொரு காரியத்துக்கும் தகுந்தகாலம் உண்டு. கல்விக்கு இளமையே தகுந்த பருவம். இதைப்பற்றிப் பின்னர் எடுத்து விவரிப்போம். ஆதலால் எந்தக் காரியத்தையும் தகுந்த ஸமயத்தில் செய்து முடிக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் காரியம் ஸரிவர முடிவுபெறும்.

பருவத்தே பயிர் செய்யாது தகுந்த ஸமயங்களைத் தவறவிட்டதனுல் தீராத்துயரத்திற்கு ஆளாகி முடிவில் தானும் இறக்கும்படி நேர்ந்ததற்கு ஷேக்ஸ்பியர் மஹாகவி எழுதிய "ஹாம்லத்"நாடகமே தகுந்த திருஷ்டாந்தம். ஹாம்லட்டின் சிற்றப்பன் அவன் தகப்பனைக்கொன்று ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டான். ரஹஸ்யமாக நடந்த இந்தக் காரியம் ஹாம்லட்டிற்கு அவன் தகப்பன் பிசாசால் தெரியவந்ததும் அதன் கட்டளைப்படியே அவன் தன் சிற்றப்பனைக் கொன்றுவிடுவதாகத் தீர்மானித்தான். ஊராருக்கெல்லாம் இந்தச் சிற்றப்பன்பேரில் ஸந்தேஹம்தான். இந்த ஸமயத்தில் பலர் அறிய ஹாம்லட் அவனைக் கொன்றிருந்தாலும் ஒரு கெடுதியும் வந்திராது. அவன் தாய் சிற்றப்பனைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டிருந்ததாலும், ஒருவேளை பிசாசம் கூறியது உண்மையாக விராமலிருந்துவிட்டால் என்ன பண்ணுவது என்ற ஸந்தேஹத்

தாலும், தன் காரியத்தைத் தள்ளிவைத்து ஸுமார் இரண்டு மாதம் பைத்தியம்போல் வேஷம் போட்டுக்கொண்டு வீண்போக்கிவிட்டான். ஆனால் சிற்றப்பன் உளவை இதன் மூலமாக உணரவேண்டும் என்ற ஒரு நோக்கம்மாத்திரம் இவனுக்கு இருந்தது. சிற்றப்பனுக்குமாத்திரம் ஹாம்லட்டின்பேரில் ஸந்தேஹம்தான். அவன் உட்கருத்தை அநேகரை விட்டு அறிய முயன்றான். ஹாம்லெட் அவ்வூர் மந்திரி பெண்ணாகிய "ஒபீலியா"விடம் காதல் கொண்டிருந்தான். அவள் மூலமாகவும் ஹாம்லெட்டின் வேஷரஹஸ்யத்தை உணரப் பார்த்தான் சிற்றப்பன். இப்படி இருக்கையில் சில நாடகக்காரர்கள் வர, அவர்களைக்கொண்டு தன் தகப்பன் இறந்த கதையை நாடகமாக நடிக்கும்படி ஹாம்லெட் ஏற்பாடு செய்து அதற்குச் சிற்றப்பன் தாயார் முதலியவர்களை அழைத்திருந்தான். நாடகம் நடக்கையில் அதில் அரசனைக் கொலைசெய்யும் காட்சி நடைபெறுங்கால் சிற்றப்பன் நடுநடுங்கி எழுந்தோடிவிட்டான், எல்லோரும் திடீரென்று போய்விட்டனர். இதனால் ஹாம்லெட்டிற்குச் சிற்றப்பன் குற்றம் தெரிந்ததுமல்லாமல், சிற்றப்பனுக்கு ஹாம்லெட் விஷயத்தில் உள்ள ஸந்தேஹம் திடப்பட்டுவிட்டது. எப்படியாவது ஹாம்லெட்டைத் தொலைத்துவிடவேண்டும் என்று தீர்மானித்துவிட்டான். அன்றிரவே ஹாம்லெட்டிற்கு அவன் தாயைக்கொண்டு புத்திமதி கூறச் சொல்லி அப்பொழுது வரும் ஹாம்லெட்டின் வாய்மொழியால் அவன் ரஹஸ்ய எண்ணங்களை உணர மந்திரியைத் தாயார் உள்ளில் ஒளிந்திருக்கும்படி செய்தான் சிற்றப்பன். பின்னர் தன் குற்றங்கள் ஞாபகம்வரத் தன்னை மன்னிக்கும்படி கண்ணை மூடிக்கொண்டு கடவுளை வேண்டிக்கொள்ளத் தொடங்கினான். அப்பொழுது தாயார் உள்ளுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்த ஹாம்லெட் அங்குவர, சிற்றப்பன் தனிமையாக விருப்பதைக் கண்டு அவனைக் கொன்றுவிட யோசித்தான். 'இவன் பகவானை நினைத்து இருக்கிறான். இவனை இப்பொழுது கொன்றுவிட்டால் இவனுக்கு ஸ்வர்க்கமல்லவா வரும்? இவனுக்கு நரகம் வரும்படியல்லவோ கொல்லவேண்டும்' என்று எண்ணி நல்ல தருணத்தைத் தவற விட்டுவிட்டு தாயாரிடம் சென்றான். இந்தத் தருணத்தைத் தவறவிட்டதால்தான் இவனுக்கு விளைந்த ஆபத்துக்கோ அளவேயில்லை. தாயாருடன் அவள் சிற்றப்பனைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டிருப்பது தவறு என்று வெளிப்படையாகக் கூறிவருகையில், ஒளிந்து ஒருவன் கேட்டிருப்பது ஹாம்லெட்டிற்குத் தெரியவந்தது. அவன் ஒருவேளை சிற்றப்பனாகவே யிருக்கலாம் என்று ஒரு எண்ணம்அவனுக்குத் தோன்ற திடீரென்றுகத்தியைஎடுத்து அந்தவிடத்தை நோக்கிக் குத்திவிட்டான். சவத்தை வெளியிலிழுத்து நோக்கவே, தன் காதலி தகப்பனதாக விருந்தது. என்னசெய்வான் பாபம்! இதனால் சிற்றப்பன் இவன் பித்தம்தெளிய இவனை வெளியூருக்கு யாத்திரை யனுப்புவதாகக் கூறி இவனை வழியில் கொல்வதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்தான். தகப்பன் இறந்த துக்கத்தாலும் ஹாம்லெட்டிற்கு வந்த பைத்தியத்தால் ஏற்பட்ட துக்கத்தாலும் ஒபீலியா பித்துப்பிடித்து இறந்தாள். ஒபீலியா தமயன் "லீயார்டிஸ்" விரோதமும் ஹாம்லெட்டிற்கு வந்துவிட்டது. இதைச் சிற்றப்பன் அதிகப்படுத்தி விட்டான். தேசாந்தரம் அனுப்பப்பட்ட ஹாம்லெட் தப்பித் திரும்பி வர லீயார்டிஸ்ஸுக்கும் அவனுக்கு விளையாட்டாக் ஒரு கத்திச் சண்டையை ஏற்பாடுசெய்து ஹாம்லெட்டைக் கொல்ல யோசித்துவிட்டான் சிற்றப்பன். கத்திச்சண்டையன்று விஷங்கலந்த பானம் ஒன்றைத் தயார் செய்து, கத்தியால் ஹாம்லெட்டு இறவாது தப்பித்துவந்தால் அதைக் குடிக்கக்கொடுத்துக் கொல்லவும் தயாராகி யிருந்தான் கொடியசிற்றப்பன். ஏற்கெனவே ஹாம்லெட் வாக்கால் புண்பட்டிருந்த தாயார் இதைக் குடித்து இறந்தாள். ஹாம்லெட்டிற்கு நல்ல கத்திக்காயமும்பட்டது. லீயார்டிஸ் ஹாம்லெட்டின் பெருந்தன்மையைக் கண்டு, தன்பேரிலும் காயம் பட்டுவிட்டதால் இறக்கும் முன் அவனுக்கு ஒரு உதவிபுரியஎண்ணி சிற்றப்பன் சதியாலோசனைகளை வெளியிட்டான். ஹாம்லெட்டிற்குத்தன் மரணம் அணுகிவிட்டது என்று கண்டு, அவசரமாகச் சென்று சிற்றப்பனைக் குத்தித் தள்ளி அவன் வாயில் மிகுதி இருந்த விஷபானத்தையும் வார்த்துவிட்டான். கொஞ்சநாழிகையில் ஹாம்லெட்டும் இறந்துபோனான். இங்கு ஹாம்லெட்டு முதலில் அகப்பட்ட தகுந்த காலத்தைச் சற்று அஜாக்ரதையாகக் குதர்க்கத்தால் விட்டுவிட்டதால் சிற்றப்பன் ஒருவன் இறக்கவேண்டியதற்குப் பதிலாக, தன் மாமனார், காதலி, மச்சினன், தாயார், ஸ்நேஹிதர்கள் முதலியவர்களை இழந்து முடிவில் தானும் இறக்கும்படி நேர்ந்தது. ஆகவே தகுந்த காலத்தில் நமது கடமைகளைச் செய்யாது விட்டால் பெருங்கேடு விளையும்.

பருவத்தில் பயிர்த் தொழில்களைப் பார்க்காத குடியானவர்களுக்கு நஷ்டம் ஏராளமாக ஏற்படும் என்று கூறவேண்டியது அவசியமில்லை, இதற்குத் திருஷ்டாந்தம் நமது முன்னரே ஏற்படுவதை எல்லோரும் காணலாம். இந்த விஷயமாகத்தான் ஆத்திசூடி வெண்பாவும் அமைந்துள்ளது.

உன்னாட்டில் பொற்களந்தை யூரானன்னாட் செய்த
பொன்னே விளையப் புகழ்பெற்றார்—தென்னர் [பின்னர்
பயந்திடுவேற் புன்னைவன பார்த்திபா நீயும்
செயும்பரு வத்தே பயிர்செய்.

இந்நீதி வாக்யத்தில் எந்தக் காரியத்தையும் தகுந்த காலத்தில் செய்ய வேண்டும் என்ற பொதுப்பொருளை ஔவை வெகு அழகாக அமைத்திருக்கிறாள்.

நமது சந்தா நேயர்களுக்கு

சந்தா நேயர்கள் கடிதம் எழுதும்போதும் சந்தாத் தொகை அனுப்பும்போதும் தமது விலாஸத்துக்கெதிரே யிருக்கும் நம்பரைக் குறிப்பிட்டு எழுதக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம். நம்பரைக் குறிப்பிடாத பக்ஷத்தில் வீண் காலதாமதமாகும். மானேஜர்.

காலஞ்சென்ற ஜப்பான் சக்கரவர்த்தி அவர்கள்

THE LATE MIKADO-THE EMPEROR OF JAPAN

"கண்ணெனப் படுவ மூன்று, காவலர் கல்வி
* காமர், விண்ணினைச் சுழல வோடும் வெய்யவன் என்
னும்பேரார் ; எண்ணினுன் றலைக்கண் வைத்த கண்
ணஃ தில்லை யாயின், மண்ணினுக்கிருளை நீக்கும் வகை
பிறி தில்லை மன்னு."

(* காமர்—அழகிய) —சூளாமணி.

அரச நிலைமையின் சிறப்பு

உலகத்துக்கு அரசன், கல்வி, சூரியன் என்பன மூன்று கண்கள் என்றும், அம்மூன்றிலும் முதலில் சொல்லப்பட்ட அரசனென்னும் கண் இல்லாவிட்டால் உலகத்திலுள்ள உயிர்ப்பிராணிகளைப் பாதுகாப்பதற்கு வேறு வழி ஒன்றுமில்லை என்றும் மேற்கூறிய சூளாமணிச் செய்யுளால் அறியப்படும் இவ்விலக்கணம், குடியாசும் (Republic) ஜனசுதந்தரமும் நாளுக்குநாள் அதிகப்பட்டு வரும் இக்காலத்தில் பொருத்தமுடையதாகுமோ எனச் சிலர்க்குச் சந்தேகந் தோன்றலாம். அதனைக் கீழ் எழுதப்படும் ஜப்பான் சக்கரவர்த்தியின் சரித்திரத்தினுல் அவர்கள் நிவிர்த்தி செய்துகொள்வார்கள் என்பதற்கு ஐயமில்லை.

ஜப்பான் நாட்டின் இயற்கை யமைப்பும், முன்னைய நிலைமையும்

ஜப்பான் தேசமானது இங்கிலாந்தைப்போல நாற்புறமும் நீர் அரணுல் சூழப்பட்ட ஒரு சிறு தீவு என்பது நம் "போதினி" படிப்பவர் யாவர்க்கும் தெரிந்திருக்கலாம். சீதோஷ்ண ஸ்திதி முதலிய சில அம்சங்களிலும் இந்நாடு இங்கிலாந்தை ஒத்திருக்கிறது. இங்ஙனம் ஜப்பான் தேசமானது தனது இயற்கை யமைப்பினுலேயே, ஏற்றம் அடையத்தகுந்த நிலைமையில் இருந்ததெனினும், நம் சரித்திரத் தலைவராகிய மூட்ஸ்ஹீடோ என்பவர் பட்டத்துக்கு வரும் முன்னர் அது மட்டற்ற குழப்பமுற் றிருந்தது. ஏறக்குறைய முந்நூறு வருஷங்களாக ஜப்பானில் "ஷோகன்" என்னும் பேரையுடைய ஒரு வம்சத்தாரே உண்மையில் அரசாட்சி செய்து வந்தார்கள். அவ்வரசர்கள் பெயரால் அரசர்களேயன்றிச் செயலால் அரசர்களல்லர். "ஷோகன்" என்பவர்கள் பரம்பரையாகச் சேனுதிபதிகளாயிருந்து வந்தவர்கள். அக்காலத்தில் போர்வீரர்கள் நேரே அரசனது உத்தரவுக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்கள் அல்லர். அவர்கள் படிப்படியாகத் தமக்கு மேலுள்ள அதிகாரிகளுக்கே கீழ்ப்பட்டிருந்தனர். ஆதலின் சேனைத்தலைவனை "ஷோகன்" என்னும் பட்டப்பேருடையவனது அதிகாரம் வரவர பலங்கொண்டது. சுமார் ஐம்பது வருஷங்களுக்குமுன் ஜப்பான் இந்நிலைமையில்தான் இருந்தது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், ஐரோப்பிய வர்த்தகர்கள் ஜப்பானில் வியாபாரம் செய்வதற்குச் சில சுதந்தரம் வேண்டுமென்று "ஷோகனை" வற்புறுத்திக் கேட்டவண்ணமா யிருந்தனர்.

இவற்றையெல்லாம் கவனித்து வந்த ஜப்பானிய உயர்குலத் தேசாபிமானிகள் 'ஷோக'னுடைய அதிகாரத்தை முழுவதும் அடக்கி, அரசனையே சர்வாதிகாரியாக்கினுல்தான் நாட்டிற்கு நன்மை விளையுமென்றும், இல்லாவிடில் நாட்டில் இரண்டுகட்சி ஏற்படுவதின் பயனுக, தம் நாட்டினைப் பிறர் எளிதில் கவர்ந்துகொள்வர் என்றும் ஊகித்துணர்ந்து கொண்டனர். இங்ஙனம் உணர்ந்துகொண்ட உயர்குலத்தோர் ஒருங்கு சேர்ந்து, காலதாமதம் செய்யாது, நாட்டின் நன்மை கருதி, தங்களுள் ஒருவனுகிய "ஷோகன்" எல்லாப் பொறுப்பையும் இறைவனுக்கே கொடுத்துவிடவேண்டுமென்றும், அதுமுதல் ஜப்பான் தேசம் அரசராலும், அவர்தம் அமைச்சராலும் ஆளப்படவேண்டு மென்றும் தீர்மானித்தனர். இவர்களெல்லாம் ஒரே மனத்தினராயிருந்ததனுல், 300 வருஷ காலமாக அதிகாரஞ் செலுத்தி வந்த 'ஷோகன்' ஸ்தானம் சொற்ப காலத்தில் அடியோடே இல்லாமற் போய்விட்டது. இந்த விசேஷ மாறுதல் ஏற்பட்ட வருஷம் கி. பி. 1867. அவ் வருஷமே மாட்சிமை தங்கிய "மூட்ஸ்ஹீடோ" அவர்களும் பட்டத்துக்கு வந்ததும்.

சக்காவர்த்தியின் வெளித்தோற்றம் (Personality)

நம் சக்கரவர்த்தியவர்கள் (ஜப்பானில் அரசர்க்கு மிக்கேடோ என்று பட்டப்பெயர் வழங்கும்) 1852-ஆம் வருஷம் நவம்பர் மீ 3-ஆம் தேதி பிறந்தனர். ஆதலால் அவர் பட்டத்துக்கு வந்தபோது அவர்க்கு வயது பதினைந்தே. அவர் பார்ப்பதற்குக் கம்பீரமான தோற்றமுள்ளவர். ஜப்பானியர்களெல்லாம் குறுகிய வடிவினர். அவர்களில் இவர் 5-அடி 8 அங்குலம் உயரமுடையவராதலால், அந்நாட்டில் மிக உயர்ந்தவர் எனக் கருதப்பட்டனர். அவர் முகமும் கண்ணும் எப்போதும் 'குறுகுறு' என்றிருக்கும். தம்மிடம் வந்து பேசுபவரிடத்தில் அவர் இனிய முகத்துடன் மரியாதையாய்ப்

காலஞ்சென்ற ஜப்பான் சக்கரவர்த்தி

பேசுவார். அவர் பெரும்பாலும் ஐரோப்பியர் போலவே உடை தரிப்பார். ஆனால் அருங்கோடைகாலத்தில் ஜப்பான் பட்டு வஸ்திரங்களை அணிந்துகொள்வார்.

அவர்க்குப் பிரியமான ஆட்டங்கள்.

நம் மிக்கேடோ அவர்களுக்குத் தேகப்பயிற்சி செய்வதில் விசேஷ பிரியம் உண்டு. இவர் குதிரையேறிச் சவாரி செய்வதில் மிகச் சிறந்தவர். ஜப்பான் தேச முழுவதிலும் இவர்க்குச் சரியாகக் குதிரை சவாரி செய்பவரில்லையாம். 'குஸ்தி' (Wrestling) பயில்வதிலும் இவர் மிகத் தேர்ந்தவர். பல பேர்பெற்ற பயில்வான்களைத் தாமே தோற்க அடித்திருக்கிறார். ஒருமுறை "கவுண்ட் டேட்சு" என்பவருடன் செய்த குஸ்தியில் தாம் தோற்றுப்போன பிறகு, தாமே நேரிற் குஸ்தி செய்வதை நிறுத்திவிட்டனரென்றாலும், குஸ்தி செய்பவரைப் பலவழியாலும் உற்சாகப்படுத்தினார். இவர்க்குக் குதிரைப் பந்தாட்டத்திலும் (Polo) பிரியம் அதிகம். இவர் அரசராய்ப் பிறந்திராவிடில் சேனைத்தலைவராய் வந்து போரில் மிக்க வீரங்காட்டியிருக்கக்கூடுமென்று தோன்றுகிறது.

இவர் செய்த விசேஷ மாறுதல்

இவ்வரசர் பட்டத்துக்கு வருவதற்குமுன் ஜப்பான் தேசத்தில் ஐரோப்பிய நாகரீகம், பழக்கம் வழக்கம் இவை எவையும் வந்ததில்லை. அவை இயல்பாக வராதிருந்ததையும் 'ஷோகன்' முதலியவர்கள் வரவொட்டாது தங்களாலான வரையில் தடுத்து வந்தனர். புதிய அரசரோ, தமது நுண்ணுணர்வினால் அங்ஙனம் செய்வது அசாத்தியமென்பதையும், சாத்தியமாவதென்றாலும், அது சுத்தத் தப்பு என்பதையும் அறிந்துகொண்டனர். ஜப்பான் தேசம் தனது இயற்கை யமைப்பின் சிறப்பினால் ஏற்றம் அடையவேண்டுமென்றால், ஐரோப்பிய ஒழுக்கங்கள் பல அப்படியே ஜப்பானிலும் அமைய வேண்டுமென்னுங்கருத்து இளம்பிராயத்திலேயே நம் மன்னர் பெருமானுக்கு மனத்திற் பட்டது. அவ்வெண்ணம் அவர் மனத்தில் உதித்ததுதான் இப்போதைய ஜப்பானின் மஹோன்னத ஸ்திதிக்குக் காரணமென்பது சரித்திர வுணர்ச்சியுள்ளார் (Historians) எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததே. இவ்வெண்ணங் கொண்டவர், தாமிளவரசராய் இருக்கும்போதே (இவர் அரசானது பதினைந்தாம் வயதில் என்பது ஞாபகத்திருக்கவேண்டும்), ஐரோப்பாவிலுள்ள ஜர்மெனி, பிரான்ஸு, இங்கிலாந்து முதலிய நாடுகளுக்குச் சென்று திரும்பி வந்திருந்த ஜப்பானியர்களைத் தமக்குப் பலவித பாடங்களையும் போதிப்பதற்கு ஆசிரியர்களாக அமைத்துக்கொண்டனர்; தாம் அரசரானது முதல் ஐரோப்பியக் கல்வி விஷயத்தில் மிகுந்த ஊக்கங்காட்டி வந்தார்; இன்வாக்ரா என்னும் இளவரசரையும், பல மாணாக்கர்களையும் ஐரோப்பாவுக்கும் அமெரிக்காவுக்கும் அனுப்பி, அங்கங்கு புதிதாகக் காணப்படும் ஒவ்வொன்றின் உண்மையினையும் உணர்ந்து ஜப்பான் தேசத்துக்கு ஏற்றதை யெல்லாம் குறித்துக்கொண்டு வரும்படி செய்தனர்; வேற்று நாட்டுக்குச் சென்று திரும்பியவர்களுடன் நெடுநேரம் கலந்து பேசி, அவர்கள் கூறும் விஷயங்களில் தமக்குச் சரியெனத் தோன்றுவனவற்றை யெல்லாம் ஜப்பானில் அனுஷ்டித்து வரும்படி கட்டளை பிறப்பித்தனர்.

"ஊற்றுநீர்க் *கூவலுள் உறையும் † மீனனார்
வேற்றுநாட் டதன்சுவை விடுத்தல் மேவினர்"

என சீவக சிந்தாமணியில் வேற்றுநாட்டின் சுவையுணராதார் ஊற்றிலுள்ள மீனெனக் கூறியதன் உண்மையினை இவர் நன்றாக உணர்ந்து கொண்டனர்.

இங்ஙனம் பிறநாடுகளிலிருந்து ஜப்பானில் அனுஷ்டானத்துக்கு வந்த விஷயங்களின் விவரம் வருமாறு:- கப்பல், கப்பற்படை இவற்றின் சம்பந்தப்பட்டவை யெல்லாம் இங்கிலாந்திலிருந்து 'காப்பி' செய்யப்பட்டன. காலாட்படை, மருத்துவம் இவற்றைச் சார்ந்த எல்லாம் ஜர்மெனியிலிருந்து வந்தன; சங்கீதம், சித்திரவேலை முதலியன, இட்டாலி, பிரான்ஸு இந்நாடுகளிலிருந்து எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன; சட்டம், கல்வி, கைத்தொழில் முதலிய பல நாடுகளிலிருந்து வடிக்கட்டி இறுக்கப்பட்டவை. இம்மாறுதல்களைக் குறித்து 'மார்க்துவிஸ் இட்டோ' என்னும் முதல்தர மந்திரியானவர் மிக்கேடோ அவர்கள் பாலினின்றும் வெண்ணெயெடுப்பதுபோல, பல தேசங்களிலிருந்து அங்கங்குள்ள சிறந்தவற்றிலிருந்து அவற்றின் சாராம்சங்களைப் பிழிந்தெடுத்துவிட்டார் என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

இம்மாறுதலின் பயன்

இம்மாறுதலினால் விளைந்த பயனென்னவெனில் அதற்கு ஒரே மொழியில் நாம் மறுமொழி கூறிவிட

(* கூவல்-கிணறு; † மீன் அனார்-மீனைப்போன்றவர்.)

லாம். அதாவது இக்காலத்திய ஜப்பானின் " முதன்மை " என்பதேயாம். ஜப்பான் மிகச் சிறிய நாடெனினும், சீர்திருத்தம் வாய்ந்த தன் சேனைபலத்தினால் தன்னிலும் பன்மடங்கு பெரியதாகிய சீனதேசத்தோடு இருமுறை தான் செய்த போரிலும் (1874-ஆம் வருஷத்திலும், 1894-ஆம் வருஷத்திலும்,) இணையில்லாத வெற்றிபெற்றிலங்கிற்று. 1904-ஆம் ஆண்டில் நடந்த ருஷிய-ஜப்பானிய யுத்த விவரங்கள் நேற்று நடந்தவைபோலிருக்கின்றன. அந்த யுத்தத்தில் ஜப்பானியர்களது கப்பற்படையும் காலாட் படையும் காட்டிய ஒற்றுமை, வீரம், ஒழுங்கு இவை பல ஐரோப்பியர்களால் இன்றும் புகழப்படுதலுமன்றி, அப்போரில் ஜப்பான் நற்பேர் பெற்று, உலகிலுள்ள உயர்தர நாடுகளில் தானும் ஒரு முதல்தரமான நாடாவதற்குக் காரணமாயிருந்தன.

இங்ஙனம் முன்னர்க் கூறிய மாறுதலின் பயனாக ஜப்பான் போரில் வெற்றி பெற்றது எனக் கூறுதல் குன்றக் (சுருக்கமாய்க்) கூறுதலேயாகும். ஏனெனில் நாட்டில் உட்குழப்பமின்றி, அமைதியெங்கும் பரவி வருவதால், நாடெங்கும், கல்வி, நல்லுணர்வு, வர்த்தகம் முதலிய செழித்தோங்கி, வருகின்றன. குடிகளும் சுபிஷ்டமாக வாழ்ந்து வருகின்றனர். இப்படிப்பட்ட அமைதியினால் அமையும் இன்பமும் மேற்கூறப்பட்ட மாறுதலின் பயனேயாம்.

இவ்வரசர் செய்த ராஜாங்க மாறுபாடு

நம்"மிக்கேடோ"அவர்கள் பட்டத்துக்கு வருவதற்கு முன், ஜப்பான் அரசின் நிலைமை எப்படி யிருந்ததென முன்னர் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அப்போது உண்மையில் 'க்ஷோகான்' அரசனாயிருந்தானெனினும் அரசனுடைய அதிகாரத்துக்கு அளவேயில்லை. அவன் கொடுங்கோல் செலுத்த விரும்பின், அதனைத் தடுப்பதற்குத் தக்க அதிகாரத்தை யுடையவர்கள் எவருமில்லை. இப்படி ஸ்வயாதிகாரம் முழுவதும் வாய்ந்திருந்த "முட்ஸ-ஹீடோ"என்னும் நமது அரசர், தம் குடிகளிடத்தில் ஐரோப்பியக் கல்வி முதலியவற்றைப் பரவச் செய்ததுக் கேற்ப, அவர்களுக்குத் தாமாகவே சுதந்தரங்களும் கொடுக்க முன்வந்தனர். அவருடைய இந்தச் செய்கைதான் அவரை உலகெலாம் புகழும் அலகிலாப் பெருமைக் குரியவராகச் செய்திருக்கிறது. எப்படியென்றால் உலகத்தில் தேசசரித்திரம் ஏற்பட்ட காலமுதலாக இதுவரையில், தான் செலுத்திவந்த தன்னதிகாரத்தை (autocracy) த் தன் குடிகளின் நன்மைகருதித் தானாகவே சிறிதுசிறிதாய்க் குறைத்துக் கொண்டு, பிரஜைகளின் சுதந்தரத்தை அதற்குத் தக்கபடி படிப்படியாய் அதிகப்படுத்திய அரசர் வேறு யாருமிலர். பிரஜைகளின் பக்குவநிலை யறிந்து அவர்கட்கு நன்மை செய்பவனன்றோ நல்வேந்தனாகும். இக் கருத்துப்பற்றியே தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவனாரும்,

" முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு
இறையென்று வைக்கப் படும். "

என இறைவனுக்கு இலக்கணம் வகுத்தனர். 1869-ஆம் வருஷத்திலேயே, அதாவது தாம் பட்டத்துக்கு வந்த இரண்டாம் வருஷத்திலேயே இவ்வரசர் ராஜாங்கத்தின் அமைப்பைக் குறித்துச் சில விசேஷ மாறுதல்கள் செய்வதாக உறுதிமொழி யளித்தனர். அங்ஙனம் அளித்தவர் அப்போதே அரசர்க்குப் பல வழியிலும் உதவி செய்வதற்கு ஒரு 'ஆலோசனை சபை' ஒன்று உண்டாக்கினர். இவ்வாலோசனை சபையும் அரசரும் சேர்ந்தே, தேசத்தில் முன்னர்க் கூறப்பட்டபடி, கல்வி, முதலிய பல விஷயங்களில் ஐரோப்பிய முறைகளைக் கைப்பற்றினர்கள். 1883-ஆம் வருஷம், நம் அரசர் மார்க்குவிஸ் இட்டோ என்பவருடன் கலந்து ஜப்பானிய அரசு, இன்ன இன்ன சட்டதிட்டங்களுக் குட்பட்டிருக்கவேண்டியதென ஒரு பட்டயம் பிறப்பித்தனர். அதுமுதல் ஜப்பான் அரசாட்சி, ஆங்கில அரசாட்சியைப்போல ஜன ஆட்சிக்குட்பட்ட அரசாட்சி (Limited Monarchy) யாக அமைந்திருக்கிறது.

1897-ஆம் வருஷத்தில் ஒரு அமெரிக்கா பத்திரிகையானது, ஒவ்வொரு அம்சத்தில் ஒவ்வோரரசர் சிறப்புற்றிருத்தல் கூடுமெனினும், பல அம்சங்களிற் சிறப்புற்றிருக்கும் இவர்க்கு இப்போது உலகில் அரசு செலுத்தும் அரசரில் ஒருவரும் ஒப்பாகமாட்டாரென்றும், அப்படி உவமை யுரைக்க விரும்பின், பண்டைச் சரித்திரத்தை ஆராய்ந்து, ரோமாபுரிக்கு அகஸ்டஸ் போலவும், இங்கிலாந்துக்கு ஆல்பிரட் (The Great) போலவும்,பிரான்சுக்கு நெப்போலியன்போலவும்,ஜப்பானுக்கு இம்"மிக்கேடோ" அவர்கள் இருக்கின்றனர் என்றும், உற்றுநோக்கின் இவர் மேற்கூறிய ஒவ்வொரு

வரிலும் உயர்ந்தவரென்றே கூறவேண்டும், என்றும் புகழ்ந்தெழுதி யிருக்கிறது.

போர்வீரர்களிடத்து இவர்க்குள்ள பரிவு

முட்ஸுஹிடோ என்பவர் தமது சேனையினைச் சீர்திருத்தி, சீனமீதும், ருஷியாமீதும், சிறந்த வெற்றி பெற்றார் என முன்னர்க் கூறினோம். இந்த யுத்தங்களில் இவர் சேனையினது ஊக்கமும் திறமும் உலகு முழுவதும் புகழப்பெற்றன எனவும் கூறினோம். இவர் சேனை இத்துணைச் சிறப்புடையதாதற்குக் காரணம், அது நவீன முறைப்படி பழக்கப்பட்டது மாத்திரமன்று; சக்கரவர்த்தி எப்போதும் போர்வீரர் மாட்டுக் காட்டிவந்த அன்பும் அதற்கு ஒருசிறந்த காரணமாகும். அரசர் தமது அரண்மனையில் போரில் வீரங்காட்டி மாண்டுபோன போர்வீரர்களது படங்களை மாட்டி வைத்திருக்கிறாராம். சாமானிய காலாட் படையாட்களையும் தாம் நேரில் வரவழைத்து, அவர்களுடைய அன்னவஸ்திரம், முதலியவற்றைக் குறித்தும், யுத்தத்தில் ஏற்படும் அவர்களுடைய சுகதுக்கத்தைக் குறித்தும் நெடுநேரம் பேசிக்கொண்டிருப்பது அவருடைய வழக்கமாம். அச்சமயங்களில் வீரர்களும் ராஜவிச்வாசம் பொங்கிக் கண்ணீர் சொரிவாராம். அரசருக்குத் தம் படைவீரரிடத்திருந்த அன்பு இவ்வளவு எனினும், அப்படை வீரருக்கு அரசரிடத்திருந்த அபிமானம் இதனினும் பன்மடங்கு சிறந்தது. சாகுந்தறுவாயில் ஒவ்வொரு வீரனும், 'அரசன் நீடூழி வாழ்க'எனத் தன் மனமார வாழ்த்திப் பின் உயிர் விடுவன். ஒருவனும் தோற்றுத் திரும்ப விரும்பான். அப்படித் தோற்க நேர்ந்திடில், தானே தன் வயிற்றினைக் கிழித்துக் கொண்டு கொலை செய்துகொள்வான். அங்ஙனம் போர் முகத்துத் தோல்விக்கஞ்சி, தற்கொலை செய்து கொள்வது சிறந்த கௌரவமென ஜப்பானில் கருதப்படுகிறது. அரசன் இறந்த சங்கதி காதிற்பட்டஉடன் ஒரு போர் வீரன், 'மன்னன் மரித்தபின்னும் நான் வாழ்குவேனு'என்று சொல்லிக்கொண்டு அப்போதே தற்கொலை செய்துகொண்டான். இதனால் ஜப்பானியர்களின் அரச விச்வாசம் எவ்வளவு சிறந்ததென்பது எளிதில் அறியப்படும். சேனையே அரச செல்வத்தியெல்லாம் சிறந்தது என்றும், அச்சேனைக்குத் தலைவன் சரியானவனாக இருக்கவேண்டும் என்றும் திருக்குறளில்,

"உறுப்பமைந்து ஊறஞ்சா வெல்படை வேந்தன்
வெறுக்கையு ளெல்லாம் தலை"

(ஊறு - தடை ; வெறுக்கை - செல்வம்)

"நிலைமக்கள் சால உடைத்தெனினும் தானை
தலைமக்கள் இல்வழி இல்."

(தானை - சேனை)

கூறியிருப்பது ஜப்பான் சக்கரவர்த்திக்கும், அவர் சேனைக்கும் மிகப்பொருத்தமுடையதாகும்.

பிரதிதினம் இவர் காலங்கழிக்கும் விதம்

இப்படிச் சிறப்பு வாய்ந்த நம் முட்ஸுஹிட்டோ சக்கரவர்த்தி நாள்தோறும் எப்படித் தமது பொழுதைப்போக்கிவந்தனர் என்பதைப் பலர் அறிய விரும்பலாம். அவர் தம் வேலைகளில் மிக்க ஒழுங்கு வாய்ந்தவர். வெளியாடம்பரத்திற் சிறிதும் விருப்பில்லாதவர். நல்ல புஸ்தகங்களைப் படிப்பதில் அவர்க்குப்பிரியம் அதிகம். அவர் ஒவ்வொரு நாளும் நெடுநேரம் படிப்பதுண்டு. காலையில் கீழ்நாட்டுக் காவியங்களைப் பாடங் கேட்பதுடன், மேனாட்டுக் கலைகளையும் தமது ஆசிரியர்களிடம் முறையே கற்றுவந்தனர். பிறகு ராஜாங்க சம்பந்தமான வேலைகளைப் பார்ப்பார். பிற்பகலில்செய்யுள் நூல்களையும், சங்கீதம் முதலிய அருங்கலைகளையும் மிக்க ஆவலுடன் படித்துவருவார். அவர் தாமே இரண்டொரு அரிய செய்யுட் பிரபந்தங்கள் செய்திருக்கின்றனராம். அரசர், தாம் கற்று வந்த பல விஷயங்களிலும், பல தேசங்களுடனும் பரஸ்பர சம்பந்தம் வாய்ந்த சட்டங்களில் (International law) நிபுணராயிருந்தமைபற்றி, சிலசமயங்களில், மந்திரிக்கும், ஆலோசனை சபையாருக்கும் தெரியாத விஷயத்தைக்கூட இவர் எடுத்துச் சொல்லுவாராம்.

முடிபுரை

இவ்வளவு பெருமை மிக்க சக்கரவர்த்தியைப்பற்றிப் பத்திரிகையிற் படிப்பவர்க்கும் அவரிடத்தில் ஒருவித பக்தி ஏற்படும்; அப்படியென்றால், ஜப்பான் தேசத்தார்க்கு அவரிடத்திலுள்ள அன்பின் மிகுதியைப் பற்றி ஆச்சரியப்பட ஏதுவேயில்லை. அவர்கள் இவ் அரசரைத் தெய்வமெனவே கொண்டாடுகிறார்கள். "ஒவ்வொரு பள்ளிக்கூடத்திலும் குறித்த நேரத்தில் பிள்ளைகளெல்லாரும் அரசர், அரசியார் இவர்களின் படத்தை வணங்கி வருகிறார்கள்" என்று காலஞ்சென்ற

W. T. ஸ்டேட் என்பவர் தாம் ஜப்பானைப்பற்றி எழுதியுள்ள புஸ்தகத்தில் கூறுகிருர்.

ஒரு அரசனுடைய ஆட்சியில், ஒரு நாட்டிற்கும் இவ்வளவு நன்மை யுண்டாகவில்லை என, உலகோர் யாவரும் ஒருங்கு புகழும்படி ஜப்பான் தேசத்திற் செங்கோல் செலுத்திய முட்ஸுஹீடோ என்னும் சக்கரவர்த்தி சென்ற ஜுலைமாதம் 30-ஆந் தேதி காலஞ்சென்றனர் எனக் கேட்டுத் துயரம் அடையாதவர்களும் உண்டா? இவரது மரண சமாசாரத்தைக் குறித்து, இங்கிலாந்தின் பிரத மந்திரி **மிஸ்டர் ஆஸ்குவித்** மிக உருக்கமுறப் பேசினுர்; இந்தியா கவர்ன்மெண்டாரும், மூன்றுவாரம் இராஜாங்கமெங்கும் துக்கக்குறி காட்டப்படவேண்டுமென்று விளம்பரஞ் செய்தனர்.

ஜப்பான் நாடு சீர்கெட்டிருந்த காலத்தில் பட்டத்துக்கு வந்து 45 வருஷம் அந்நாட்டில் **ராம ராஜ்யம்** போற் செங்கோல் செலுத்தி, அந்நாட்டினை உலகிலுள்ள பல "நன்னுட்டின் முன்னீட்டு நாடு" * எனச் செய்த இவரை ஒரு அவதார புருஷர் என்றே எண்ணவேண்டும்.

" நெல்லு முயிரன்றே ; நீரு முயிரன்றே ;
மன்ன னுயிர்த்தே மலர்தலை யுலகம் "

(உயிர்த்து—உயிராக வுடையது)

எனப் புறநானூற்றிற் கூறியிருப்பது இவரிடத்தும், இவர் நாட்டினிடத்தும் மிகப் பொருத்தம் வாய்ந்துள்ளது.

ஜப்பான் சக்கிரவர்த்தினி

இவ்வளவு சிறப்புடைய மன்னரை, மணவாளராக அடையும் பாக்கியம் பெற்றிருந்தும், இப்போது விதிப்பயனுக வைதவ்யம் அடைந்திருக்கும் அரசியாரைப் பற்றிய விவரங்களிற் சிலவற்றைச் சுருக்கிக் கூறி இதனை முடித்து விடுவோம்.

முட்ஸுஹீடோ சக்கரவர்த்தியின் ராணியாகிய ஹேரோள கோ என்பவர் 1850-ஆம் ஆண்டிற் பிறந்தவராதலின், அரசரினும் இவர் இரண்டு வயது அதிகப்பட்டவர். தமது 19-ஆம் ஆண்டில் இவர்க்குக் கல்யாணம் நடந்தேறிற்று.

இளம்பிராயத்தில் இவர்க்கு உலக விஷயங்களை அதிகமாகக் கவனித்தறிந்துகொள்ளச் சமயம் நேர்ந்திலது எனினும், அரசியான பிறகு தம் நாயகர் ஏற்படுத்திய ஒவ்வொரு புதிய மாறுதல்களிலும், நமது ராணியாரும் மிக்க ஊக்கம் காட்டி வந்தனர். நவீன முறைகளைக் கைப்பற்றியவர்களில் நம் ராணியாரும் முதல்வராவர். இவரது உடுப்புக்கள் பாரிஸ், லண்டன் முதலிய இடங்களில் தயாராகி வருகின்றன. எனினும், தம் நாட்டு ஐதிகங்களில் இவர்க்கு மிக்க அபிமானம் உண்டு. ஜப்பானியர்களது க்ஷேமலாபமே இவரது மனத்தில் முதலாக இருக்கும் எண்ணம். ஜனங்களும், இவரைத் தம்முயிர்போலப் பாராட்டுகின்றனர். சீனுவோடும், ருஷியாவோடும் போர் நிகழ்ந்தபோது, அரண்மனையைச் சேர்ந்த ஒருவரும், ஆடம்பரத்திற்காகப் பொருட்செலவு செய்யக்கூடாதென்று இவர் ஏற்பாடு செய்தனர். தமது சொந்தப் பணத்திலிருந்து வேண்டுமளவு செலவு செய்து, போர்வீரர்களது சௌகரியத்தை அதிகப்படுத்தினர். காயம்பட்டுப்போகும் வீரர்களுக்குச் சிகிச்சை செய்யுந்தொழிலில் பல ஸ்திரீகளைப் பழக்குவித்தனர். தாமே, இவ்விஷய சம்பந்தமானவற்றையெல்லாம் மேற்பார்ப்பதற்கு "ரேட்கிராஸ் சோஸைட்டி" என்னும் தாதிகள் ஸங்கம் ஒன்றுண்டாக்கி அதற்குத் தலைவரா யிருந்து வந்தனர். இப்படி அரசியார் போர்வீரர்களிடத்துக் காட்டிய அன்புக்கும் அரசர் அவ்வீரர்கள்மீது காட்டிய அன்புக்கும், ஒன்றை ஒன்றுக்கு உவமையாகச் சொல்லலாமேயன்றி வேறு உவமை கூறுவது பொருந்தாது.

ஜப்பானிய அரசர்க்குப் பட்டமஹிஷியாகிய இவரைத் தவிர வேறு மனைவியர் பதினெருவர் உளர். அவர்களும் உயர்தர பிரபுக்களின் வம்சத்தைச்சேர்ந்தவர்கள். அவர்கள் சந்ததியாரும் பட்டத்துக் குரிமையுடையவர்கள். உதாரணமாக இப்போது இருக்கும் முதன் மனைவியாகிய ஹேரோள கோவுக்குப் புத்திரர் இல்லை. ஆதலால் இரண்டாந்தர மனைவியின் புத்திரர் ஒருவரே இப்போது அரசராய் இருக்கிருர். ஜப்பான் அரசாங்க அந்தப்புர ரஹஸ்யம் இப்படிப்பட்ட தெனினும், அரசனுக்குப் பட்டமஹிஷியிடத்திலாவது, பட்டமஹிஷிக்குச் சக்களத்தியின் பிள்ளை யிடத்திலாவது அன்பு சிறிதும் குறைந்திருக்கவில்லை. உண்மையில் தன் பிள்ளையை வளர்ப்பதுபோல அரசிளங்குமரனை ஹேரோள கோ என்னும் சக்ரவர்த்தினியே வளர்த்து வந்தனராம்.

புதிய ஜப்பான் சக்ரவர்த்தி

இப்போது பட்டத்துக்கு வந்திருக்கும் அரசர் யோஷி ஹீடோ என்பவர்க்கு 33-வயது ஆகிறது. இவர்க்கு நான்கு சகோதரிகளும், மூன்று புத்திரர்களும் இருக்கின்றனர்கள். இவர்களுக்குச் சம்பத்து விருத்தியுடன் சந்தான விருத்தியும் கிடைத்திருப்பது இதனைப் படிப்போர்க்கெல்லாம் மிக்க திருப்தியையுண்டுபண்ணும். இவர் அரசாட்சியில் ஜப்பான் தேசமானது மேன்மேலும் சிறப்புற்றோங்கிச் செழித்து வரவேண்டுமென்று எல்லாம் வல்ல இறைவனை நாமெல்லோரும் ஏத்துவோமாக.

" அரசருங் குடிகளும் அம்ம ! வேறலர் ;
உரைசெயி னுயிருலாம் உடலம் ஆவரால்"-

மதிவாணன்.

வே. முத்துஸாமி ஐயர், பி. ஏ., எல். டி.

---

* மேற்கோள் நளவெண்பாவிலுள்ளது. நல்ல நாடுகளுக்கெல்லாம் முதலாவதாக நாட்டக்கூடிய நாடு என்பது பொருள்.

பிராணிகளின் விருத்தாந்தம்
BIOLOGY—A PRIMER

I. **ஜீவவஸ்து**:—(i) சேர்க்கையும் தொழில்களும் அமீபா (ii) மனுஷ சரீரத்தின் ஒற்றுமை.

ஜீவவஸ்து என்பது ஜீவனுக்கு ஆதாரமாக உள்ளது. தேகமானது ஜீவவஸ்துவினுல் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது. வஸ்துவைப் பிரித்துப் பரிசோதிக்குங்கால் முக்கால் பங்கு ஜலமும் மற்றைய வஸ்துக்களில் கரிவாயு மிகுந்தும், பிராணவாயு, உப்புவாயு, கந்தகம், விஷவாயு முதலியவைகளும் சேர்ந்து காணும். இவைகள் என்ன அளவில் சேர்ந்திருக்கிற தென்பதையும் கண்டுபிடித்திருக்கிருர்கள். ஆனுல் அப்படி லோகப்பொருள்களைச்சேர்த்து ஜீவவஸ்து உண்டுபண்ணினது உண்டா என்று கேட்டால் இன்னும்இல்லையென்று தான் சொல்லவேண்டும். ஜீவவஸ்துவின் தொழில்களை அமீபா என்னும் ஒரு ஜீவாசியின் சரித்திரத்தால் அறியலாம். கட்டுக்கடை ஜலத்தில் வசிக்கும் அமீபா மிகவும் சிறிய தேகமுடையது. பூதக்கண்ணுடி கொண்டு பார்த்தால்தான் தெரியும். ஜீவியதொழில்களாகிய சுவாசித்தல், உண்டுபெருத்தல், மக்கட்பேறு என்பவைகளை இவைகளிடம் கண்டபோதிலும் அவ்வகளுக்கேற்ற விவரமான குறிப்புகளை அவைகள் பெறவில்லை. அசைவுக்குக் காரணமாகிய மூளைவஸ்துவும், திரவ பதார்த்தத்தை உண்டுபண்ணும்படியான மற்றைய உறுப்புகளும் நம் திரேகத்தில் இருப்பது போல அமீபாபோன்ற ஜீவன்களிடம் கிடையா.

II. **பிராணிகளின் பிரிவுகள்**:—(i) பிராணிகளை மூன்றுவிதமாகப் பிரிக்கலாம். அமீபா போன்ற அற்ப ஜீவராசிகள், மலேரியாபோன்ற விஷசுரமுண்டாக்கும் மூளைக்கிருமிகளும் இவ்வினத்தைச் சேர்ந்தவை.

(ii) கடற்பஞ்சு, பவழப் பிராணி, முதலியவை இருதோல் அமைப்புடன் ஒரு துவாரமுள்ள ஒரு அறையுடன் விளங்கும்.

(iii) ஜீரணக்குழாயானது வாய், ஆசனத்துடன் ஒரு அறையின் வழியாய் ஊடுருவிச் செல்லும்படியான அமைப்பு. இவ்வித அமைப்பு வகையில் புழு, பூச்சி முதல் குரங்கு மனுஷன் வரையில் அடக்கலாம். கத்தை இனமும் இந்தப் பிரிவுச்குள் அடங்கும். மீன், ஊர்வன, பறவை, மிருகம் இவைகள் முதுகெலும்புள்ள பிராணிகளின் உட்பிரிவுகள்.

III. பிராணிகளின் ஜீவிய தொழில்களை எவ்வாறு நடத்துகின்றன வென்பதைச் சற்று கவனிப்போம்.

(i) **சுவாசம்**.—தரையில் வசிப்பன பிராணவாயுவை காற்றினின்றும், தண்ணீரில் வசிப்பன அதனுள் கலந்த பிராணவாயுவைத்தண்ணீரினின்றும் பெறுகின்றன. அற்ப ஜீவராசிகள் தேகத்தின் வழியாகவும், மீன் போன்ற ஜலசரங்கள் காதின்பக்கம் உள்ளே அமைந்திருக்கும் இரத்தம் நிறைந்த இரப்பைகளின் வழியாகவும் (Gills) மற்றவைகள் (மனிதன்போன்ற) தவளைக்கு மேல்பட்ட பிராணிகள் சுவாசப்பைகளினுலும் பிராண வாயுவைப் பெறுகின்றன.

(ii) **உணவு**.—நமக்கு உண்ண வாயும், விழுங்கத் தொண்டைக் குழாயும், ஜீரணிக்க வயிறும் குடல்களுமிருக்கின்றன. இவைகளோடு சம்பந்தப்பட்ட கோளங்களிலிருந்து உமிழ்நீர் முதலிய திரவபதார்த்தங்களின் சேர்க்கையால் உணவு ரக்தம் உறுஞ்சி எடுத்துக்கொள்ளக்கூடியமாதிரி ஜீரணிக்கப்பட்டு உறுஞ்சி மிஞ்சிய சக்கையை மலமாகக் கழிக்கிறது. வாயும் வயிறுமுள்ள மற்ற பிராணிகளும் இப்படியே உண்டு ஜீவிக்கின்றன.

(iii) **மக்கட்பேறு**:—அற்ப பிராணிகள் அமீபாவைப்போல் தன் தேகத்தைப் பகுத்தும், மற்றைய பிராணிகள் சுக்லச்ரோயுனிதங்களை ஆண்பெண்ணுக வகுக்கக்கூடிய உறுப்புகளினின்றும் பெற்று அவைகளின் சேர்க்கையால் கருத்தரித்து விர்த்தியாகின்றன. ஆண் பெண் உறுப்புகள் ஒரு பிராணியினிடமே காணலாம். மண்ணுண்ணிப் புழு, அட்டை இவைகள் உதாரணம். ஆண் பெண்ணுகப் பிரிந்து மனிதன் போன்ற மற்றைய பிராணிகளில் பார்க்கிறோம். பிராணிகளில் பெரும்பான்மை முட்டையிட்டுக் குஞ்சு பொரிக்கின்றன. சிறுபான்மை மிருகங்களைப்போலக் குட்டிகளை உயிருடன் பெற்றுப் போஷிக்கின்றன.

IV. **பிராணிகளைக் காணுமிடங்கள்**:—

(i) உஷ்ணதேசப் பிராணிகள்

(ii) குளிர்தேசப் பிராணிகள்

(iii) கண்டங்களின் அபூர்வ ஜெந்துக்கள்.

பிராணிகளை உஷ்ணதேசப் பிராணிகளென்றும் குளிர்தேசப்பிராணிகளென்றும் பிரிக்கலாம். ஜலசரங்க

ளென்றும், பூசரங்களென்றும் விவரிக்கலாம். குளிர் தேசத்து பிராணிகள் அடர்ந்த ரோமங்கள் உடையன. (உ-ம்) நரி, கலைமான், கரடி முதலிய மிருகங்களை வடக்கே போகப்போகப்பார்க்கலாம்.

யானை, புலி, சிங்கம், ஒட்டகம் இவைகளை உஷ்ண பிரதேசங்களில்தான் காணலாம்.

ஸீப்ரா (Zebra) என்னும் வரிக்குதிரையையும், ஜிராப் என்கிற ஒட்டச்சிவிங்கியையும், ஆஸ்திரிச் (Ostrich) என்னும் தீப்பறவையையும் ஆப்பிரிக்கா கண்டத்தில்தான் காணலாம். கங்காரு என்ற மிருகம் ஆஸ்த்ரேலியாவுக்கும், நீர்யானை அமெரிக்கா தேசத்துக்கும் உரித்தான பிராணிகள்.

மயில்கள் இந்தியாவைத்தவிர வேறு இடங்களில் காணக்கிடையா. ஜலத்தில் வசிப்பது ஜலசரம். பூமியில் வசிக்கும் பிராணிகள் பூசரங்கள் ஆகும். திமிங்கிலம், கடற்பூனை, இவைகள் மீன்களைப்போல் ஜலத்தில் வசிப்பினும் மிருகஜாதியைச் சேர்ந்தன.

V. உற்பத்தி :—(i) வீட்டுப்பிராணிகள்.
(ii) காட்டுப்பிராணிகள்.

ஆடு, மாடு, குதிரை, நாய், பூனை, கோழி, வாத்து முதலிய பிராணிகள் மனிதனால் பிடித்து வளர்க்கப்படுமாகையால் அவைகளை வீட்டுப்பிராணிகள் என்றும் சொல்லப்படும்.

யானை காட்டுப்பிராணியாயினும் மனிதனால் பழக்கி வீட்டுப்பிராணி ஆக்கப்படுகின்றது. மற்றைய பிராணிகள் காட்டுப்பிராணிகள்.

N. S. ஜம்புநாதய்யர், B. A. L. T., F. Z. S.

வேஷம் போடுகிறவர்களை நம்பாதே.—சிலர் வயிற்றுப்பிழைப்பிற்காகப் பலவித வேஷங்கள் போடுவார்கள்; ஒருவர் தான் கீரையேசாப்பிடுகிறதென்றும், மற்றொருவர் தான் கிழங்குகளையே சாப்பிடுகிறதென்றும், அன்னத்தைவிட்டு அநேகநாளாகிவிட்டதென்றும் சொல்லிக்கொண்டு திரிவார்கள்; அவர்களை நீ நம்பவேண்டாம். அப்படி அவர்கள் இவைகளை நிஜமாகவே துறந்து இருப்பார்களேயாகில் ஏன் தற்புகழ்ச்சி செய்துகொள்ளவேண்டும்? அப்பேர்ப்பட்ட மகான்கள் இருக்கவேமாட்டார்கள் என்றல்ல நான் சொல்வது. அப்பேர்ப்பட்டவர்களை நம்முன் காண்பது மிகவும் அரிது. அப்படி உண்மையாகக் கீரையே சாப்பிடுகிறவர்களாயிருந்தபோதிலும் அம்மாதிரி போஜனம் செய்பவர்களென்பதைவிட வேறு ஒருவித குணங்களையும் எடுத்துக் காட்டவில்லையே. ஆகையால் இவ்வாறு பேசுகிறவர்களெல்லாம் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக வஞ்சகங்கள் பேசும் வேஷக்காரர்களேயன்றி வேறல்ல.

நியாயமஞ்சரி

POPULAR MAXIMS EXPLAINED

48. कैमुतिक न्यायः

కైముతిక న్యాయః

கைமுதிக ந்யாயம்

தெரிந்துகொள்ள முடியாததும் ஸாதிக்க முடியாததுமான காரியங்கள் ஸித்தியாகும்படி நேர்ந்துவிட்டால் மற்றையக் காரியங்கள் கைகூடக் கேட்பானேன். இம்மாதிரியான விஷயங்களில் இந்யாயம் உபயோகப்படும். ‘மலையை விழுங்குகிற மஹாதேவருக்குக் கதவு ஒரு அப்பளம்’ என்று வழங்கிவரும் பழமொழி இந்யாயக் கருத்தை அடக்கியுள்ளது. எல்லாவற்றிலும் மிகக் கடினமானது தாயுமானவர் கூறுவதுபோல ‘சிந்தையை அடக்கியே சும்மாவிருப்பது.’ நாம் ஸாதாரணமாகச் சிந்தையை அடக்கி ஏதாவது ஒரு கார்யஸித்தி விஷயத்தில் முயலுகிறோம். சிந்தையை அடக்கிச் சும்மாவிருக்கும் திறன் நமக்கு வருமாயின் மற்றைய கார்ய ஸித்திகள் ஒரு லக்ஷ்யமா நமக்கு? இதுவே இந்யாயத்திற்கு மதவிஷயப்பொருத்தம். இந்யாய ஸாரத்திற்கேற்ப ஸ்ரீமத் சங்கராசார்யர் பரமநிலையை ‘சிறந்த ஐச்வர்யம், மேலான தனம், பேரின்பம், இதைவிட அடையவேண்டியது ஒன்றும் இல்லை, இந்த ஆனந்தம் கடந்த ஆனந்தம் இல்லவே இல்லை. இதைக் கண்ட கண்ணுக்கு வேறு ஒன்றும் ஒருபொருட்டாகப்படாது, இதை உணர்ந்தபின் உணரவேண்டுவது ஒன்றுமில்லை’ என்று வர்ணித்திருக்கிறார். ஒரு மதாந்தராசாரியரும் ‘முதல் பகவந்நிலையைத் தேடிப்பிடி, மற்றைய (இஹலோகச்சிறப்பு) எல்லாம் தாமே உன்னை வந்து அணுகும்’ என்று இந்யாய ரஹஸ்யத்தை மதவிஷயத்தில் பொருத்தி வெளியிட்டிருக்கிறார்.

49. कोषपान न्यायः

కోషపాన న్యాయః

கோஷபான ந்யாயம்

முன்காலத்தில் ஒருவன் பேசுவது பொய்யா மெய்யா என்று அறிய ஒரு வழக்கம் உண்டு. அவனை ஒருநாள் உபவாஸம் (பட்டினி) இருக்கச் செய்து அடுத்த நாள் மூன்றுகையளவு தண்ணீர் குடிக்கும்படி செய்வது. அப்பொழுதெல்லாம் ஸுகமாக விருந்து அடுத்த நாள் இது அவனை மிகக் கஷ்டப்படுத்தியே தீர்க்கும். இம்மாதிரி முதலில் ஸுகமாக விருந்து

பின்னர் கர்மத்திற்கேற்பப் பலன் கொடுப்பவைகள் விஷயத்தில் இந்யாயம் உபயோகப்படும். 'சிரித்துக் கொண்டு செய்யும் கர்மபலன்களை அழுதுகொண்டே அனுபவிக்கவேண்டும்' என்று கெட்ட கர்மவிஷய மான பழமொழி இந்யாய ரஹஸ்ய விஷயத்தை வெளிப்படுத்தும். 'தெய்வ மிகழேல்' என்ற ஒளவை யார் கனிவான மொழியின் கருத்தைக் கவனியாது தான் தொழும் மூர்த்தியிடம் உள்ள பக்தியை ஆதார மாகக்கொண்டு மற்றவர்கள் மூர்த்திகளைப் பழித்து மதத்வேஷம் உண்டாகும்படி செய்பவர்கள் எவ் வளவுதான் தாம் உலகில் உள்ள பொய்மத ஆராதனை களைக் கண்டித்து, உண்மை மார்க்கத்தில் ஜனங்களை நிலைநிறுத்த முயல்கிறோம் என்று எண்ணியிருந்த போதிலும், முடிவில் அவர்கள் கொடிய நரக துக்கத் தை அனுபவிக்கும் படிதான் நேரும். இதற்கிணங்க ஒட்டக்கூத்தரும் தாம் எழுதிய உத்தரகாண்டம் திக் விஜயப் படலத்தில், ராவணன் யமனை எதிர்த்து அவன் பட்டணத்துள் புகுந்து பார்க்கையில்,*.

* * பலதெய்வம் பழித்துரைக்கும் பாதகரும்
பரந்த தங்கள்
வாய்வழியே புழுச்சொரிய மாநரகக் கும்பியிடை
மறுகக் கண்டான்

என்று கூறி இவ்விஷயத்தை வற்புறுத்துகிறார். இம்மா திரி விஷயங்களே இந்யாய உபயோகத்தை நன்கு விளக்கும்.

50. क्रियाविकल्प न्यायः

క్రియావికల్ప న్యాయః

க்ரியாவிகல்ப ந்யாயம்

வஸ்து மாறுபாடின்றித் தொழில் மாறுபாட்டால் மாத்திரம் வேற்றுமை ஏற்படும் இடங்களில் இந்யாயம் உபயோகப்படும். ப்ரகிருதி தத்வ சாஸ்திரப்படி கரி, எழுதுகோல்தண்டு, வயிரம் ஆகிய இவைகள் பார் வைக்கு வேறாகக் காணப்பட்டபோதிலும் வஸ்து விஷ யத்தில் ஒன்று தான் என்று வெளியாகிறது. ஒரு குடும் பத்தைச் சேர்ந்த பலர் பலவித வேலைகளில் அமர்ந் திருப்பினும் எல்லோருக்கும் குடும்பத்தை யாதொரு தடையுமின்றிப் பாதுகாத்து வரவேண்டும் என்பதே பொதுநோக்கம். இம்மாதிரியே மதங்கள் ஆராதன மார்க்கங்கள் பலவிதமாயிருப்பினும், மனிதனுக்கு மாறுதஸாகம் கொடுத்து நிலையிலிருத்தவேண்டும் என் பதே பொதுநோக்கம். இது எல்லோருக்கும் உண்டு. இம்மாதிரி வெளித்தொழில்களில் பலவிதமாகி இருந் தும் உள்நோக்கம் ஒன்றாகவே இருக்கும் இடங்களில் இந்யாயம் உபயோகப்படும்.

51. खलेकपोत न्यायः

ఖలేకపోత న్యాయః

கலேகபோத ந்யாயம்

களத்தில் கிழம், பால்ய, சிசு இந்நிலையை உடைய புறாக்கள் ஏககாலத்தில் வந்து விழுந்து மடியும். இதுபோல எல்லோருக்கும் ஒரே காலத்தில் வரும் ஆபத்து ஸம்பத்து விஷயங்களில் இந்யாயம் உப யோகப்படும். பொதுவாக மரணம், வயது வித் யாஸம், கார்ய அவஸரம், காலநிலை முதலியவைகளை மதியாது ஈவு இரக்கமின்றி வரவேண்டியபொழுது வந்தே தீரும். இதையே, 'இலையுதிர, பூவுதிர பிஞ்சுதி ரக் காய் உதிரக் கனியுதிர அடித்துத் தீர்க்கும் சண்ட மாருதம்போல் மரணம் இவ்வுலகில் ஈவு இரக்கமின்றி உலவுகிறது' என்று வர்ணிப்பர் பெரியோர். இம் மாதிரியே ரயில் கப்பல் முதலியவைகளில் ஏற்படும் ஆபத்தால் ப்ரயாணிகள் கூட்டங் கூட்டமாகப் பரலோ கம் போகும்படி நேருவதுமுண்டு.

52. खल्वाटबिल्वीय न्यायः

ఖల్వాటబిల్వీయ న్యాయః

கல்வாடபில்வீய ந்யாயம்

மொட்டைபில்வப்பழ ந்யாயம். இது காகதாளீய ந்யாயம் போன்றது. அதில் பழம் விழுந்து தற்செய லாய் ஆஹாரமாக ஏற்பட்டதையும், பனை மரத்து அடி யில் நிழலுக்கு ஒதுங்கிய மொட்டையன் மண்டையில் பனம்பழம் விழுந்து உடைந்துபோனதையும்பற்றிக் கூறியுள்ளோம். அவைகளே இந்யாயவிஷய விளக்க மாகும்.

நேரில் மல்லுக்கு நிற்காதே—ஒரு மனிதன் உன் னைக் கெடுக்க ஆரம்பித்தால் நீ வெளியில் அவனிடத் திலே மிகவும் தாழ்ச்சியாய் இருந்து உள்ளுக்குள் அவனைத் திரும்பிக் கெடுக்க எவ்வளவு முயலவேண்டு மோ அவ்வளவும் முயலலாம்; அதிகமாய்ச் செய்ய நமக்குச் சக்தியிருந்தாலும் செய்யலாம்; இது ஒரு அவ குணமாகமாட்டாது. ஆனால் வெளியில் அவனிடம் அதிக சிநேகமாய்க் காட்டிக்கொண்டு உள்ளுக்குள் கெடுத்துக்கொண்டே வருவோமாகில் அப்பொழுது துர்க்குணமுள்ளவர்களாவோம்.

தூங்காவிளக்கு

THE UNDYING LIGHT.

ஓர் யுத்தவீரன்—அவன் தனது அரசனுக்காக நன்றாக உழைத்தான். வெகுநாள் உழைத்தான். நாட்டில், போர் எல்லாம் ஒய்ந்து அமைதி நிலைத்ததும், நாட்டிற்காக உழைத்து, உடம்பு முழுதும் யுத்தவடு நிறைந்த அந்த வீரனைக் கூவி 'இனி உன்னால் எனக்காக வேண்டியதில்லை. உனக்கினிமேல் சம்பளம் கொடுக்கமுடியாது. உனக்குச் சேரவேண்டியதைப் பெற்றுக்கொண்டு, வீட்டைச் சேர். ஸம்பாதிக்க முடியாதவர்க்கிதற்குமேல் பணந்தரமுடியாது' என்று அரசன் கூறினான்.

எளிய வீரன் தான் என்ன செய்வதென்று தெரியாது தத்தளித்தான். தன் வீட்டைநோக்கி அடிவைத்துக்கொண்டு போகையில் வழியில் ஒரு பெரும் வனம் வந்து அடைந்தான். இரவு முந்தியதால், காலை முதல் ஆஹாரம் இல்லாமல் குற்றுயிராய் வந்தவன் அங்கு ஒரு மாடத்தில் தீபவொளி கண்டான். அவ் வீட்டிலிருப்பவள் ஒரு சூங்யகாரி. அவள் வீடுசென்று 'அம்மா! எனக்கேதாவது உணவு தாரும். என் காதடைக்கிறது. கொஞ்சம் ஆஹாரம் கொடுத்து படுக்கவும் கொஞ்சமிடம் கொடுக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் உங்கள் காலிலேயே ப்ராணனை விடவரும்' என்று கெஞ்சினான்.

'அஹ்ஹா! பலே! ஸேனையை விட்டுச் சொல்லாது ஓடிவந்தவனுக்கு வெறுமை அன்னமிடுவேன்! யார் அது செய்வார்? ஆனால் உன் நிலைமைக் கனுதாபப் பட்டு அன்னமிடுவேன். நான் சொல்லியவிதம் நடந்தால்தான் அதுவும்.'

'என்னை என்ன செய்யவேண்டும் என்று கட்டளையிடுகிறீர்?'

'நாளை என்தோட்டம் எல்லாம் கொத்தி செம்மைப் படுத்த வேண்டும்'.

இதற்கு அவன் உட்பட்டான். மறுநாள் தன்னால் முடிந்தவரையும் உழைத்தான். ஆனால் ஸூரியன் அஸ்தமிக்கும் ஸமயம் ஆயும் அவனால் முழுதும் செய்ய முடியவில்லை.

'ஹா! பார்த்தாயா! இன்றைக்கு? இதற்குமேல் நீ செய்யமாட்டாய்? இங்கு இன்றிரவு தங்கி அந்த மரத்தைவெட்டி எனக்குச் சுப்பலைத்தா' என்று அவள் சொன்னாள்.

வீரனும் அந்நாள் மரத்தை வெட்டினான். அன்று ஸாயங்காலம் கிழவி அன்றிரவும் இருக்கும்படிச் சொன்னாள்.

'நாளைக்கு நீ எனக்கு ஒரு அல்ப கார்யம் செய்ய வேண்டியது. என் வீட்டிற்குப்பின் ஓர் பாழுங்கிணறு உண்டு. அதில் என் தூங்காவிளக்கு விழுந்துவிட்டது. அது அவியாத விளக்கு. அதை நீ எனக்கு எடுத்துத் தாவேண்டியதுதான்' என்று மேலுங் கூறினாள்.

மறுநாள் அவனைக் கிணற்றண்டை அழைத்துப் போய் ஓர் கூடையுள் உட்கார வைத்துக் கிணற்றுள் இறக்கினாள். அவனும் தூங்காவிளக்கைக் கண்டு எடுத்துக்கொண்டு தன்னை மேல் எடுக்கும்படி செய்கை செய்தான். அவளும் கட்டின வழியாய் கயிற்றை மேல் இழுக்க வீரனும் விளக்குடன்மேல் கிட்டத்தட்டக் கிணற்றின் மேற்சுவர் நிலைவருமுன், தன்கையை நீட்டி அக்கிழவி வீரன்கையிலிருந்து விளக்கைவாங்கப் பார்த்தாள். அவளுடையகெட்ட எண்ணத்தைக்கண்டு அவன் 'என்னை பூமிமேல் வரவிட்டால் அன்றி விளக்கைத் தரமாட்டேன்' என்றான். அந்தச் சூங்யகாரிக்குக் கோபமிஞ்சியது. அவனைக் கிணற்றில் தள்ளிவிட்டு தன் வீடு போனாள். அவ்வீரன் கிணற்றின்கீழ் ஈரமாகிய சேற்றில் அமுங்கிக் கிடந்தான். தூங்காவிளக்கு எரிந்தவண்ணமாக இருந்தது. அதனால் என்னப்ரயோஜனம். வயிற்றுக் கன்னமில்லாமல் அவன் கதை யமனூர்க்கு ஓலை எழுதுவதா யிருந்தது. சற்றுநேரம் என்ன செய்வதென்று சிந்தாஸ்க்ராந்தனாக விருந்தான். கடைசியாக ஒன்றுந் தோன்றாது விளக்கில் தொங்கிய தூண்டுகோலால் விளக்கைத் தூண்டினான். அதிலிருந்து சுடர்கள் கீழ் விழுந்தன. அப்பொழுது அங்கு ஒரு ஸேவகன் எதிர் வந்து,

'ஐயா! எனக்கென்ன வேலை இடுகிறீர். தயவு செய்யும்' என்றான்.

'உன்னையேன் நான் வேலைசெய்யச் செய்யவேண்டும்.'

'நீங்கள் கூறியதெல்லாம் நான் செய்துதான் தீரவேண்டும்.'

'ஆனால்ஸரி என்னைக் கிணற்றுக்கு வெளியில்விடு.'

அந்த ஸேவகன் வீரனைப்பாதாளமார்க்கமாய் தூங்காவிளக்கோடும் அழைத்துக்கொண்டு அந்தச்சூங்யகாரிசேமித்திருந்த பொருள்குவிய விருக்குமிடத்தைக் காட்ட, தன்னால் எடுத்துக்கொள்ளக்கூடிய பொருளை எடுத்துக்கொண்டு பூமிமேல் வீரன் வந்தடைந்தான். உடனே 'நீ போய் அக்கிழவி காலுங்கையுங் கட்டி ந்யாயவாதியின் முன்விட்டு ந்யாயம் நடத்து' என்றான்.

அக்கிழவிக்கு முள்ளம்பன்றி வாஹனமிட்டு அவளை கூக்குரலிட கழுவிற்கு ஆவாஹனம் செய்து கழுகுக்கு இரை ஆக்கினான். பின் ஓடிவந்து,

'ஐயா எனக்கின்னம் என்ன வேலை இடுகிறீர் தயவு செய்யும்' என்றான்.

'இப்பொழுது எனக்கு உன்னால் ஆகவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. நான் கூப்பிட்டபொழுது வா.'

'நீங்கள் என்னைக் கூப்பிடவேண்டியதில்லை. இந்தத் தூங்காவிளக்கை சுடர்விழத் தூண்டினால் நான் வருவேன்' என்று சொல்லி மறைந்தான்.

வீரனும் தான் எவ்வூரில் இருந்து பிரயாணப்பட்டானோ அவ்வூரே அடைந்து ஒரு வீடுவாங்கி அங்கு அமர்ந்தான். வீட்டை நன்றாக அலங்கரித்துப் பார்வைக்கு மிக அழகியதாகத் தோன்றும்படிச் செய்தான். பின் தூங்காவிளக்கைச் சுடர்விழத் தூண்டினான்.

'ஐயா! என்ன வேலை இடுகிறீர்' என்று சேவகன் தோன்றினான்.

'நான் இவ்வரசனை மனஃபூர்த்தியாக வழிபட்டேன். என்னை அவன் தயையின்றித் துரத்தினான். அவனுக்குப் புத்தி வரும்படிச் செய்யவேண்டும்.'

'நான் என்ன செய்யவேண்டும்'

'இன்று இரவு அரசன் அந்தஃபுரம் சென்று அவன் மகளை எனக்கு இன்று ஊழியஞ்செய்யக்கொண்டுவா.'

'எனக்குச் செய்வது எளிதுதான். உமக்குத் துன்பத்தை உண்டாக்கலாம்' என்று சொல்லிக்கொண்டு மறைந்தான்.

அன்றிரவு அரசன் மகளைக் கவர்ந்து வந்தான்.

'அஹ்ஹா! வந்தாயா? வா. துடைப்பம் எடுத்து இவ்வறையை விளக்கு.' பெருக்கி ஆனதும் தனது கால் செருப்பை அவள் மேல் எறிந்து 'இதை நன்றாகத் துடை' என்றான். ஒன்றும் சொல்லாது அவ்வேலையும் செய்தாள். அறைக்கண் மூடிக்கொண்டே செய்தாள். காலை ஆனதும் மறுபடியும் அவளை அவள் அறையுள் சேவகன் ஒருவரும் அறியாது விட்டுவிட்டான்.

காலை எழுந்ததும் அந்த ராஜகன்னிகை தன் தகப்பனைப் பார்த்து 'என்ன கெட்ட கனாக்கண்டேன் நான்' என்று இரவில் தான் வீரன் வீட்டில் செய்ததெல்லாம் சொல்லிவிட்டு 'ஆனால் உடம்பெல்லாம் நான் வாஸ்தவமாகச் செய்தாற்போல் வலிக்கிறது' என்றும் சொன்னாள்.

'ஒருவேளை அது கனவாய் இராது. நிஸ்சயமாக நடந்திருக்கலாம். ஆகையால் நான் சொல்வதைக் கேள். உன் மடி நிறைய கடலையை வைத்துக்கொள். உன்னைக் கொண்டு செல்லும் வழி முழுதும் இறைத்துக்கொண்டே போ. அது வழியைப் பின் கண்டுபிடிக்க வழிகாட்டும்' என்று அரசன் கூறினான்.

இதை எல்லாம் அந்த சேவகன் ஒளித்துக்கொண்டே கேட்டிருந்ததினால் ஊரில் உள்ள தெருவெல்லாம்கடலையை இறைத்து இருந்தான். இரவு எல்லாம் வேலை செய்து வந்த ராஜகன்னியை யார் அவ்வாறு உழைக்கும்படி செய்திருக்கலாம் என்று அறிவது அஸாத்யமாகிவிட்டது. ஊரிலுள்ள சிறுவர்கள் எல்லாம் நேற்று இரவு கடலைமழை பெய்து இருக்க வேண்டுமென்று கூவிக்கொண்டு கடலையைப் பொறுக்கித் தின்றார்கள்.

'இன்று வேறு யோசனை செய்யவேண்டும். உன் படுக்கைக்குப் போகுமுன் உன் காலில் இருக்கும் ஒரு சிலம்பைவீட்டில்வைத்துவிட்டுப்போ. கொண்டுபோகப்படும் இடத்தில் மற்றொன்றை வைத்துவிட்டுவா. நான் அதைக் கண்டுபிடிக்கும்படிச் செய்வேன்' என்று அரசன் கூறினான். இதை முழுதும் சேவகனும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

பொழுது போனதும் வீரன் அரசன் மகளைக் கொண்டுவரும்படி சேவகனோடு சொல்லினான். 'இன்றைக்கு என் மனம் அலைகிறது. என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. நான் அப்பெண்ணைக் கொண்டுவரத் தடையில்லை. சிலம்பை அவர் இங்குக் கண்டுவிட்டால் உன் கதி என்னவாகும்' என்று சேவகன் மேலும் கூறினான்.

'நான் சொல்லியதை நீ செய்' என்று வீரன் மொழிந்தான்.

மூன்றாநாள் இரவும் அரசன் மகள் வீரன் வீட்டில் சிறு வேலைகள் எல்லாம் செய்தாள்.காலைபொழுதுவிடிவதற்குமுன் அப்பெண் படுத்து உறங்கும் அறையுள் விடப்பட்டாள். அரசனவன் ஊர் முழுதும் சோதனை செய்து வீரன் வீட்டில் சிலம்பைக் கண்டு எடுத்தான்.

சேவகன் தூண்டியதால் ஊரைவிட்டோடப்போகும் பொழுது அரசனுடைய கொத்துவால் சேவகர் அவனைப்பிடித்து டாணாவிலடைத்தார்கள். ஓடிய அவஸரத்தில் தனது தூங்காவிளக்கை விட்டு மறந்து வந்த வீரன் கையில் கொஞ்சம் பணமிருப்பதைக் கண்டு அங்கு கண்ட தன்னினத்தான் ஒருவனைப் பார்த்து 'நான் இருந்தவீட்டில் சில சாமான்களை வைத்துவிட்டு வந்துவிட்டேன். அதைக் கொண்டு வந்தால் சில வரா

ஹூன்கள் தருவேன்' என்ருன். அவனும் சென்ற வைகளை எடுத்து வந்தான். பெட்டியுள் சேமித்து வைத்திருந்த தூங்காவிளக்கைக் கண்டதும் அவன் ஆனந்தத்திற்கு அளவில்லை. தான் தனியாயிருக்கும் பொழுது அவ்விளக்கை சுடர் விழும்படித் தூண்டினுன்.

உடனே ஸேவகன் 'பயப்பட வேண்டாம். ஒன்றும் தீங்குண்டாகாது. பொறுமையாக அவர் எங்கு அழைத்துப்போனுலும் போங்கள். தூங்காவிளக்கை மாத்ரம் மறவாதிரும்' என்று மறைந்தான்.

மறுநாள்தான் விசாரணை. விசாரணை நடந்தது. அவனைக்கழுவிலேற்றும்படி உத்தர்விட்டார்கள். அவன் ஒரு தப்பும்செய்யாதிருந்தும் அவனைத்தண்டித்தார்கள். அவனைக் கழுமரத்தின் அருகு கொண்டுபோகும் வழியில் எனக்கு ஒரு அபீஷ்டமிருக்கின்றது. என் கடைசி வரம் அது. அதைத் தாரும் என்றுஸேவகன்கேட்டான்.

'உனக்கென்ன வேண்டும்' என்று அரசன் கேட்டான். 'ஒன்றுமில்லை. நான் எப்படி இருந்தாலும் சாவடைவது நிச்சயம். எனக்கு மோக்ஷமுண்டோ இல்லையோ என்பதுமாத்ரம் ஸந்தேஹம். அதற்கோர் சகுனம் பார்க்கவேண்டும். அதுவும் ஒன்றுமில்லை. இந்த விளக்கைத் தூண்டி, சுடர்விழுந்தால் அதுபோதும். இதுதான்.'

'இதுதானு! ஆயிரம் தடவை செய்துகொள்.'

வீரனும் தனது விளக்கைத் தூண்டி சுடர்விழச்செய்தான். ஸேவகன் தோன்றி 'ஐயா நான் என்ன செய்யவேண்டும்' என்று கைபொத்தி வாய்பொத்தி வணக்கத்துடன் கேட்டான்.

'இந்த அநீதி நடத்தும் நியாயாதிபதிகளைக் கொல். அந்தக் கொலைபாதக அரசனை விடாதே' என்ருன் வீரன்.

அந்த ஸேவகன் எல்லாரையும் நொக்கி நுறுக்கி த்வம்ஸம் செய்தான். அரசனையும் மிக வருத்தி 'என் ராஜ்யம் என் பெண் இரண்டையும் உனக்குத் தருகிறேன்; விட்டுவிடும்படிச் செய்' என்று கெஞ்சும்வரை வீரன் அவனை விடும்படி உத்தரவு கொடுக்கவில்லை.

இனிமேல் நான் கதை சொல்ல முடியாது. படிப்பவர்காள்! நான் இனி என்ன சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. கதையின் முடிவை நீங்களே முடித்துக் கொள்ளலாம். நான் கதையை இனி வளர்க்கமாட்டேன். வந்தனம்! போய்விட்டு வருகிறேன்.

வஸ்து தத்துவம்

CHEMISTRY

தண்ணீர் வகைகள்

NATURAL WATERS

மழை ஜலம்.—சுபாவத்தில் அகப்படும் நீர்களுள் மழை நீரே மிகச் சுத்தமானது. அல்லாமலும், மற்ற நீர்களுக்கு மழைநீரே காரணமாயிருக்கிறது. பூமியின்மேல் பெய்கின்ற மழைஜலத்தின் ஒருபாகம் ஆறுகள், ஓடைகள் முதலியவை வழியாக ஓடுகிறது; ஒரு பாகம் பூமியின் வெடிப்புகள், துவாரங்கள் முதலியவைகளின் வழியாய் கீழே போய்த்தங்கி, மற்ருேரிடத்தில் ஊற்ருக மறுபடி வெளியே வருகிறது; மழை ஜலத்தில் சிறுபாகம் மரம் செடிகளால் குடிக்கப்படுகிறது; கொஞ்ச ஜலம் சூரிய வெப்பத்தினுல் ஆவியாக மாறுகிறது. பூமியில் எல்லாவிடங்களிலும் மழை ஒரேமாதிரியாகப் பெய்வதில்லை. மலைப்பிரதேசங்களிலும், காடுகள் நிறைந்த விடங்களிலும் மழை அதிகமாகப் பெய்கிறது.

மழைஜலம் பூமியில் கிடைக்கும் நீர்களுக்குள் மிகச் சுத்தமானதா யிருந்தபோதிலும், இதிலும் அநேக அசுத்த வஸ்துக்கள் கலந்துவிடுகின்றன. மழைஜலம் ஆகாயத்தினின்று கீழே விழும்போது, நடுவிலிருக்கும் காற்றையும், அதிலுள்ள கரியமலவாயு முதலியவைகளையும், கரைத்துக்கொண்டு வருகிறது. அல்லாமலும்காற்றில் மிதந்துகொண்டிருக்கும் பொடிபோன்ற தூசிகளையும், மண்ணையும் சேர்த்துக்கொள்ளுகிறது. ஆனுல் இப்படிக் காற்றிலிருந்து எடுத்துக்கொள்ளப் பட்ட அசுத்தம் மிகச் சிறிதே. மழைஜலம் பூமியின் மேல் விழுந்து ஓடும்போது அத்தரையின்மேலிருக்கும் அசுத்தங்களை யெல்லாம் அடித்துக்கொண்டுபோகிறது. இந்த ஜலம் மிக அசுத்தமானது. அழுகின இலைகள், கறி, பட்சிகள், சிறு பிராணிகள் முதலியவைகளின் அசுத்தங்கள், ஆகிய இவைகள் பூமியின்மேல் விழுந்த மழைஜலத்தில் கலக்கின்றன. இந்த ஜலத்தைச் சுத்தி செய்ய, வடிகட்டுவது போதுமேயாயினும், இதைக் காய்ச்சி ஆவியாக்கி, மறுபடி ஆவியைக் குளிரச்செய்வதே நல்லது. இப்படிச்செய்தால், எவ்வளவு அசுத்தமான நீராயினும் மிகச் சுத்த நீராய்விடும். ஆனுல் இம்மாதிரிச் செய்வது சாதாரணமாய் வீடுகளில் முடியாத காரியம். ஆகையால் நாம் எப்பொழுதும் தண்

ணீரைக் காய்ச்சி, பிறகு வடிக்கட்டிச் சாப்பிடுவதே மிகவும் நல்லது.

ஆற்றுநீர்.—பூமியின்மேல் விழுந்த ஜலம் தரையின் வழியாய்ப் பல நீர்த்தாரைகளாய் ஓடி, ஒன்று சேர்ந்து ஒரு சிற்றாறு ஆகின்றது. ஆகையால் ஆற்றின் நீர் தரையின்மேலிருந்த அசுத்தங்களையெல்லாம் அடித்து வரும். ஆறு ஓடிவரும் தரையானது உறுதியான பாறையாயும், மணலாயுமிருந்தால் அதிக அசுத்தங்கள் அந்நீரில் இரா. சாதாரணமாய் மண்ணையும், தழைகளையும், சில உலோக வஸ்துக்களையும் ஆற்றுநீர் அடித்துவரும். இந்நீரை முன் சொன்னதுபோல் சுத்தம் செய்துவிட்டால், நமது உபயோகத்துக்கு மிகச் சிறந்த நீராகும்.

ஊற்றுநீர்.—மழைஜலம் கீழே விழுந்து மணல் தரையின் வழியாய்ப் போகும்போது, மணலால் உறிஞ்சப்பட்டு நீர் பூமியின் கீழே போகிறது. பூமியிலுள்ள வெடிப்புகளின் வழியாகவும் நீர் கீழே போவதுண்டு. இந்த நீர் பூமியின் தரைமட்டத்திற்குக் கீழே ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. நாம் பூமியின் கீழ் தோண்டும்போது காணப்படும் ஜலம் இதுதான். சிற்சில தாழ்வான இடங்களில் சிறு துவாரங்களிருக்க, அவைகளின் வழியாய் இந்த நீர் மறுபடி பூமியின்மேல் ஊறி வருகின்றது. இதைத்தான் நாம் ஊற்றுநீரென்று சொல்லுகிறோம். இது கொஞ்சம் சுத்தமான நீர், பூமியின் கீழேபோய், அங்கு தங்கி, பிறகு மேலேவரும்போதெல்லாம் சிறு துவாரங்களின் வழியாய்ச் செல்லவேண்டியிருப்பதால், அந்த நீரில் தங்கியிருந்த களிமண், தழைகள் முதலியவை தடுக்கப்பட, நீர் மாத்திரம் வருகின்றது. ஆகையால் ஆற்றுநீர் கலங்கியிருக்க, ஊற்றுநீர்மட்டும் வடிகட்டப்பட்ட நீர்போல் தெளிவாயிருக்கிறது. ஆனால் இந்த ஊற்றுநீரை மிகச்சுத்தமான நீரென்று சொல்லமுடியாது. இந்த நீரில் மண் தூசி முதலிய அசுத்தங்கள் இல்லாவிட்டாலும், இதுபோகும் பூபாகத்திலுள்ள உப்பு முதலிய வஸ்துக்களைக் கரைத்துக் கொண்டு வருகிறது. இந்நீர் சாதாரணமாக உப்பு, சீமைச்சுண்ணாம்பு, மஹாக்னீஷச்சுண்ணாம்பு, நவாச்சாரம் முதலிய வஸ்துக்களைக் கரைத்துக்கொண்டு வருகிறது. ஆனபோதிலும் இது சற்றுச் சுத்தமான நீர்தான். இதைக் காய்ச்சி நாம் உபயோகிக்கலாம்.

கடல் நீர்.—சுபாவத்தில் கிடைக்கின்ற நீர்கள் எல்லாவற்றிலும் கடல்நீர் மிக அசுத்தமானது. கடலில் வந்து விழுகிற ஆறுகளெல்லாம் பூமியின் வழியாய் ஓடி வரும்போது, அங்கங்கு இருக்கும் வஸ்துக்களையெல்லாம் கரைத்து வந்து கடலில் தள்ளுகின்றன. இப்படிக் கடலில் தங்கும் வஸ்துக்கள் அதிகரிக்கின்றன. ஆனால் சூரிய வெப்பத்தினால் கடல் நீர் ஆவியாக மாறும்போது, நீர்மாத்திரம் குறைவதே தவிர அதிலுள்ள வஸ்துக்கள் ஆவியாக மாறி போகவில்லை. ஆகையால் கடலிலுள்ள அசுத்த வஸ்துக்கள் வரவர அதிகரிக்கின்றன.

கடல்நீரில் ஏராளமாயிருக்கும் வஸ்து கடலுப்பு. இந்த உப்பு நமக்கு ஒரு மிகவும் உபயோகமுள்ள வஸ்து. உப்பில்லாமல் ஒரு மனிதனும் வசிப்பதில்லை. இதைத் தவிர பொடாஸ் உப்பு, மஹாக்னீஷ உப்பு, சீமைச்சுண்ணாம்பு முதலியவைகளும் கடல் நீரில் கரைந்திருக்கின்றன. நூறு பங்கு கடல் நீரின் எடையில், சுமார் $2\frac{3}{4}$ பங்கு சாதாரண கடலுப்பும், சுமார் $\frac{3}{4}$ பங்கு பாக்கி உப்புகளுமிருக்கின்றன. இக்கடல் நீரைக் காய்ச்சி ஆவியாக்கி, மறுபடி இந்த ஆவியை நீராகக் குளிரச்செய்தால், இது நல்ல சுத்த நீராகும். இதை நாம் குடிப்பதற்கும், சமையல் செய்வதற்கும் உபயோகிக்கலாம். கப்பல்களில் பிரயாணம் செய்யும்போது, மனிதர்கள் கடல்நீரை இம்மாதிரி சுத்தம் செய்துதான் உபயோகிக்கிறார்கள்.

M. R. சுப்பிரமண்ய ஐய்யர் பி. ஏ., எல். டி.

பக்தியுள்ள தாயின் ஜெபம்.—நியுயோர்க்கிலுள்ள சாமர்வில்லி என்னுமிடத்தில் ஒரு துஷ்ட வாலிபனையுடைய ஒரு பக்தியுள்ள தாயிருந்தாள். ஒருநாள் அந்த அம்மாள் அன்றுமாலை தன் மகனை வெளியே எங்கும் போகாமல் தன்னோடிருக்கும்படி மிகவும் கெஞ்சிக்கேட்டாள். அதற்கு அவன், அம்மா நான் உங்கள் வார்த்தையின்படி செய்யமுடியாது; வெளியே நான்போய் என் சிநேகிதரோடு சந்தோஷமாயிருந்து விடிந்த பிறகு வருவேன் என்றான். அதற்கு அந்த அம்மாள், என்மகனே! நீ வீட்டுக்குத் திரும்பி வரும்வரையில் நான் தூங்காமல் கடவுளை உன்னைக் காப்பாற்றும்படி உனக்காகச் செபித்துக் கொண்டே இருப்பேன் என்பதை நீ நினைத்துக் கொண்டு போ என்று சொன்னாள். அப்போது மகன் தன் தாயை ஏசிப்பேசிச் சபித்து வீட்டைவிட்டுப் போய் அன்று இரவெல்லாம் தன் கெட்டதோழனோடு துர்ச்சனமாயிருந்து விடியற்காலை நாலுமணிக்கு வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்து சன்னல்தட்டுகள் வழியாய் வீட்டில் விளக்கு எரிவதையும் தன் தாயார் தூங்காமலிருந்து தனக்காகச் செபித்துக்கொண்டிருப்பதையும் பார்த்து அவள் செய்த ஜெபத்தை உற்றுக் கேட்டுக் கொண்டிருந்து பிறகு தன் அறையில்போய்ப் படுத்துக்கொண்டான். தூக்கம் வரவேயில்லை. தாயின் ஜெபத்துக்குச் செவிகொடுத்து அவன் மனதில் நல்லெண்ணமுண்டாகக் கடவுள் தூண்டினார். அவன் மனம் வாதனைக்குள்ளாகித் தன் சீர்கெட்ட ஜீவியத்தை நினைத்துத் துக்கப்பட்டுக் கண்ணீர்விட்டு நல்வழிக்குத் திரும்பினான்.

கல்யாணி

KALYANI *

4-ம் அதிகாரத் தொடர்ச்சி

மனோகரமான ஒவ்வொரு இடத்தைப்பற்றியும் ஒவ்வொரு ஐதிகம் புராண கதைகளில் சொல்வது போல், இந்த ஊற்றிற்கும் அற்புதமான கதையொன்றுண்டு. அநேக வருஷங்களுக்கு முன் இவ்விடத்திற்குச் சமீபத்தில் ஒரு புனபதி வேட்டையாடிக்கொண்டிருக்கையில் அழகிய ஒரு பெண்ணை அங்கே கண்டு மயங்கினான். பிறகு இருவரும் அடிக்கடி சூரிய அஸ்தமன சமயத்தில் அங்கே சந்திப்பார்கள். அவளுடைய தேககாந்திபோல் மன ஒளியுமிருந்ததால் அவளிடத்தில் அவனுக்கு அதிக ஆசை பிறந்தது. பிறாறியாமலிருந்ததால் இன்பச்சுவை விருத்தியாயிற்று. அவள் எப்பொழுதும் அவ்வூற்றிற்குச் சமீபத்திலேயே தோன்றி மறைவாள். அவளுக்கும் அதற்கும் பிறரால் அறியக்கூடாத சம்பந்தமொன்றிருப்பதாக அவன் தீர்மானித்தான். அவர்கள் சகவாசத்திற்கும் அவள் ஏற்படுத்திய சில நிபந்தனைகள் அதில் பாமரகசியம் ஒன்றிருப்பதாகச் சூசிப்பித்தன. வாரத்தில் ஒருமுறைதான் சந்திக்கவேண்டும். அது வெள்ளிக்கிழமையா யிருக்கவேண்டும். பக்கத்துக் கிராமக்கோவிலில் சந்தியாகால பூஜை மணி அடித்தவுடன் அவள் போய்விடவேண்டும். இவ்விதம் நடந்துவந்ததை அவன் குலகுரு அறிந்து, அது ஒரு பிசாசாயிருக்க வேண்டுமென்றும், அதனுடன் சகவாசஞ்செய்வதால் இம்மை மறுமைகளுக்குத் தீங்கு சேரிடுமென்றும், சொல்லித் தன்னுடைய அபிப்பிராயத்தை வற்புறுத்தி நிலைநிறுத்தமோகினியுடன் சம்பந்தமுடையவர்கள் பட்டபாடுகளைக் காட்டப் புராணங்களிலும் கதைகளிலுமிருந்து அத்தாட்சிகள் கூறி, குறித்த நாழிகைக்குமேல் கொஞ்சம் தாழ்ந்தால் அப்பிசாசின் மெய்யுருவம் வெளிப்படுமாகையால் அவ்விதம் செய்து பரீக்ஷிக்க வேண்டுமென்று சொன்னான். தன் குரு எதிர்பார்ப்பது நடக்கமாட்டாதென்கிற நம்பிக்கை அவனுக்கிருந்தாலும், அப்படிச் செய்வதால் யாது நேரிடுமென்பதை யறியும் ஆசையால் அப்புனபதி அதற்கிணங்கினான்.

குறித்த காலத்தில் வழக்கம்போல் ஒருநாள் தலைவனும் தலைவியும் சந்தித்தார்கள். முன்செய்த ஏற்பாட்டுப்படி காலசந்தி மணியடிக்கச் சிறிது காலம் தாமதித்தது. அப்பொழுது அம்மோகினியின் வெளித்தோற்றம் மாறுதலடையாவிட்டாலும், திடீரென்று ஏங்கிச் சத்தமிட்டெழுந்து, தலைவன் தன்னைத் தழுவியிருந்ததை நீக்கிக்கொண்டு, தான் போவதாயும் திரும்பி வரப்போகிறதில்லையென்றுஞ் சொல்லி அவ்வூற்றில் முழுகிக் கண்ணுக்குத் தோற்றாமல் மறைந்தனள். அவளதில் இறங்கவே இரத்தத்தால் சிவப்பாகிய நீர்க்குமிழிகள் தோன்ற, மனந்தடுமாறி அந்தப் பிரபு தன்னுடைய ஆய்ந்தறியாத அவிவேகச் செய்கையால் அத்புதமும் இரகசியமுமான அப்பெண்மணி இறந்தனளென்று கண்டான். அவள் ஸௌந்தரியத்தைப்பற்றி ஞாபகமும் தான் செய்ததைப்பற்றிய அனுதாபமும் அவனை வருத்த, அதற்கு இரண்டொரு மாதங்களுக்குள் ஒரு யுத்தத்தில் அவன் தன்னுயிரைத் துறந்து அதற்குப் பிராயச்சித்தஞ் செய்தவனானான். ஆனால் அவனிறப்பதற்கு முன்னமேயே தன் காதலியின் ஞாபகார்த்தமாக அவள் வாசஸ்தலமாகத் தோற்றிய அப்புனித ஊற்றை மற்றவர்கள் தொட்டு அசுத்தமும் அழுக்குமாக்காதபடி அழகான ஒரு கட்டடம் கட்டி அதைப் பத்திரப்படுத்தினான். அக்கட்டடம் உடைந்த துண்டுகள்தான் இப்பொழுது பக்கத்தில் சிதறிக் கிடந்தவை. அதுவே புனபதி வமிச நாசத்திற்கு அங்குரார்ப்பணமாயிற்று.

அவ்வூற்றைப்பற்றிச் சாதாரணமாகச் சொல்லுகிற கதை இது. அவனுக்குத் தன்னிடத்தில் ஆசையில்லை என்ற சங்கையால் அவளைக் கொன்று அவன் அதில் எறிந்ததாகக் கூறுவர் சிலர். சிலர் அது அன்னிய சமயத்தவரின் கட்டுக்கதையென்றனர். ஆனால் அது புனபதி வமிசத்தினர்க்கு ஆபத்து ஸ்தலமென்றும், அதன் சமீபத்தில் போவதும் அவ்வூற்றுச்சலத்தைக் குடிப்பதும் அவர்களுக்கு அனிஷ்ட சூசகமென்றும் சகலரும் சொன்னார்கள்.

இந்த அமங்கல இடத்தில், இறந்தவள்போல் அதிக நேரம் மூர்ச்சையற்றிருந்த கல்யாணி மயக்கம் தெளிந்தாள். சீரணமாயிருந்த சுவரின் ஒரு பக்கத்தில் அவள் முதுகைச் சாத்திவைத்திருந்தது. மயக்கம் நீங்க அவளைப் பாதுக்காத்துகொண்டு நின்றவன் தெளித்த அபரிமிதமான தண்ணீரால் நனைந்திருந்த ஆடைநீர்சொட்டிக்கொண்டு அவளுடைய அழகிய மிருதுவான மேனியில் ஒட்டியிருந்தது.

அவளுக்கு ஸ்மரணையுண்டானதும், தன் மூர்ச்சைக்குக் காரணமாகிய அபாயம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

* An adaptation of Sir Walter Scott's **Bride of Lammermoore.**

வரவே தன் பிதாவைப்பற்றிய ஸ்மாரகமுண்டாயிற்று. சுற்றிப்பார்த்தாள். அவனைக்காணவில்லை. "என் பிதா, என் பிதா" என்று சொல்ல மாத்திரமே அவளால் முடிந்தது. "வீரசேனன் சௌக்கியம். க்ஷேமமாயிருக்கிறான். சற்று நேரத்தில் உன்னிடம் வந்து சேருவான்" என்று ஒரு அன்னியன் பக்கத்தில் நின்று சொல்வதைக் கேட்டாள்.

"நிச்சயந்தானா! அந்தக் காளை எங்களுக்கு அதிகச் சமீபத்தில் வந்திருந்தது. என்னைத்தடுக்காதே. என் தகப்பனைத் தேட நான் போகவேண்டும்" என்று சொல்லிக் கல்யாணி எழுந்தாள். ஆனால் தான் நினைத்ததை முடிக்கப் போதுமான பலமில்லாதிருந்ததால் அவள் சாய்ந்திருந்த கற்சுவரில் விழுந்து காயப்படாமலிருக்க, அவள் பக்கத்திலிருந்த அன்னியன் அவளைத் தன் கைகளில் ஏந்திக்கொள்ளாமலிருக்க முடியவில்லை. ஆகிலும் அழகுள்ள ஒரு பெண்ணுக்கு அபாயம் வராமல் ஒரு வாலிபன் இடை விலக்குகையில் சாதாரணமாயுண்டாகாத க்ஷணிக அப்பிரியத்துடன் அவன் அவளை ஏந்தினான். ஏனெனில் திடகாத்திரனாகிய அவ்வாலிபன் அற்பமாகிய அவளைத் தூக்கமுடியாதவன் போல, ஒரு நிமிஷங்கூட அவளைத் தன் கைகளில் ஏந்திக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்ற மோகம் சற்றுமற்றவனாய் அவள் முன்னிருந்த கல்லின்மேல் அவளைச் சடக்கென வைத்துவிட்டுச் சில அடிதூரத்தில் நின்றுகொண்டு "வீரசேனன் க்ஷேமமாயிருக்கிறான். இப்பொழுதே இங்கே வருவான். அவனுக்காக நீ வருந்தவேண்டாம். நல்லூழினால் ஆச்சரியமாக அவன் காப்பாற்றப்பட்டான். நீ அதிகமாகக் களைத்திருக்கிறாய். என்னிலும் அதிகத் தகுதியான உதவி வருகிறவரை நீ எழுந்திருக்க நினைக்கக்கூடாது" என்று மறுபடியும் பரபரப்புடன் சொன்னான்.

அப்பொழுது பூரணமான போதம் திரும்பி வந்துவிட்ட கல்யாணி திரும்பி அன்னியனைக் கவனமாகப் பார்க்க இயற்கையாய் நேரிட்டது. ஆசிரயம் அவசியமான ஒரு கன்னிகைக்குக் கைகொடுத்துதவ மனமற்றவனாக்கவாவது அல்லது அவனுடைய சகாயத்தை அவள் மறுதலிக்கத் தூண்டக்கூடிய தோற்றமாவது அவனிடத்திலில்லை. அவன் தரித்திருந்த வேட்டையுடுப்பால் அவன் பெரிய அந்தஸ்துள்ள வமிசத்தனென்று தெரிந்தது. தலையில் போட்டிருந்த குல்லா முகத்தை அநேகமாக மூடியிருப்பினும், சற்றுக் கடுகடுத்த முகமும், அழகும், லாவண்யமும், கம்பீரமுமுடைய தேகமும் உடையவனென்று கண்டாள். இரகசியமான மனச்சஞ்சலத்தினாலோ அல்லது எப்பொழுதும் மனவெறுப்புச் சிந்தையிலிருப்பதாலோ வாலிபத்தின் முககாந்தியும் கபடமற்ற உல்லாசமும் ஜ்வலிக்க வேண்டிய அவன் முகம் பொலிவிழந்திருந்தது. அவன் முகத்தைப் பார்த்தால் அவனிடத்தில் கருணை அல்லது பயபக்தி அல்லது சந்தேகம் அல்லது வினோதம் தோன்றாமலிராது.

விவரிக்க இவ்வளவு நேரஞ் சென்ற சாயலைக் கல்யாணி ஒரு நிமிஷம் பார்த்தவுடன் தெரிந்துகொண்டாள். அந்த அயலவனுடைய கண்களை அவள் கண்கள் சந்தித்தவுடன் நாணத்தாலும் பயத்தாலும் தரையை நோக்கித் தலைகவிழ்ந்து நின்றாள். ஆனாலும் பேசவேண்டிய அவசரமிருந்தது. அல்லது அவள் அவசரமிருப்பதாக நினைத்தாள். பதறிய பேச்சுடன் தன்னையும் தன் பிதாவையும் காப்பாற்றின மகா புருஷன் அவனாகத்தானிருக்கவேண்டுமென்ற நிச்சயத்துடன் தன்னுடைய ஆச்சரியமான இரட்சண்யத்தைப் பற்றிச்சொல்லத்தொடங்கினாள்.

நன்றியறிதலைக் காட்டும் அவள் வார்த்தைகளைக் கேட்கக் கூசியவனைப்போல் சடக்கென "அம்மா! உன்னைக் குலதேவதையாக மதிக்கக்கூடியவர்களின் ஆதரவுக்குள் உன்னை விடுகிறேன்" என்று கடுஞ்சொல்லாகாவிட்டாலும் கண்டிப்புடனும் ஆனால் அதிக இனிமையாயும் பதில் சொன்னான்.

அவன் மறுமொழியின் உபயார்த்தத்தைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்து கபடமும் நடிப்புமில்லாத க்ருதஜ்ஞதையுடன் தன்னைக் காப்பாற்றினவனுக்குப் பிழைசெய்தல் என்கிற எண்ணத்தை வெறுத்தவளாய், "எங்களுக்கு நீர்செய்த நன்றிக்காக உமக்கு நான் வந்தனம் அளித்த வார்த்தைகள் உசிதமாகவில்லைபோலிருக்கின்றன. நான் சொன்னவை எனக்கு ஞாபகமில்லை. அப்படித்தானிருந்திருக்கவேண்டும். என்னுடைய பிதா, மந்திரி, வருகிறவரை இருந்து அவனுமக்கு வந்தனமளித்து உமது பெயரை அவன் தெரிந்துகொள்ள இடம்கொடுக்க விரும்புகிறேன்" என்றாள்.

"என் பெயர் அவசியமில்லை. உன் பிதா—இல்லை, வீரசேனன்—கூடிய சீக்கிரத்தில் அதைத் தெரிவதால் எவ்வளவு பிரியப்படுவானோ அவ்வளவும் பெறும்படி தெரிந்துகொள்ளுவான்" என்றான்.

"நீர் அவன் விஷயத்தில் தப்பபிப்பிராயம் கொண்டிருக்கிறீர். தனக்காகவும் எனக்காகவும் அவனும்மி

டத்தில் நன்றியறிதலுள்ளவனுக விருப்பான். உமக்கு என் பிதாவைப்பற்றித் தெரியாது. அல்லது அவன் அம்மிருகத்தின் கோபத்திற்கு ஆளாயிருக்க அவன் சுகமாயிருக்கிருனென்று கதைசொல்லி என்னைவஞ்சிக்கிறீர்" என்ருள்.

இந்த எண்ண முதித்தவுடன், தரையிலிருந்து குதித்தெழுந்து ஆபத்து நேர்ந்த சோலையை நோக்கிச் செல்ல முயன்ருள். அவளுக்குதவி செய்ய விருப்பம் ஒருபக்கத்திலும் அவளிஷ்டம்போல் அவளை விட்டு விடப் பிரியம் மற்ருெரு பக்கத்திலும் அவனை இழுக்க அவன் கொஞ்சம் தாமதிக்கிறதாகத் தோற்றினுலும், சாதாரண பூததயையால் அவன் அவளைப் போகக் கூடாதென்று பிரார்த்தித்துத் தடையுஞ் செய்தான்.

"அம்மா! உயர்குலப் பிறப்பையுடைய நான் ஆணை யிடுகிறேன். நான் சொல்வது உண்மையே. உன் பிதா க்ஷேமமா யிருக்கிருர். காட்டுமிருகங்கள் மேய்ந்த இடத்திற்குப் போக நீ முயன்ருல் பெரிய அபாயத்திற் குள்ளாவாய்" என்ருன். அவன் சொன்னதையும் கவனியாமல் அவள்போக ஆரம்பித்த பொழுது "நீ போகத்தான் போகிருயானுல், உனக்கு ஊன்றுகோலாக நானிருப்பது அதிக உசிதமில்லையானுலும் என் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு நட" என்ருன்.

அவன் சொன்ன சூசனையைக் கவனியாமல் அவனுடைய வார்த்தையைப் பிடித்துக்கொண்டு "நீர் ஒரு ஆண்பிள்ளையானுல், குலீனரானுல் என் பிதாவைக் கண்டுபிடிக்க எனக்கு உதவி செய்யும். நீர் என்னை விட்டுப்போகக்கூடாது. என்கூடப் போகவேண்டும். நாமிங்கே பேசிக்கொண்டிருக்கையில் அவன் ஒரு வேளை அங்கே இறந்துகொண்டிருப்பான்" என்ருள்.

நியாயம் சொல்லுவதையும் மன்னிப்புக் கேட்பதையும் அங்கீகரியாமல் அன்னியன் கையைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண் டெழுந்தாள். அந்த ஆதாரமில்லா விட்டால் அவளால் நடக்கமுடியாது. அவன் தன்னை விட்டுவிட்டுப் போகாமலிருக்க அவன் கையைப் பிடித்திழுத்துக்கொண்டு அவள் போகையில், முனியம்மாளுடைய வேலைக்காரியும் தான் உதவிக்காக அழைத்து வந்த இரண்டு மரம்வெட்டுகிறவர்களும் தன்னைப் பின்தொடர வீரசேனன் அங்கே வந்தான். தன் கையில் பழக்கமாகத் தொங்கிக்கொண்டு வருவதுபோல் அயலான் ஒருவன் கையில் தன் மகள் தொங்கிக் கொண்டு வருவதைக் கண்டால் அவனுக்கு மற்ற காலங்களி லுண்டாயிருக்கக்கூடிய பிரமிப்பை அப்பொழுது அவளைக் கண்டவுடன் ஜனித்த சந்தோஷம் வென்றது. ஆனந்தத்துடன் அவளைக் கட்டித் தழுவிக் கொண்டு "கல்யாணி! என் கண்ணே! தப்பிப்பிழைத்தாயா" என்று கேட்கத்தான் அவனுல் முடிந்தது.

"சுவாமி கிருபை செய்தார். நான் க்ஷேமமாயிருக்கிறேன். நீரும் க்ஷேமமாயிருக்கிறதைக் கண்டு எனக்கு அதிகப் பூரிப்புண்டாகிறது. ஆனுல் இந்தக் கனவான் என்னைப்பற்றி என்ன நினைப்பார்" என்று சொல்லி அவன் கையை விட்டுவிட்டு ஒதுங்கிநின்ருள். உடனே அவள் முகக்குறியால் தான் உதவியைப் பிரார்த்தித்துக் கட்டாயப்படுத்திய சுவாதீனத்தை எண்ணி நாணினுளென்பது விசதமாயிற்று.

"தன்தேகபலத்தாலும் மனத்திடத்தாலும் என் குழந்தையின் பிராணனையும் என் பிராணனையும் காப்பாற்றி, ஒரு மனிதன் மற்ருெருவனுக்குச் செய்யக் கூடிய அதிக மேலான உதவிசெய்த அம்மகா புருஷனுக்கு மிக்க நன்றியறிதலுடையவனு யிருக்கிறேனென்று நான் வற்புறுத்திக் கூறுவதால் அவருக்கு நாம்கொடுத்த தொந்தரைக்காக அவர் பச்சாத்தாபப்படமாட்டாரென்று நம்புகிறேன். நாம் அவரை ஒன்று பிரார்த்திப்போம்......" என்ருன்.

"பிரபுவே! என்னிடத்தி லொன்றும் பிரார்த்திக்க வேண்டாம். நான் புனபதி" என்று கண்டிப்பாயும் திட்டமாயும் சொன்னுன்.

ஆச்சரியத்தால் ஒருவரும் பேசவில்லை. சித்த விகாரங்களுண்டாயின. மாதவன் தன்னுடையால் தன்னை மூடிக்கொண்டு நன்ருய் வெளிக்குக் கேட்காததும் அப்பிரியமாகப் பேசப்பட்டதுமான சில உபசார வார்த்தைகளைக் கல்யாணியிருந்த பக்கந் திரும்பி முணுமுணுத்துவிட்டு அவர்களை விட்டுத் திரும்பி உடனே சோலைக்குள் சென்று மறைந்தான்.

தனக்குண்டாகிய க்ஷணிகமான ஆச்சரியம் நீங்கியவுடன் "புனபதியா! அவர் பின்னுலே ஓடுங்கள். அவரை நிறுத்துங்கள். ஒரு நிமிஷம் என்னுடன் பேசும்படி அவரைப்பிரார்த்தியுங்கள்" என்று வீரசேனன் சொன்னுன்.

உடனே இரண்டு காட்டாட்களும் அவனைத் தேடி ஓடினுர்கள். அவர்கள் சீக்கிரம் திரும்பவந்து குழப்பத்துடனும் அவலக்ஷணமாயும் அவன் திரும்ப வரமாட்டேனென்று சொல்லிவிட்டான் என்ருர்கள்.

வீரசேனன் அவர்களிலொருவனைத்தனியே அழைத்துப் புனபதி என்ன சொன்னானென்று விபரமாய்க் கேட்டான்.

இனிமையில்லாத சங்கதியைச் சொல்லப் பிரியப் படாத அந்த மனிதன் அவன் திரும்பிவரமாட்டே னென்று சொன்னானென்று மாத்திரம் சாவதானமாகச் சொன்னான்.

"இல்லை. அவன் அதிகம் சொல்லியிருக்கிறான். அதென்னவென்று எனக்குத் தெரியவேண்டும். ஒளியாமல் சொல்" என்றான்.

"ஐயா! அவன் என்னவோ சொன்னான். அதைக் கேட்டால் தங்களுக்குப் பிரியமாயிருக்க மாட்டாது. ஆனால் அவன் ஒரு தீங்கும் கருதவில்லை என்று நான் உறுதியாகச் சொல்வேன்" என்று கீழே குனிந்து கொண்டு அந்த வேடன் சொன்னான்.

"அது உனக்கென்ன! அவன் சொன்ன அதே வார்த்தைகளையே கேட்கப் பிரியப்படுகிறேன்" என்று வீரசேனன் சொன்னான்.

"சரிதான். அவனும் நானும் இனிச் சந்திக்க நேரிடும் காலத்தில் ஒருவரைவிட்டு ஒருவர் பிரிவதாலுண்டாகக் கூடிய அவ்வளவு சந்தோஷம் நாங்கள் சந்திப்பதால் அவன் அடைய மாட்டானென்று வீரசேனனுக்குச் சொல் என்று சொன்னான்" என்றான்.

"சரிசரி! இராஜாளிப் பந்தயத்தில் நாங்கள் வைத்திருக்கிற சபதத்தைக் குறித்துச் சொன்னானென்று நினைக்கிறேன். அதனால் ஒன்றுமில்லை" என்று வீரசேனன் சொல்லிவிட்டுத் தன் மகளைத் திரும்பிப்பார்த்தான். அதுவரை வீட்டிற்கு நடந்துபோகக் கூடிய தைரியம் அவளுக்குண்டாயிற்று. ஆனால் எல்லாச் சங்கதிகளும் அவள் மனத்தில் பதியக்கூடிய தன்மையுடையவளாகையால், அப்பொழுது கண்ட பயங்கரமான காட்சிகளெல்லாம் அவள் ஞாபகத்தில் நன்றாய்ப் பதிந்து, தேகத்தில் நரம்புத் தளர்ச்சியாலுண்டான கெடுதியிலும், அதிகக் கெடுதியை அவள் மனதிலுண்டாக்கின. கனவிலும் நனவிலும் பயத்தினாலுண்டாகும் தோற்றங்கள் அந்த உக்கிரமான மிருகத்தின் உருவத்தையும் ஓடிவரும்பொழுது அது செய்த பயங்கரமான தொனியையும் அவளுக்கு ஞாபகப்படுத்தின. தனக்கும் நிச்சயமாகத் தனக்கு நேரிடக் கூடியதாயிருந்த மரணத்திற்கும் மத்தியில் தோற்றியது முகத்திலும் வடிவிலும் பிறப்பின் மேன்மையும் கவுரவமும் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்த மாதவன் உருவமே. ஒரே மனிதனைப்பற்றி, அதிலும் அனுகூலமாகிய ஒரே மனிதனைப்பற்றி, அடிக்கடி நினைக்க நேரிடுவது ஒரு கன்னிகைக்கு அபாயகரமாவதே. ஆனால் கல்யாணி யிருந்த நிலைமையால் அந்நினைவு விலக்க வொண்ணாததாயிருந்தது. மாதவனைப்போல் ஆச்சரியமும் அசாதாரணமுமான சாயல்களும் நடையுமுடைய வேறொரு வாலிபனை அவள் பார்த்ததேயில்லை. அவைகளில் அவனுக்கு ஒப்பும் உயர்வுமுள்ள ஆயிரம் பேரை பார்த்தாலும், ஆபத்து, அதன் விமோசனம், நன்றியறிதல், ஆச்சர்யம், விநோதம் இவைகளின் ஞாபகம் அவர்களொருவரிடத்திலுமுண்டாகாது. அவனுடைய வடிவழகுக்கும் நடை அழகுக்கும் தகுதியற்ற ஆச்சரியமான அசாதாரண அடக்கமும் சமயோசித உபசரணையின்மையும் அவள் மனதில் அவன் ஞாபகம் பதியக் காரணமானதால் "விநோதம்" என்று கூறப்பட்டது. மாதவனைப்பற்றியும் அவனுக்கும் தன் தகப்பனுக்குமுள்ள விவாதங்களைக் குறித்தும் கல்யாணிக்கு ஒன்றும் தெரியாது. அவ்விவாதங்களாலுண்டாகிய கோபமும் மனக்கசப்பும் அவள் சாந்தையாகையால் அவளுக்குத் தோற்றியே யிருக்கமாட்டா. ஆனால் அவன் மேன்மையான குலத்திற் பிறந்தவனென்றும் கவுரவமும் செல்வமுமுள்ள வமிசத்தில் ஜனித்தாலும் ஏழையாய்ப் போய்விட்டானென்றும் அவளுக்குத் தெரியும். தன் பிதாவின் அரண்மனையையும் இராச்சியத்தையும் புதிதாயடைந்தவன் காட்டப்போன நன்றியறிதலை வெறுத்து விலக்கிய பெருமை வாய்ந்த அவன் மன நிலையை மெச்சி அனுதாபங்கொண்டாள். அதைத் தான் அறிந்துகொண்டாள். மூடர்களின் கோபத்தைச் சமனஞ் செய்ய உபயோகிக்க ஸ்திரீகள் நன்றாயறிந்திருக்கிற மனோகர வியாபாரங்கள் போன்றவைகளால் மனம் கரையும்படியும் அதிகச் சாந்தமாயும், சாவதானமாயும் தன் தகப்பன் அவனைப் பிரார்த்தித்திருந்தால், ஒருவரையொருவர் நன்றாயறிந்து நண்பர்களாவதை மாதவன் விலக்கியிருப்பானா என்ற கேள்வி அவள் மனத்திலுண்டாகிய, அபாயமான கேள்வி. அந்த எண்ணமும் அபாயம், அதனால் விளையும் பயனும் அபாயம்.

தோட்டாற் சுருங்கிபோலிருக்கும் கன்னிகைகளுக்கு அபாயகரமான மனமயக்கத்தில் கல்யாணி யிருந்தாள். வேறிடங்களுக்குச் சென்று, அந்த முகத்தைத் திரும்பிப் பாராமல் புதுமுகங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு சில காலஞ் சென்றால், சிலர் விஷயத்தில் நேர்வதுபோல இவளுக்கும் அம்மயக்கம் ஒழிந்திருக்கலாம் என்பதுண்மையே. ஆனால் அவள் அதே இடத்திலிருந்தாள். அவள் மயக்கம் மாற வேறு விஷயங்களுமில்லை. அவள் தாய் வீரசேன இராஜதானியிலிருந்தாள். அவள் தகப்பன் ஜனங்களுடன் சாதாரணமாகக் கலந்து திரிபவனல்ல. படாடோபத்திற்காகவும் காரியாநுகூலத்திற்காகவும் சிலவேளை சிலரை வீட்டிற்கழைக்கிறதுண்டு. ஆகையால் கவுரவமுள்ள மற்றக் கனவான்களைப் பார்க்க மார்க்கமில்லாததால் கல்யாணியின் மனத்திற் குடிகொண்ட மாதவனுருவத்தை ஒத்து மற்றொன்று தோன்ற இடமில்லை.

இந்நிலையிலிருக்கையில், அவிவேகத்தால் தன் மனத்தை விட்டகலாமலிருக்கும்படி தான் விட்டுவிட்ட சங்கதியைப்பற்றிப் பேசச் செய்யலாமென்று நம்பி அடிக்கடி முனியம்மாள் வீட்டிற்குக் கல்யாணி சென்றாள். ஆனால் அவள் அபீஷ்டத்தை இவ்விஷயத்தில் அவள் பூர்த்தி செய்யவில்லை. அவனுடைய குடும்ப விஷயத்தைப்பற்றிக் கிழவி அடிக்கடி மனக்கசிவுடன் பேசுவாள். ஆனால் மாதவனைப்பற்றி அதிகம் பேசுகிறதில்லை, பேசின சில வார்த்தைகளும் கல்யாணி எதிர்பார்த்த அளவு அனுகூலமாகவுமில்லை. அவன் கடுமையும் பகை சாதிக்கிற குணமு முடையவனென்றும் தனக்குச் செய்த தீங்கை மன்னிக்காமல் சலம் சாதிக்கிறவனென்றும் சூசிப்பித்தாள். இதையும், தன் தகப்பனிடத்தில் மாதவனைப்பற்றி ஜாக்ரதையாயிரு" என்று சொன்னதையும் சேர்த்து யோசித்துக் கல்யாணி அதிக பயத்துடனிருந்தாள்.

ஆனால் முனியம்மாள் அப்படி எச்சரித்த கொஞ்ச நேரத்தில் அவன் தன் பிதாவினுயிரையும் தன்னுயிரையும் தப்பவைத்ததானது அவன் களங்கமற்றவனென்று காட்டுகிறது. முனியம்மாள் சொல்லுகிறபடி அவன்பழி வாங்கவேண்டு மென்னும் எண்ணமுடையவனா யிருந்தால் அதை நிறைவேற்ற வேறொன்றும் செய்யவேண்டியதில்லையே. காலோசிதமும் நல்முடிவு முடையதாகிய அவனுதவியை ஒரு க்ஷணநேரம் செய்யாமலிருந்திருந்தால் அவனொன்றும் செய்யாமலே அவன் கோபத்திற் கிலக்கானவன் பயங்கரமான மரணத்தை நிச்சயமாக அடைந்திருப்பானே. ஆகையால் இரகசியமான தப்பெண்ணத்தினாலோ அல்லது கிழத்தனத்தாலும் துரதிர்ஷ்டத்தாலு முண்டாகும் சந்தேகத்தாலோ முனி இப்படிச் சொன்னாளென்றும் அது மாதவனுடைய கருணை நடைக்கும் கம்பீர சுபாவத்திற்கும் தகுதியற்றதென்றும் கல்யாணி எண்ணினாள். இந்த எண்ணத்தில் முழுநம்பிக்கை யுடையவளாய் அதிகாலையில் சூரிய ரச்மியில் முத்துப்போல் பிரகாசிக்கிற பனித்துளிகளையுடைய அழகி ஆனால் சற்று நேரத்தில் ஒழிந்துபோகிற சிலம்பி நூல்வலைபோல், கல்யாணியும் பின் அடைய எண்ணும் சுகானுபவங்களையெல்லாம் தன் மனத்தில் வீணான மனோராச்சியஞ் செய்து ஆனந்த மடைந்துகொண்டிருந்தாள்.

அவள் தகப்பனும், மாதவனும், நடந்த விசித்திரமான சங்கதியைப்பற்றி அடிக்கடி ஆழ்ந்து யோசனை செய்துகொண்டிருந்தார்கள். வீட்டிற்கு வந்தவுடன் வீரசேனனுக்கு முதல்வேலை வைத்தியனை அழைத்து நேர்ந்த அபாயமும் பயங்கரமுமான நிலையினால் தன் மகளுக்குக் கெடுதி ஒன்றும் சம்பவிக்கவில்லையா என்பதைப்பற்றித் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்வதாயிருந்தது. அது நிச்சயமானவுடன், காலஞ்சென்ற புனபதியின் கருமகைங்கரிய காலத்தில் நடந்த விஷயத்தைப் பற்றித் தான் முன்னெழுதி வைத்திருந்த "யாதாஸ்தை"த் திருத்த ஆரம்பித்தான். மெய் பொய்களை மாறாட்டும் சாமார்த்தியத்தில் வளர்ந்து, எந்தக் கக்ஷிக்காக "வக்காலத்து" வாங்குகிறானோ அந்தக் கக்ஷி ஜயிக்கவேண்டிய அகடவிடங்களில் கை பழகிய ஒரு வக்கீல் அவனாகையால் முதலில் உண்மைக்கதிகமாகப் பாராட்ட நினைத்த கலகத்தைக்குறைத்து அமுக்கியமாகக் காட்டுவது அவனுக்கொரு தொந்தரையான வேலையாகவில்லை. உலகப்பழக்கம் குறைந்த கோபிகளான வாலிபர் விஷயத்தில் சாமோபாயங்களைக் கைக்கொள்ளவேண்டிய அவசியத்தை சஹகாரிகளான மந்திரிகளுக்குப் போதித்தான். அந்த வேலைக்காக நியமிக்கப்பட்ட உத்தியோகஸ்தன் நடத்தை அனுவசியமாகக் கோபமூட்டக்கூடியதாயிருந்த தென்பதையும் எழுதாமல் விடவில்லை. இது அவன் பகிரங்கமாக எழுதிய யாதாஸ்து. இதுவிஷயத்தில் நடவடிக்கை

கள் நடத்தவேண்டிய தனது சொந்த நண்பர்களுக்கு அனுப்பிய கடிதங்களில் அதிலும் அதிக அனுகூலமாகவே எழுதியிருந்தான். கரும கைங்கரியத்தில் சாதாரணமாக ஜனங்களுக்குள்ள பயபக்தியையும் பூஜ்யதையையும் அனுசரித்து, தன் தகப்பனுடைய கைங்கர்யத்திற்கு இடையூறுண்டாகாமல் செய்ததற்காக மாதவனைக் கண்டிப்பதை ஒருவரும் பிரியப்படமாட்டார்களாகையால், அவனுக்குத் தயைசெய்வது காரியசாதகமாயும் லோகரஞ்சிதமாயுமிருக்குமென்று காட்டினான். கடைசியாக இவ்விஷயத்தில் கடினமான நடவடிக்கை நடத்தக்கூடாதென்பது தன்னுடைய முக்கிய வேண்டுகோளென்று தயாளமும் பெருந்தன்மையுமுடையவன்போல் எழுதினான். ஒரு காலத்தில் கவுரவமாயிருந்த அந்தச் சமஸ்தானம் தற்கால நிலைக்கு வரக்காரணமாகிய நீடித்த வியாச்சியங்களில் தான் ஜயித்ததால் அவர்கள் விஷயத்தில் தானிருக்கிற ஸ்திதியைச் சாதுர்யமாகச் சூசிப்பித்து, தான் நியாயமாயும் சட்டப்படிக்கும் தன் பாத்தியதையை ஸ்தாபித்தாலும் தன்னால் அக்குடும்பத்திற்குண்டான பிரதிகூலத்திற்குப் பிரதிபலன் அளிக்க மார்க்கமிருந்தால் அது தனக்கு அதிகத் திருப்தியாயிருக்குமென்றும் ஒத்துக்கொண்டான். ஆகையால் அது காரணமாக வேறொரு கெடுதியும் விளையக்கூடாதென்பது தன் சொந்தமான முக்கிய பிரார்த்தனையென்றும், தன்னுடைய அனுகூலமான எழுத்தாலும் மத்யஸ்தத்தாலும் அது நன்மையாக முடிந்ததென்னும் பெருமை தனக்குக் கிடைக்க வேணுமென்றும் குறிப்பித்தான். இந்தக் குழப்பத்தைப் பற்றித் தன் மனைவிக்கு அவனெழுதாமலிருந்தது ஆச்சரியம். ஒரு காட்டுமோட்டால் கல்யாணிக்குண்டான பயத்தைப் பற்றி எழுதினவன் விநோதமும் பயங்கரமுமான இச்சம்பவத்தைப்பற்றி விவரமாய் எழுதவேயில்லை.

தாங்களெதிர்பாராத விதத்தில் வந்த கடிதங்களைக் குறித்து, மற்றைய மந்திரிகளுக்கு ஆச்சரியமுண்டாயிற்று. ஒருவரோடொருவர் கலந்து பேசி, ஒருவர் சிரித்தார். ஒருவர் புருவத்தை நெறித்தார். ஒருவர் ஆச்சரியந்தானென்றார். மற்றொருவர் “இவ்வளவுதானா அவர் கடிதங்கள். இவ்வளவு கடிதங்களிலும் சங்கதியின் மூலம் வெளிப்படவில்லையே. என்ன ஆச்சரியம்” என்றார்.

வேறு கடிதங்களிருக்குமென்று அக்கேள்வியால் யூகிக்க வேண்டியிருந்தாலும் அவைகளுக்கு எதிராக வேறு காகிதங்கள் வரவில்லை.

தலை நரைத்த ஒரு கிழமந்திரி “சரிதான். ஆட்டுத்தோல் சந்தைக்கு வந்ததுபோல் குட்டியின் தோலும் வரும் என்பதை வீரசேனன் அறிந்திருப்பானென்றிருந்தேன்” என்றார்.

“நாம் எதிர்பாராததாயிருந்தாலும் அவனிஷ்டம் போல் விடுவோம்” என்றார் மற்றொருவர்.

“பிடிவாதக்காரனுக்குப் பிடித்ததே பிடி” என்றார் இன்னொருவர்.

“இன்னும் ஒரு வருஷத்தில் தெரியும். மாதவன் அவனை ஆட்டிவைத்து விடுவான்” என்றார் ஒருவர்.

“ஐயோ! அந்த ஏழை வாலிபனால் என்னசெய்ய முடியும். எல்லாவற்றையும் வீரசேனன் பிடுங்கிக் கொண்டானே” என்றார் மற்றொருவர்.

“ஆஸ்தியில்லையானால் ஆளில்லையோ” என்றார் இன்னுமொருவர்.

“இவ்விதம்பேசுவதில் பயனென்ன. அவன் நினைத்தபடி செய்யட்டும்” என்றார் ஒருத்தர்.

“சரி! நாம் நான்கு பேரிருக்கிறோம். சாகக்கிடக்கும் சாம்பன் பிரபுவையும் சேர்த்து நாம் 5 பேர் பஞ்சாயத்தில் அவ்விதம் தீர்மானித்தோமென்பதை வீரசேனனுக் கெழுதியனுப்பு” என்று ஒருவர் அங்கேயிருந்த ஒரு உத்தியோகஸ்தனுக்குக் கட்டளையிட்டார்.

“தனவான்களே! அந்தத் திரிதலையான கந்தப்பிரபுவின் சொத்து யாருக்குச் சேருகிறது. பொக்கிஷதாரைச் சேரவேண்டியதுதானே” என்றார் ஒரு பிரபு.

“சரி சரி. அவர் கொண்டுபோகிறது. நான் எமாந்திருக்கிறதா. அது எனக்கென்று வைத்திருக்கிறேன்” என்றார் மற்றொரு மந்திரிப்பிரபு.

“கட்டுச்சோற்று மூட்டையை அவிழ்க்குமுன் நாய் வாயை நக்குவது போலிருக்கிறீர். இன்னும் அபராதமே போடவில்லையே” என்றார் மற்றொரு பிரபு.

“அதற்கென்ன! “பேனா” வினால் இரண்டிழுப்புத்தானே. சென்ற 30 வருஷங்களாக இராஜாங்கத்திற்குச் செய்யாததெல்லாம் செய்து படாதபாடெல்லாம் பட்டு நல்லது சொன்னாலும் கெட்டது சொன்னாலும் விடாமல் இரவும் பகலுமுழைத்துக் கஷ்டப்பட்டு நாக்கு உலர்பவனுக்கு அப்பொழுதைக் கப்பொழுது தொண்டையை நனைக்கக் கொஞ்சமாவது வேண்டாமா” என்றார் இன்னொரு மந்திரி.

“ஆம் ஆம்! உம்முடைய தாகத்தைத் தணிக்கப் போதுமானதென்று நாங்கள் நினைத்தாலாவது அல்லது உம்முடைய தொண்டையில் போட்டதை உள்ளே இடித்துத் தள்ளக் கொட்டைக்குச்சு வேண்டியதாக எங்களுக்குத் தெரிந்திருந்தாலாவது அது நியாயந்தான்” என்றார் மற்றொரு பிரபு.

அக்காலத்து அமைச்சரின் அழகிருந்தபடி இது!

S. V. கள்ளபிரான் பிள்ளை, பி. ஏ.

உல்லாஸன் சரிதம்

ADVENTURES OF ULYSSES

பத்தாம் அத்தியாயம்

(தொடர்ச்சி)

அந்நர ரின்று நாளை யழிவதற் கைய மில்லை
உன்னர சனக்கே தந்தேனாளுதி யூழி காலம்
பொன்னரி சுமந்த பீடத் திமையவர் போற்றி செய்ய
மன்னவ னாக யானே சூட்டுவன் மகுட மென்றான்.

பொழுது விடிந்தவுடன் வழக்கம்போலப் போஜனப் பிரியர்களான பிரபுக்கள் அரண்மனைக்கு வந்தார்கள் அங்கு ஆயுதங்களெல்லாம் செவ்வைப்படுத்தி வைத்திருத்தலைக் கண்டு உள்ளுக்குள்ளே பயந்த கனவான்கள் தலைமகனைக் கேட்க அவன் பிதாவின் ஆக்ஞைப்படி "துருப்பிடித்தவைகள் சுத்தஞ்செய்யப்பட்டுள்ளன" வென்றான். மூடர்களான பிரபுக்கள் அவன் சொன்னதை நம்பி வயிற்றுக் காரியத்திற் சாரம்பித்தார்கள். அன்று வழக்கத்துக்கு மாறாக உல்லாஸனுக்குப் பிரத்யேகமாய் ஒரு ஆஸனம் அளிக்கப்பட்டு அதினின்று தன் ஆகாரத்தை யுண்ணும்படி தலைமகன் ஏற்பாடு செய்திருந்தான். பிச்சைக்காரன் பந்தியிலுட்கார்ந்ததைப் பார்த்த பொறாமைக்காரர்கள் மனங் கொதித்தது. அவர்களில் பிலாஷனென்றொருவன் ஜீவகாருண்யமுடையவனா யிருந்தான். இவன் உல்லாஸனிடத்திற் சென்று "முதியோரே, உமது வரவு நல்வரவாகுக. உம்மை, இங்குள்ளார் படுத்திவைத்திருக்கிற பாட்டைக் கண்டு என் மனம் புண்ணாயிற்று. ஊழ் உத்தமரையும் வருத்தாமல் விடுவதில்லை. ஒருகால் உல்லாஸனும் உம்மைப்போல் உலகிலெங்கேயோ உழலுகின்றார். விதிசெய்யும் விபரீதங்களை என்னென்று சொல்வது?" என்று அனுதாபப்பட்டுச் சொன்னான்.

பிச்சைக்காரனை உல்லாஸனுக்கு உவமித்த நிமிஷமே காமப்பேய் பிடித்த பிரபுக்கள் வெறிகொண்டவர் போலக் குலுங்கக் குலுங்க நகைத்து ஆரவாரித்தார்கள். மினெர் வாவின் ஆக்ஞையால் இவர்கள்களிப்பில் அச்சமும் கலந்து நின்றது. இச்சமயத்தில் அவர்களி லொருவன் "உங்களுக்கு வெறி பிடித்ததோ? என் இப்படிச் சிரிக்கின்றீர்கள்? உங்கள் இறைச்சியில் இரத்தம் ஓடுகின்றது பார்த்தீர்களா? பகற்காலம் நள்ளிரவாயிற்றே; ஆரவாரிக்கின்றீர்களே, உங்கள் கண்களில் நீர் பெருகுகின்றதே. கூடம் முழுதிலும் பேய்க்கூட்டமாயிருக்கின்றதே. இந்த இடம் பூதப்பிரேதங்களால் நிரம்பியிருத்தலால் நரகமென்றே சொல்லலாம்," என்றும் தீர்க்கதரிசியைப்போற் பேசினான். மதிகெட்டுப் போன மற்றவர் அவனைப் பரிகவித்து "இவனொரு பைத்தியக்காரன். இவனைக் கடைச்சந்தியில் கொண்டு நிறுத்தல் வேண்டும்" என்றார்கள்.

தீர்க்க தரிசியாய்ப் பேசினவன் யூரிமாகஸ் என்பவனை நோக்கி, "அடா, மூடா, எனக்குக் கண்களும் கால்களுமிருக்கின்றன. வெளியில் ஸ்வயமாகவே போவேன். தைவ ஸம்மதமானதை உங்களுக்குச் சொல்லுதல் கழுதையின் காதில் உபதேசஞ் செய்ததுபோலாயிற்று. உங்களுக்கு நாசம் ஸமீபித்திருப்பதால் மதிகெட்டுப் போனீர்கள். பிச்சைக்காரன் தைவானுக்ரஹம் பெற்றவனென்று நீங்கள் கடிதிலறிவீர்கள்" என்று சொல்லிவிட்டு வெளியிற் போனான்.

சோற்றுப் பிரபுக்கள் உணவுப்பாத்திரங்களில் தீனி பரிமாறப்பட்டவுடன் அத்தீனியில் லக்ஷியம் வைத்து வயிறார வுண்டு களித்திருக்கையில் தலைமகன் மினெர்வாவின் ஏவலினால், "பிரபுக்களே, உங்களுக்கு நான் அறிவிப்பதொன்றுண்டு. என் பிதா உல்லாஸனுடையவில் இங்குள்ள ஆயுதசாலையில் வெகு காலமாய் நாணேற்றப் படாமலிருக்கின்றது.

'அன்றுமுத லின்றளவு
மாருமிந்தச் சிலையருகு
சென்றுமிலர் போயொளித்தார்
தேர்வேந்தர் திரிந்துமிலர்;

என் தாயை மணம்புரிய நினைப்பவர் இச்சிலையை வளைத்து நாணேற்றிக் குறியில் அம்பு எய்வாராயின் அவரை அவள் அங்கீகரிப்பாள். உங்களிலிஷ்டப்பட்டவர்கள் வில்லை யெடுத்து வளைத்தலாகும்" என்றான்.

தலைமகன் இவ்வாறு பேசின தருணத்தில் பனிலோபியும் ஸர்வாபரண பூஷிதையாய்ச்சபையில்வந்து நின்றனள்.

கொல்லும் வேலுங் கூற்றமு
மென்னும் மிவையெல்லாம்
வெல்லும் வெல்லும் மென்ன
மதர்க்கும் விழிகொண்டாள்
சொல்லுந் தன்மைத் தன்றது
குன்றுஞ் சுவருந்திண்
கல்லும் புல்லுங் கண்டுரு
கப்பெண் கனிகின்றாள்.

இழைகளுங் குழைகளு மின்ன முன்னமே
மழைபொரு கண்ணிணை மடந்தை மாரொடும்
பழகிய வெனினு மிப்பாவை தோன்றலால்
அழகெனு மழகுமோ ரழகு பெற்றவே.

சபையிலிருந்தோரை நோக்கிப் பனிலொபி சொன்னதாவது :—“ புருஷசிரேஷ்டர்களே, என் பிராணநாதன் த்ரோஜா நகரஞ் சென்றபொழுதே என்னழகும் போயிற்று. என் , மகன் சொன்னபடி எனக்குச் சம்மதம். ”

தலைமகன் தன் மாதாவைச் சபையினின்று அந்தப்புரத்திற்குப் போகலாமென்று சொல்ல, அவளும் அப்படியே செய்தாள். உல்லாசனுக்கும் அவன் சத்துருக்களுக்கும் பெரும்போர்விளைவது நிச்சயமாயிருந்ததால் பெண்பாலர் அங்கிருப்பது அயுக்த மென்றெண்ணித் தலைமகன் அவ்வாறு செய்தான்.

அந்தீனன், யூரிமாகஸ் முதலிய பிரபுக்கள் வில்லைத் தூக்கி வளைக்கப் பார்க்கையில் கீழேவீழ்ந்து அவமானப்பட்டனர். உல்லாஸன் தலைமகனைப் பார்த்து, “ ராஜகுமாரரே, பிரபுக்கள் பிரயத்தனங்கள் பாழ்த்துப் போயின ; பிச்சைக்காரனை எனக்கு இடங்கொடுப்பீராயின் நான் ஒருகை பார்க்கின்றேன்” என்றான்.

பிரபுக்கள் உல்லாசனைத் திட்டி“உயர்ந்தோர் தொழிலைத் தாழ்ந்தவர் விரும்பல் தகுதியன்று. வில்லைப் பிக்ஷு தொடலுமாகாது” என்று மறுத்தார்கள்.

தலைமகன் “ வில் என்னுடையது : எனக்கிஷ்டமானவர் கையிற் கொடுப்பேன். அதைத் தடுக்க ஒருவருக்கும் அதிகாரமில்லை” என்று சொல்லி பிக்ஷுவாகிய உல்லாசனிடத்தில் வில்லைக் கொடுத்தான். வில்லைக் கையிலெடுக்கு முன்னரே ஸபையின் கதவுகளெல்லாம் சாத்தப்பட்டன. பொறியிலகப்பட்ட எலிகள் போலப் பிரபுக்கள் திகைத்து நிற்கையில் உல்லாஸன் வில்லை வளைத்து நாணேற்றிக் குறிவைத்த பொருசரத்தாலடித்துத் தன் மகனை நோக்கி “ பிக்ஷு கையில் வில்லைக் கொடுத்ததினாலுமக்குக் குறைவொன்றும் வாராமற் பாதுகாத்துவிட்டேன். இனி நம்மிருவருக்கும் வேறு வேலைகளுள ; அவற்றைச் செய்வோம்” எனவே, உல்லாஸன் கருத்தையறிந்த தலைமகன் தன்னாயுதத்தைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டான். அப்பனும் மகனுமாய் மஹா பதிவிரதையான பனிலோபியைப் பாணிக்கிரஹணஞ் செய்ய வந்திருந்த பரமசண்டாளர்களை எமனுக்கிரையாக்கிச் சவங்களை வெளிப்படுத்தி ஸ்நானஞ்செய்து உல்லாஸனும் தலைமகனும் ராஜசபைக்குத் திரும்பிவந்தனர். இதற்குள் மணமகர்களாய் வந்திருந்தோரெல்லாரும் பிக்ஷுவினாலும் தலைமகனாலுங் கொல்லப்பட்டாரென்னுஞ் செய்தி பனிலொபியின் காதிற பட்டு, அதை அவள் நம்பாமல் நேரில் பார்க்க நினைந்து ஸபைக்கு வந்தாள். பிக்ஷு வேஷமாறி உல்லாஸன் தன் ஸ்வரூபத்தை யடைந்து அவன் பக்கலில் தலைமகன் நிற்றலையுங் கண்ட பனிலொபி,

நெஞ்ச மெலிவே னினது தடந்தோளுங்
கஞ்சமலர் முகமுங் காணமல்—எனவும்,
மன்னவனே யிப்பிறப்பிற் கண்டு மணந்திலனேல்
இன்னமொரு பிறப்பி லானாலு மேழையேன்
றன்னந் தனியே யிருந்துதவ மாற்றியுமுன்
பொன்னகல முள்ளுருகப் புல்லுவேன்

எனவும், சொல்லி உல்லாஸனைத் தொழுதுநிற்கையில்,

பருகிய நோக்கெனும் பாசத் தாற்பிணித்
தொருவரை யொருவர் தம்முள்ள மீர்த்தலால்
வரிசிலை யண்ணலும் வாட்க ணங்கையும்
இருவரு மாறிப்புக் கிதய மெய்தினர் ;
மருங்கிலா நங்கையும் வசையி லையனும்
ஒருங்கிய விரண்டடற் குயிரொன் றாயினர்.

தலைமகனும் பனிலொபியும் நாட்டிலுள்ளாரனைவரும் அரசன் வருகையாற் களிகூர்ந்தாரென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ ?

நல்வினை யடைந்த காலை நனிநலந் திளைப்பர் நன்மை
யல்வினை யடைந்த காலை யல்லலிற் றுளைவ ரெல்லாந்
தொல்வினை வழிய வாகுந் தோன்றனு பவங்க டந்தம்
புல்வினை யாலென் றெண்ணல் புலமையோ ரிடத்தின்
[றாமால்.

உல்லாஸன் சரிதம் முற்றிற்று.

ப்ரஹ்மாந்வேஷணம்:—கள்ளனொருவன் ஓர் இருட்டறையினுட் புகுந்து அங்குள்ள பலவகைப் பொருள்களையும் தொட்டுக்கொண்டே போய், மேஜையொன்றின்மேல் தன் கைபட ‘ ஈதல்ல’ வென்று அப்புறம் சென்று, அங்கே நாற்காலி யொன்று கையிற்பட ‘இதுவுமல்ல’ என்றிவ்வாறு அவ்வறையிலுள்ள வஸ்துக்களையெல்லாம் ஒவ்வொன்றாய்ப் பரிசோதனை செய்து பார்த்து விலக்கி, கடைசியில் ஆஸ்தி நிறைந்த பெட்டியானது அவன் கையில் அகப்பட்டவுடனே ‘இதோ இருக்கிறது’ என்று சொல்லிக்கொண்டு மகிழ்கின்றான். இதனுடன் அக்கள்ளனது சோதனை முடிந்துவிட்டது. இதைப்போல்தான் ப்ரஹ்மாந்வேஷணமும் (ப்ரஹ்மாந்வேஷணம்—ப்ரஹ்மத்தைத் தேடுதல்,)

நாகாநந்தம்

NAGANANDAM : A CLASSICAL DRAMA

கருடன்.—மதியுருக் கண்டதும், மயங்கி நடுங்கி
கதிகுறைந் துரைதரும் கதிர்மணிச் சேடன்
என்பால் ஒடுங்கி பயமுற லேண்மையும்
மன்படு மன்பொடென் முன்னவன் விரிந்து
வானெரிக் கொழுந்து வளர்தா பராஅய்
தான்பெறு சகடுந் தயங்கி
வான்பெற ஒடுங்கி
கிடுகிடுத் தடிபெயர்ந்து கீழ்வீழ்ந் திடருற
படுகதிர் படரொளிப் பார்த்து நடுங்கி; அதான்றி,
வருஉம் வழிதொறும் வளர்முகிற் றொகைதாம்
விரீஇய வெண்சிறை வளர்பெற மிசைசெயாஅ
செய்த லுறங்கப் பெய்பாண் அலைமுழங்கி
வருதவரு மலையத் தண்ணிழற் றீண்டு
தவரு அரவுன் அவாவின் நுகர்வான்
வந்தனன் சிறையிருள் வயங்கி
சந்தனத் தருப்பொழி லியாண்டு நிறைத்தே !

நாயகன்.—(ஸந்தோஷத்துடன்)

அருளி லார்க்கிலா அவ்வுடற் றன்னை
அரவைக் காத்திடு மறத்தின் மெய்ம்மையின்
வரும்பிறப் பெல்லினு பெருகவெப் பவத்தினும்
திரத்தின் பிறர்க்கருள் செம்மையி னுதவவே.

கருடன்.—(நாயகனைப் பார்த்து)

உற்றெ னைக்கண் டிற்று ரத்தி
ரத்த மெற்றி கக்கிடா
புற்ற ரைத்த னற்பு யிர்த்தி
டச்செய் கிற்கும் பெட்பினன்
கற்ற லத்த சர்ப்ப னைக்கொற்
செல்வின் கன்றிச் * சுச்சினன்
குற்றி யெற்றி கொத்தி பற்சு
வைத்து துய்ப்பன் ஒல்லினன் !

(நாயகனை அலகால் கவ்விக்கொள்ளல்—நேபத்யத்தில் வாத்யகோஷமும் பூமாரியும் பொழிதல்.)

கருடன்.—(ஆச்சரியத்துடன்) அஹோ ! என்ன பல்விய முழக்கமிது. என்ன வாத்திய கோஷம் ! என்ன மலர்மாரி ஈது ! (வானத்தைப் பார்த்து செவிசாய்த்து).

தம்மிடை நறுமணத் தார்வண்டிற் களிதர
விம்மி மீமிசை மலர்மழை பெய்வதென்?
வானின் வயங்கு முரசொலி பரந்து
கானெங்கும் விளங்கி கவர்வதென் ?—கண்டனன்
விசைபட வந்தவென் வேகத் தலண்ட
அசைதரு காற்றதே ! அவ்வொலி தானும்,
ஊழிநாட் காண உருஉமிடு
ஊழிக் கொண்டல் உடற்றன தகைத்தே.

நாயகன்.—(தனக்குள்)

பாக்கியப் பெருக்கின் பல னெனக் கின்று
முடித்ததென் சிந்தையின் முடிந்த எண்ணமே.

கருடன்.—(நாயகனை அலகால் பற்றிக்கொண்டு)

நாகரைக் காக்க வாகைக் கொளுமிவ்
வியக்குரு அன்னன் பயிலென் பசிப்பிணி
முற்று மற்றிடச் செயும் மொய்ம்பினன்
பற்றினே விட்ட பாரிய னிவனே !

யான் இந்த நாகனைக் கௌவிக்கொண்டு மலையத்து உச்சியிலுட்கார்ந்து அங்கு என்னிஷ்டப்படி உண்பேன்.

(ஜீமூதவாஹனனைக் கவ்விக்கொண்டு போதல்.)

களம் 5. அங்கம் 1

கௌரி ஆலயம்—ஜீமூதகேதுவின் ஆச்ரமம்

(பிரதிஹாரன் வரல்)

பிரதிஹாரன்.—ஆசைக்குகந்தவன் உய்யான வனத்திற்குப் போயினும், அவ்வாசை,கேடுவருமோ என்றுத்தான் எண்ணச் செய்யும் ; பெருங்காடு சென்றாலோ ? அதிலும் துன்பத்திற்கிடமாகி நெருங்கிவிளங்கும் பாழுமாரணியத்துள் போனாலோ? நித்தம்நித்தம் துன்பமடை தலைக் கண்டுகொண்டிருக்குமிடம் போனாலோ?—என்? மனம் கேடு வருமோ என்றெண்ணுதிருக்குமோ ?—அதுதான்—அரசன் விசுவாஸு,ராஜகெம்பீரன்—தன் மருமகன் கடற்கரையிடம் சென்றவர் வரக்காணாது வருந்துகிறார். மனக்கவலை படுகிறார். ஐயோ ! பாவம் என்ன செய்வர் ? என்னை அவர் ‘ ஸுநந்தா ! நான் என் மருகன் கடலோரம் சென்றதாகக் கேள்விப்பட்டேன். அவ்விடமெங்கும் கருடன் பயமே விளங்குகிறது. அந்த ஸமாசாரம் கேட்டதுமுதல் என் மனம் குமுறுகிறது. வருந்துகிறது. துரிதமாய்ப் போய் அவர் வீடு வந்து சேர்ந்தாரா, இல்லையா என்பதைக் கண்டுவா ’ என்று பார்த்து சொன்னர். (நடந்து முன் நோக்கி) அகோ ! இதோ ஜீமூதவாஹனாது தந்தை ராஜச்ரேஷ்டன் ஜீமூதகேது தன் மனைவியுடனும் மருமகளுடனும் தன் ஆச்ரமத்தின் வெளிப்புறம் ஜபத்திலமர்ந்திருக்கின்றனர்.மேலும்—மடிப்பு மடிப்பாகக்காற்றில் படர்ந்தலைக்க வெண்ணுரை அசைந்தசைந்தொதுங்குவதுபோல் விளங்கும் வெண்பட்டு முத்தரீயமும் அணிந்துவிளங்க அவர்பால் புனிதவுருவும் ஒழுங்கும் அருவிபோல் பாயும் லாவண்யப்பெருக்கில் கற்பின் பெருக்கு மயங்கி கங்கைப்பெருக்கின் இடையறாது வரும் புண்யத்தொகுதியைத் தலைவனிட மயங்க விளங்கும் அவர் பத்நியாகிய அரசி தன் தலைவனாகிய அந்த ஜீமூதகேதுவை முன்னீர்த் தலைவனுக்கு ஸமானம் செய்வள். அவன் பக்கிலிருக்கும் இவ்வெள்ளிய மலைய மலையும் கடற்கரையையே சிவனும்—அவனாயான் அடைவுன்.

* சுச்சு=பறவைமூக்கு.

மாணவர் பக்கங்கள்

STUDENTS' PAGES

வியாஸ விதானம்

Essay writing

IV. ஆராய்ச்சி வியாஸங்கள்

REFLECTIVE ESSAYS

இலக்கிய விஷயங்கள்—வேர்ட்ஸ்வோர்த்.

Literary Subjects—Wordsworth.

குறிப்பு.—முகவுரை : காலம் முதலியன—வாழ்க்கையும் மனோநிலையும் — சிறப்பு — குறைகள்—முடிவுரை : பொது அபிப்பிராயங்கள்.

இங்கிலாந்தில் வடமேற்கு பாகத்திலிருக்கும் மலை ஏரிகள் நிறைந்த ரமணீயமானவிடத்தில் ஸாதாரண நிலையிலுள்ள குடும்பத்தில் பிறந்தவர் இம்மஹா கவி. இம்மாதிரி பிறந்து சிறந்த கற்பனா சக்தியும் அமையப் பெற்றிருந்ததனாலே இவர் மனதில் முதல் முதற் கொண்டே ஒருவிதமான உறுதி குடிகொண்டிருந்தது. இவருக்குக் குடும்பப்பற்றும், ஒருவித தெய்வபக்தியும் இருந்ததால் இந்த உறுதி வீண் அஹங்காரமாக மாறாது அளவுள் அடங்கியே கிடந்தது. இவர் 'கவி பாடும் நிலைக்கு வருவதற்கு முன்னரே, ஆங்கல நாட்டில் ஒருவிதமான விருத்தத்திலேயே விஷயங்களைப் பொருத்திப் பாடுவதே சிறந்ததென மதிக்கப்பட்டு எல்லோரும் அவ்வாறே பாக்களை மதித்து வந்தனர். பா ஒழுங்குமாத்திரம் மிஞ்சியதே ஒழிய கவிகள் வரவர விஷயச்சிறப்பைக்கூடக் கவனியாது நின்றுவிட்டனர். மேலும் நாகரீக ஸம்பந்தமான விஷயங்கள், நாகரீகம் மிகுந்து உயர்ந்த குடிப்பிறந்தோர் விஷயங்கள் ஆகிய இவைகளே பாக்கள் விஷயமாக எடுத்து ஆளப்பட்டு வந்தன. இந்த ஸந்தர்ப்பங்களுக் கிடையில் வேர்ட்ஸ் வோர்த் தமது பாக்களை வெளியிட்டார். இதன் முகவுரையில் பாவிஷயத்திற்காக உண்மையை மாற்றலாகாது, ஸாதாரண குடியானவர்கள் வாழ்க்கையிலும் மேலான கற்பனாரஸம் நிறைந்த விஷயங்கள் காணப்படுவதால் அவைகளும் செய்யுள் விஷயங்களாகத் தகுந்தவைகளே, நாம் ஸாதாரணமாகப் பேசுவதில் உபயோகிக்கும் நடைசிறந்த பாஷைநடை என்பதே அவரது பிரதமக்கொள்கைகள் என்றும், அதன்படியே அப்பாக்கள் வரையப்பட்டிருக்கின்றன என்றும்கண்டிருந்தது. ஆனால் காலவிஷயங்களுக்கேற்ப அப்பொழுதிருந்த செய்யுள் எழுதும் முறையைக்கண்டிக்க இவர் செய்யுள் விஷயங்களுக்கும் வசனவிஷயங்களுக்கும் யாதொரு பேதமும் இல்லை, அம்மாதிரியேதான் பாஷாநடை விஷயமும் என்றுகூறி ஸ்தாபித்திருந்தார். இவைகளைக் கண்டதும் அக்காலத்தில் இலக்கியம் சீர்தூக்குவோர் வேர்ட்ஸ்வொர்த் செய்யுள்களை முற்றிலும் பழித்துக் கூறினர். வேர்ட்ஸ்வொர்த் பிடிவாதமாகவே ஸ்ருஷ்டி விசித்திரம், ஸாதாரண ஜனங்கள் வாழ்க்கை இவைகளையே தமது செய்யுள் விஷயங்களாக வைத்து எழுதத் தொடங்கிவிட்டார். இவர் ஜனனபூமி, ஜனித்த குடும்பம், வாஸஸ்தானம் இவைகள் எல்லாம் இவ்வேலைக்குத் தகுந்தவைகளாகவே இருந்தன.

ஆங்கில கவிகளில் கற்பனாரஸம் சிறந்த கவிகளுள் இவர் ஒருவர். ஸாதாரணமாக அலைந்து திரிந்து பாடுபட்டு ஜீவிக்கும் நாட்டுப்புறத்தவர்கள் ஸ்ருஷ்டி வைசித்ரியத்தை உள்ளபடி காணும் நிலையிலிருப்பதால் அவர்கள் நடவடிக்கைகளையே இவர் தம் செய்யுள் விஷயமாகக் கொண்டார். செய்யுள் விஷயங்கள் மனஸ் ஸமாதானம், கடவுளையே ஆதாரமாகக் கொண்டிருத்தல், இந்நிலையை ஸ்ருஷ்டி விசித்திர ஆராய்ச்சியால் திடப்படுத்தல் ஆகிய இவைகளை நம்முள்வளர்க்கும் திறனுடையவைகளாக இருக்கவேண்டும் என்பதே இவர் முக்கியக்கொள்கை. இந்நிலையை அடைய ஸஹாயம் செய்ய ஸ்ருஷ்டி விசித்ரத்துள் ஊடுருவிப் பரவிநிற்கும் அந்தராத்மா ஒன்றுள்ளது. அது நமது ஆத்மாவைப்போன்ற லக்ஷணமுடையது. ஆகவே நாம் ஸ்ருஷ்டி விசித்ரத்தை ஊன்றி நோக்குங்கால் அதனோடு ஆனந்திக்கும் நிலை நமக்கு வருவதோடுங்கூட அதனுள்ளிருக்கும் ஆத்மாவுக்கும் நமது ஆத்மாவுக்கும் சேர்க்கை ஏற்பட சாந்தம் பிறக்கும், என்ற விஷய விஸ்தாரமே அவர் செய்யுள்களின் ஸூக்ஷ்ம விஷயம். இந்தக் கலப்பு ஏற்பட எப்பொழுதும் ஸ்ருஷ்டி விசித்திரத்தில் நமது கற்பனா சக்தியை ஸஹாயமாகக்கொண்டு ஈடுபட்டு மெய்ம்மறந்து பழகவேண்டும்; அதைப்பற்றிப் பாடியாடி ஓயவேண்டும் என்பதையே இவர்விஸ்தரிக்கிறார். இந்த அற்புத விஷயம் குழந்தைகளுக்கு நன்றாய் அனுபவத்திலிருக்கும் அவைகள் மேலான நிலையிலிருந்து மரணம் என்னும் உறக்கம் அல்லது மறதியைத் தாண்டி அந்நிலைக்கு மாறான இவ்வுலக வாழ்க்கையுள் வருவதால் இதில் முதலில் மனம் பூற்றாது முன்னிலையின் அழிவற்ற திசைமுதலியன அடிக்கடிதோன்றிக்கொண்டிருக்கும். வரவர மனிதன் வயது முதிர இவ்வுலக அனுபவங்கள் அதிகமாக தன்னிலைமறந்து விஷயத்தில் அழுந்தி 'கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம்' என்று மூழ்கி விடுகிறான். இதிலும் சிற்சில விஷயங்கள் இவன் பூர்வ நிலையை ஞாபகப்படுத்த வந்துசேர, ஸ்ருஷ்டி வைசித்ராதிகள் மூலமாக மனங்குவிந்து இவன் மேன்மை பெறுவன் என்பதே மானிட வாழ்க்கைப்பற்றிய இவர் அபிப்பிராயம். இவைகளையே இவர் தம் அனுபவத்தை ஒட்டி வெகு அழகிய செய்யுளில் வெளியிடுகிறார். வ்யாபாரம் இவ்வுலக இன்பம் ஆகிய இவைகளே சதமென நம்பித் தொழிற்படும் ஆங்கிலர்களுக்கு இவைகள் எல்லாம் சிறந்தனவாகப் படமாட்டா. வேதாந்த சாஸ்திர ரஹஸ்யம் விளங்கக்கூடிய மனமுள்ள இப்பாதகண்ட வாஸிகளுக்கு இவைகளின் சிறப்பு அதிகமாக விஸ்தரிக்காமலே விளங்கும்.

இவர் காவியங்களின் சிறப்பு அநேக விதத்தைப் பொருத்ததாக விருக்கிறது. (1) இவர் பாஷை நடை தெளிவாயும் எளிதாயும் கார்யகாரண ஸம்பந்தத்திற்கு முற்றிலும் பொருந்தியதாயும் இருக்கும். (2) வீண் கைச்சரக்கு ஆகாயபாண முதலியன ஒருநாளும் இவர் விடவே மாட்டார். அனுபவத்தை ஒட்டியே உள்ளதை உள்ளபடி நேராக வெளியிடுவார். (3) இவர் கவி விஷயங்கள் பொருள் நிறைந்தனவாகவே இருக்கும். இவைகள் வேறு புத்தகங்கள் அல்லது கல்விப்பயிர்ச்சி முதலியவைகளால் ஏற்பட்டவைகளல்ல, எல்லாம் தமது ஸொந்த ஆராய்ச்சி, அனுஸந்தான முதலியவைகளையே ஆதாரமாக உடையன. இவைகள் புதியவைகளாகவே காணப்படும். (4) ஸாதாரண நடைக்கு இடையே திடீரென்று அமையும்சொற்சுவை பொருட்சுவை நிறைந்த அடிகள் இவர்கவிகளில் நமது கவனத்தைப் பதித்துவிடுகின்றன. (5) யுக்தி, உருக்கம் நிறைந்த ஸாக்ஷித்வநிலை இவர் காவ்யங்களில் நன்கு வெளியாகும். (6) ப்ரபஞ்ச விசித்ரத்துள் ஒளிரும் பரஞ்ஜ்யோதி விஷயமான உணர்ச்சி, அதைப்பற்றி நன்ருக வர்ணிக்கும் சக்தி ஆகிய இவைகளே இவர் செய்யுளுக்கு உண்மையான கம்பீரம் வரும்படி செய்கின்றன. இந்த ஆறு விஷயங்களும் இக்கவியின் சிறப்பிற்கு முக்கிய காரணம்.

இவருக்குச்சிற்சில குறைகளும்இருக்கின்றனஎன்று மதிப்பர் சிலர். இவர் பாஷைநடை ஒரே மாதிரியாகவிராது சிலவிடத்தில் மழுங்கியும் சிலவிடத்தில் திடீரென்று உயர்ந்தும் காணப்படும். சிறு கவிகளில் ஒழுங்காயும், பெரிய காவியங்களில் பாஷை நடை நடுநடுவே சிதைந்தும் காணுகிறது. இதை ஒரு குற்றமாகக் கொள்வர். இதற்கு இக்கவியே தாம் எழுதிய கிரந்தங்கள் ஒன்றில், விஷய காம்பீர்யத்தைப்பொருத்தது என் பாஷை காம்பீர்யம் என்று கூறி யிருக்கிருர். சிற்சில காரியங்களில் வெகு ஸாதாரண விஷயங்களைப் பெரிதாகக்கூறி எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இது அனுவசியம் என்பர். நாடக ஒழுங்கு இவருக்குப் பிடிபடவில்லை. இருவர்கூடிப்பேசுவதாகக்கூறுமிடத்து பாஷை மாறுபாடு இன்றி ஒரேமாதிரி கூறுவதால் ஒருவர் வாக்கென்றே வாசிப்போருக்குத் தோன்றிவிடும். இந்தக் குறை அவர் கவிகள் சிலவற்றில் ஏராளமாகக் காணப்படும். ஸாதாரண விஷயங்களை வர்ணிக்கப் புகுமிடத்து இவர் எப்பொழுதும் தம் மனோநிலைப்படி அதனுடன் முற்றும் பொருந்தாத பெரிய விஷயங்கள் கற்பனைகள் முதலியவைகளை அமைத்துக் கூறிவிடுகிருர்.

இங்குக் கூறியவைகள் உண்மையான குற்றங்களாக விருப்பினும் அவைகளுக்கு அவர் தோன்றிய காலமும், பிறர் முதலில் வரம்பு கிடந்து அவர் கவிகளைப் பழித்ததும், அதனுல் அவருக்கு ஏற்பட்ட பிடிவாதமுமே காரணங்கள். இவைகளைவிட முன்னர் கூறியுள்ள சிறப்பு விஷயங்கள் மிகுந்த ஆற்றலுடையவை. இவர் வெளியிட்டிருக்கும் கவிகளிலிருந்து மனிதன், ஸ்ருஷ்டி விசித்ரம், மானிட வாழ்க்கை இவைகளைப்பற்றிய அருமையான விஷயங்களை அறிவுடையோர் அறிவதுபோல மற்றைய கவிகளிலிருந்து அதிகமாகக் கிரஹிக்க முடியாது. நாகரீகம், தேசாசாரம் முதலியவைகளால் மாறுபட்டிராத மானிட வாழ்க்கை ஸ்ருஷ்டி விசித்திரம் இவைகளைப்பற்றியே இவர் பாடி இருப்பதால், உலகம் முழுவதும் உள்ள ஜனங்களது பொது வாழ்க்கை, தன்மை முதலியன நன்ருகத் தெரியவரும். மேலும் ஸ்ருஷ்டி வைசித்ரியத்தில் இவர் ஈடுபட்டு சிற்சில ஸமயங்களில் அறிவு, அனுபவமாகி, அனுபவ உணர்ச்சியும் அழிந்து நிற்கும் நிலையானது, வேதாந்த முடிவாகிய பிரஹ்மமேயாகி நிற்றல் என்னும் நிலை சுத்த கல்பனுவிஷயத்தில் ஈடுபட்டு நிற்கவல்ல ஒவ்வொருவனுக்கும் சற்று அனுபவத்திற்கு வரக்கூடியது: அது வீண் மனோராஜ்யமல்ல என்பதை இப்பரத கண்டத்தவர்களுக்கும், ஆழ்ந்த அறிவுடைய வெளிநாட்டாருக்கும் நன்கு விளக்கும். இவர் கவிதைகளை வாசிப்பவர்கள் மனம் மாறிவிடுகின்றது என்பது படித்தவர் அனுபவமாதலால் இவரிடம் சொற்குற்றம் போன்ற சிற்சில விருந்தபோதிலும் பொருட்சிறப்பு அவைகளுக்கு மேலாக நின்று இவரைப் பெருங்கவி என்று மதிக்க இடங்கொடுக்கும்.

இம்மாதிரியே விவரிக்கக்கூடிய வியாஸ விஷயங்கள் :—

1. ஷேக்ஸ்பீயர்	6. ஹோமர்
2. மில்டன்	7. சாஸர்
3. மெகாலே	8. காம்பெல்
4. ஷெல்லீ	9. ஸ்காட்
5. பைரன்	10. லாங்பெல்லோ

பொதுக்குறிப்பு.

1. முகவுரை : காலம் முதலியன.
2. வாழ்க்கையும் மனோநிலையும்.
3. சிறப்பு.
4. குறைகள்.
5. முடிவுரை : பொது அபிப்பிராயங்கள்

மொழிபெயர்ப்பு விளக்கம்
Translation Models

Why does not the water fall out of a quickly revowing bucket ?

We must remember that every substance, whether it be a solid or a liquid, tends to remain in the same position unless some force is applied to it to move it. The force of gravity keeps the water in the bucket when the bucket is at rest, and attracts both the bucket and the water to the earth. When we swing the bucket over our heads, gravity would cause the water to fall out if we held the bucket still, but by keeping it moving, we bring other forces into action which act in other directions, and tend to make the water press against the sides of the bucket. If the water could get out, it would not fall straight down to the earth, but would go on some distance in the direction in which the bucket is moving at the moment, and would gradually come to the earth. So that the water stays in the bucket as the result of the several different forces acting upon it while it is being swung quickly round and round.

விரைவாய்ச் சுழலும் சிறு தோட்டியிலிருக்கும் தண்ணீர் கீழே விழாதிருப்பானேன் ?

திட்திரவப்பொருள் ஆகிய எல்லாம் தம்மை அசைக்கக்கூடிய ஒரு சக்தியின் சேர்க்கை இல்லாதிருக்கும் வரையில் இருந்த விடத்திலேயே நிலைத்திருக்கும் தன்மை உடையன, என்பது நமக்கு ஞாபகத்திலிருக்கவேண்டும். சிறு தொட்டி அசைவற்றிருக்குங்கால் பூமியாகர்ஷண சக்தி அதனுள்ளிருக்கும் தண்ணீரை உள்ளேயே நிற்கும்படி செய்து, அதையும் தண்ணீரையும் பூமியைநோக்கி இழுத்துக்கொண்டிருக்கும். இதைச் சுழற்றுகையில் தலைக்குமேல் வரும்பொழுது நிறுத்திவிட்டால் பூம்யாகர்ஷணசக்தி தண்ணீரைச் சிதறிவிழும்படி செய்துவிடும். ஆனால் அந்தத் தொட்டியைச் சுழற்றிக்கொண்டே இருந்தால், வெவ்வேறு புறம் நோக்குவதும் அதனால் தண்ணீரைத் தொட்டியின் பக்கங்களில் ஒட்டிக்கொள்ளும்படி செய்வதுமான சக்திகளைத் தொழிற்படும்படி செய்கிறோம். இக்காலங்களில் தண்ணீர் கொஞ்சம் வெளியேறி விட்டால், நேராக அது பூமியின்மேல் விழாது: அத்தருணத்தில் தொட்டி சுற்றும்பக்கம் கொஞ்சதூரம்போய்ப் பின்னர் மெதுவாகப் பூமியிலிரங்கும். ஆகவே தொட்டி சுற்றுங்கால் தண்ணீர் அதனுள் நிற்பது அப்பொழுது ஏற்படும் பலவிதமான அநேக சக்திகளின் காரியம்.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்
CHILDREN'S PAGES

உண்மை உயர்வு அல்லது வாஸுதேவ சாஸ்திரி
TRUE GREATNESS OR VASUDEVA SASTRI

அத்தியாயம் 15

ஒரு விதவையைத் தேற்றியது

ஆண்டாண்டு தோறும் அழுது புரண்டாலும்
மாண்டார் வருவாரோ? மாநிலத்தீர் !—வேண்டா
நமக்கும் அதுவழியே, நாம்போமளவும்
எமக்கென்னென் றிட்டுண் டிரும்.

மதுரையில் இவ்வாறு இருக்க, திண்டுக்கல்லில் பெரிய கார்யங்கள் நடந்தேறிக்கொண்டிருந்தன? கடுகடுப்பான முகத்தை உடைய கிழவராயும், காட்டுப் பூனை என்ற பட்டப்பெயர் பெற்றவராயும் உள்ள நமது தோழர் நாயன்ன சாஸ்திரிகள் விஷயம் வாசிப்பவர்களுக்கு ஞாபகமிருக்குமே. தனது பிள்ளை கண்ணு மூலமாக அவன் திடீரென்று பெரும் பணக்காரனாக முயல்வதாக முன்னரே கூறியுள்ளோம். 'இறந்துபோன கிருஷ்ணன் தாயார் எனக்குத் தமக்கை முறையாகவேண்டும். அவள் என்னிடம் மிகுந்த அன்புபாராட்டி வந்தாள். புதிதாக ஏற்படுத்தப்படும் அவள் கணவன் உயில்படி அவளை எப்படியாவது என் பிள்ளையை ஸ்வீகாரம் எடுத்துக்கொள்ளும்படி முதலில் தூண்டிவிடவேண்டும். மேலும் அந்த நூதன உயிலில் குடும்ப ஸொத்து முழுவதும் கிருஷ்ணன் தகப்பன் ஸ்வந்த ஸம்பாத்தியம் என்றும் ; ஆதலால் அவர் இஷ்டப்படி அதை விநியோகப்படுத்தலாம் என்றும் ; கிருஷ்ணன் குழந்தைமுதல் நோயாளியாக விருந்தமையால் அவன் தாயாருக்குப் பின் ஜீவித்திருந்தால்தான் ஸொத்து அவனைச் சேரவேண்டும் என்றும், அல்லது கிருஷ்ணன் தாயார் வழியாக அவள் ஸ்வீகாரம் எடுத்துக் கொள்ளும் பிள்ளையைச் சேரவேண்டும் என்றும் வெளிப்படையாகக் கண்டுவிடவேண்டும்' என்பதே இக்காட்டுப்பூனையின் கொடிய மனோராஜ்ய விஷயம். இவ்வாறு எல்லாம் ஏற்பாடு செய்துவிட்டுத் தகுந்த ஸமயத்தில் கிருஷ்ணன் தாயாருக்கு இந்த விஷயம் தெரிவிக்கப்பட்டது. அவள் ஸம்மதத்தின்பேரில் திருட்டுக் கையெழுத்திடுவதில் தேர்ந்த ஒருவன் உதவியால் பழையதுபோலத் தோற்றும்படிசெய்த காகிதம்

ஒன்றில் இந்த விசித்திர உயில் வரையப்பட்டது. பின்னர் அநேகருக்கு லஞ்சம் தகுந்தபடி கொடுத்து இதில் ஸாக்ஷிக் கையெழுத்துகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. ஸ்வீகாரம்கூட நடந்தேறியிருக்கும். ஆனல் மூன்று மாதம் வரையில் இதற்கு நல்ல நாள் அகப்படாததால் இதைத் தள்ளிவைக்க வேண்டி வந்தது. லக்ஷ்மிக்கு இந்த விஷயம் ஒருவாறு தெரியவர அவளுக்கு மிகுந்த துக்கம் உண்டாகிவிட்டது ந்யாயப்படி தனக்கே வந்து சேரவேண்டிய ஸொத்து போய்விடுமே என்பதால் எழுந்ததல்ல இந்தத் துக்கம். இவ்விஷயத்தில் சேர்ந்திருக்கும் மனிதர்களின் கெட்ட எண்ணம் இழிவு முதலிய துர்க்குணங்களே இவள் மனதை ஓயாது புண்படுத்தியது. இவ்விஷயத்தை இவள் ஒருவரிடமும் ப்ரஸ்தாபிக்காது துக்கத்தை உள்ளேயே வைத்துக்கொண்டு உருகிக்கொண்டிருந்தாள்.

ஓர் இரவு அவள் தன் உள்ளில் அழுதுகொண்டிருந்தாள். புது உயில் விஷயம் அவளுக்கு ஞாபகம் வந்துவிட்டது. விக்கி அழுதுகொண்டு, “ஆ! உலகம் எவ்வளவு கொடியதாகிவிட்டது! பாழும் உலகம்!! என் அன்பே! என் கண்ணே! இவ்வுலகை விட்டு இவ்வளவு விரைவில் நீர் நீங்கியது நல்லதே! உமது சிறு வாழ்நாளைக்குள் கொடுமை துரதிர்ஷ்டம் முதலியவைகளைக் கண்டு வருந்தாது போய்விட்டதே உமக்கு மேன்மை. எப்படி யிருந்தபோதிலும் நீர் மறுபடி இங்குத் திரும்பி வரவேண்டுமென்று எனக்கு விருப்பமே வாராது. என் துக்கம், தனிமை, கையற்ற நிலை ஆகிய இவைகள்கூட எனக்கு இந்த விருப்பத்தை உண்டாக்கா. ஸத்யவானை ஸாவித்ரிக்குத் திருப்பிக் கொடுத்ததுபோல யமதர்மராஜனே என் எதிரே வந்து உம்மைத் திருப்பிக் கொடுப்பதாக மன்றாடினலும் ‘வேண்டாம்! இங்கே நாங்களிருவரும் சேரவேண்டியதில்லை! எங்களைச் சேர்த்துவைக்க உமக்கு மிகுந்த ஆவலிருக்குமாயின் என்னையும் எடுத்துப்போய்க் கணவனுடன் சேர்த்துவையும்’ என்பேன். இச்சிறந்த வரத்தைத் தரமாட்டேன் என்று அவர் மறுத்தால் ‘மேல் மேலும் அதிக ஆனந்தம் கொடுக்கும் உயர்ந்த பதவிக்கு, என் நற்குணம் அவாது அளவிடமுடியாப் புண்யங்கள் இவைகளை முன்னிட்டு என் கணவரைக்கொண்டு சேரும். நான் படும் பாடுகள் செய்யும் விருதங்கள் என் கணவருக்கு ஸஹாயம் செய்யுமாகில் இப்பொழுது படுவதுபோல ஆயிரமடங்கு கஷ்டப்பட நான் தயார். அவர் ஆனந்தப்பட வேண்டும் என்பதே என் முக்கிய ஆவல். என் உயிரைவிட இஷ்டமாயும், என் மன்மதனையும், என் ஆனந்தமாயும் இருந்த அவர் ஸுகமே என் ஸுகம்’ என்று மன்றாடுவேன்.

“ஆ! கிருஷ்ணு, கண்மணீ! பிறர் உன் பெயரை உச்சரிக்குங்கால் எனக்கு வந்த ஆனந்தத்திற்கு அளவேயில்லை. உன் விஷயத்தில் திருப்தியுடன் உன் பெயரைக் கூறித் துதிக்குங்கால் என் மனம் ஆனந்த பரவசமாகிவிடும் என்று கூறவும் வேண்டுமோ? அதை எவ்வளவு பெருமையாகப் பாராட்டி வந்தேன். உன்னைக்காண்பதுவே ஆனந்தம், உன்னுடன் பேசுவது ஸ்வர்க்கம், இனிமையான குரல், பக்தி முதலியவைகள் நிறைந்த மொழிகளால் நீ வசனிப்பதைக் கேட்பது ஸ்வர்க்கத்தினும் சிறந்ததாக எனக்குத் தோன்றுமே! பகலில் உன் மிருதுவான பாதம் பட்ட தூளிகள் எல்லாம் வானுலகு ஏறி இரவில் நக்ஷத்திரங்களாகின்றன என்று தோன்றும். உமது மூச்சுக் காற்று மிகப் பரிசுத்தம் என்று எனக்குத் தோற்றும். மலைபோலக் கம்பீரமான உமது மார்பில் சாய்ந்தால் உண்டாகும் ஆனந்தத்தை என்னென்று சொல்லுவேன்! ஆ! ஹா! பார்வதிக்குக்கூடக் கைலாஸத்தில் இந்த ஸுகம் இருக்குமா? கிருஷ்ணன் என்ற பெயர் உமக்கே தகும்! எனக்கு நீர்தான் கிருஷ்ணன். நான் உம் விஷயத்தில் ருக்மிணி, ஸத்யபாமை, கோபிகள் முதலியவர்கள் எல்லோரையும்போலப் பற்றுடையவளாக விருந்தேன்.

“வீண் பேச்சு! நான் வேஷக்காரி, வெட்டிப்பேச்சு மாத்திரம்தான்! உமக்கு மரணம் அணுகிவிட்டது என்று உணர்ந்ததும் உமக்கு முன் நான் உயிரைவிட்டிருக்கவேண்டாமா? உம்மேலிருந்த காதலைப் பூர்ணமாக வெளியிட அந்த ஸமயம் ஒன்றுதான் ஏற்பட்டது, அதையும் தவற விட்டுவிட்டேனே! இனி ஏது! அம்மாதிரி காலம் வருவதேது!! இப்பொழுது வாய்கொண்டமட்டும் வம்பு பேசுவதால் பயன் என்ன? எனது காதலுக்கு ஆலயம் போலவும், உமது கம்பீரமான ஆத்மாவை அடக்கி இருந்ததாகவும் உள்ள உமது தேகம் சிதையில் என் கண்முன் வெந்ததே! அதன் அழகை நான் அநேகநாள் உள்ளன்புடன் அனுபவித்ததில்லையா? அது வெந்து நீராவதைக்

கண்ட உடன் அந்த நெருப்பிலேயே நான் மூழ்கியிருக்கலாகாதா? மதிமோசம் போய்விட்டனே! மடத்தனமாக. உலகக் கொடுமைகளை எல்லாம் கண்டு கலங்கும் பாவியானேன்! என்னைத் தற்கொலை செய்து கொள்ளக்கூடாது என்று ஏன் வீணாகத் தடுக்கிறீர்? ஆ கொடிய பிதாவே!' என்று இவ்வாறு லக்ஷுமி ஓர் இரவு உருகி அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

இவ்வாறு சொல்லி வாய் மூடுமுன் கதவை யாரோ மெதுவாகத் தட்டியதுபோன்ற சப்தம்ஒன்று கேட்டது. திறந்து பார்ப்பாளோ அவள் அருமைத் தகப்பனாரே அங்கு நிற்கக் கண்டாள்! அவள் கண்ணீரில் மூழ்கித் தத்தளிப்பதை கண்ட உடன் வாஸுதேவ சாஸ்திரிக்கும் கண்ணில் கரகரவென்று நீர் ததும்பத் தொடங்கி விட்டது. அவைகளை அடக்க அவரால் முடியவில்லை. பின்னர் அவைகளை ஒருவாறு அடக்கிக்கொண்டு மிருதுவான வாக்குக்களால் அவளைத் தேற்றத் தொடங்கினார். அவராலன்றி வேறு எவரால் இவ்வளவு பரிவுடனும் ஆழ்ந்த பொருளுடனும் கூடிய மொழிகளை எடுத்தாள முடியும்.

லக்ஷ்மி.—அப்பா! அப்பா! நான் இறக்க ஏன் இடங்கொடுக்க மாட்டேன் என்கிறாய்?

வாஸுதேவ சாஸ்திரி.—குழந்தாய்! அவஸரப்பட்டுவிடாதே! கடவுள் அருளால் நீ இங்குவந்து பிறந்துவிட்டாய், எப்பொழுது உன்னை இங்குவிட்டு நீக்கவேண்டும் என்பது அவருக்குத் தெரியும். உனக்கு இன்னும் இறக்கவேண்டிய யோக்யதை வரவில்லைஅம்மா!

லக்ஷ்மி.—அப்பா! நீ எப்பொழுதும் சிறந்த ஞானத்தை எடுத்து வெளியிடுகிறாயே! உனக்கு நிகர் இம்மூவுலகிலும் உண்டோ? எங்கள்பாடுதானே திண்டாட்டமாக விருக்கிறது! (என்று விக்கி அழத்தொடங்கினாள்).

சாஸ்திரி.—அழாதேபெண்ணே! வேண்டாம் அடக்கிக்கொள். துக்கம் எப்பொழுதும் எனது என்ற பற்றால்தான் ஏற்படுவது. இப்பற்று நீங்கியவிடத்தில் துக்கம் ஏது? ஸுகதுக்கங்கள் நமது மனத்தைப் பற்றியவைகளே ஒழிய வெளிவிஷயங்களல்ல.

லக்ஷ்மி.—எனக்குச் சாகவேண்டிய யோக்யதை இல்லை என்றால், இவ்வுலகில் சாகத்தகுந்தவர்கள் யார்தான் இருக்கிறார்கள்? சொல்லேன் பார்ப்போம்.

சாஸ்திரி.—லக்ஷ்மீ! கண்ணே!! உயிருள்ள காலத்திலேயே எவன் செத்தாரைப்போலிருக்கிறானோ அதாவது துக்கம் மமகாரம் முதலியவைகளிலிருந்து விடுபட்டிருக்கிறானோ அவனே சாகத் தகுந்தவன். நான் சொல்வதைச் சற்று நம்பி ஊன்றிப்பார். பெண்ணே! நீ பெரிய காரியங்களை ஸாதிக்க இவ்வுருவம் தாங்கியிருக்கிறாய். கூடிய சீக்கிரத்தில் உலக ரஹஸ்யங்கள் உனக்கு நன்கு வெளியாகும்.

இதைக் கேட்டதும் லக்ஷ்மிக்குப் பொய் உயில் விஷயம் ஞாபகம் வந்துவிட்டது. உடனே அவளைச்சுற்றி தலைவிரித்தாடும் சதியாலோசனைகளைத் தகப்பனாருக்குத் தனக்குத் தெரிந்தவரையில் தெரிவித்தாள்.

சாஸ்திரி.—என்ன பயம் உனக்கு! தைர்யமாயிரு. ஏது நடந்தாலும் நமது நன்மைக்கேதான் என்று மதித்துத் தேறியிரு. நமக்குக் கிடைக்காத வஸ்துக்களை விரும்பவும் வேண்டாம்; நமக்குக் கிடைப்பவைகளை வெறுக்கவும் வேண்டாம். கார்யங்கள் முறைப்படி நடக்கட்டும்; அவைகளை நடத்துவிப்பவர் ஈசன். எல்லாம் எனையாளும் ஈசன் செயல். மேலும் ஸொத்துக்களை அவர்கள் அனுபவித்தால் என்ன நாம் அனுபவித்தால் என்ன? மமகாரம் நீக்க முயல்பவர்களுக்கும் நீங்கியவர்களுக்கும் இதனால் என்ன பேதம் வந்துவிடும்? எல்லோரும் ஸுகப்படவேண்டியதுதானே! நீ வீணாக ஏன் அழுது கரைந்து போகிறாய்?

லக்ஷ்மி.—அப்பா! உமக்கு என்ன உதாரகுணம்!! இப்பாழுலகம் கொடியதல்லவா? என்ன வெகு தாராளமாகக் கூசாது கூறிவிட்டீரே!

சாஸ்திரி.—என் கண்மணீ! நான் சொல்வதில் நம்பிக்கை வை. இவ்வுலகம் கொடியதல்ல என்று நீயே உன் வாய்விட்டுக் கூறும் காலமும்வரும். நாம் உலகை நோக்கும் நிலைமாறுபாடுகளால் உலகம் விதம்விதமாகத் தோற்றும். இவ்வளவுதான். நாளாக நாளாக இவைகள் தாமே உனக்கு விளங்கிக்கொண்டே வரும்.

இதன் பின்னர் சாஸ்திரி மதுரையில் நடந்திருந்த அலங்கோலங்களை எடுத்துரைக்க, ருக்மிணிக்கு வந்த ஆபத்தை எண்ணி அவளுக்காகக் கொஞ்சம் அழுதாள் லக்ஷ்மி. பிறகுதாம் புறப்பட்டு வந்திருக்கும் வேலையையும் தெரிவித்தார். கொஞ்ச நாழிகை இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு முடிவில் போய்வருவதாகச் சொல்லிக் கொண்டெழுந்தார்.

சாஸ்திரி.—நான் போய் வேலையை முடித்துக்கொண்டுவந்து சேருகிறேன். மனதைத் தேற்றிக்கொண்டு தைர்யமாகவிரு. உயிரை மாய்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று தோன்றும்போதெல்லாம் என்னையும் என் வாக்குக்களையும் ஞாபகப்படுத்திக்கொள். அதெல்லாம் இருக்கட்டும். எனக்காகவாவது நீ உயிருடன் இரு. அப்பாவை அனாதையாக்கி ஆலாகப் பறக்க விட்டுவிட்டு ஓடிவிடாதே யம்மா! நான் என்ன சொல்லப் போகிறேன் இதைவிட'

என்று மிக உருக்கமாகக் கூறிவிட்டுத் திண்டுக்கல்லிலிருந்து வடக்கே போகும் அடுத்த ரயில் வண்டியில் சாஸ்திரி புறப்பட்டுவிட்டார்.

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

ருக்மிணி அல்லது பக்தி நிலை

பக்தி மலர்ந்த காதை

(தொடர்ச்சி)

"இவன் மாத்ரம் அந்தப்பாசத்திற்குள் இருந்து தவறிப் பிழைத்து வந்தானும். அந்தக் குரங்கு என்ன பாடு படுகிறதாம். இந்த நாரதன்தான் சொன்னான். நான் என் பெயரை மாற்ற வேண்டுமோம். இல்லாவிடில் அதோடு சண்டைசெய்ய வேண்டுமோம். என்ன அழகு. நாம் ஒரு மிருகத்தோடா சண்டை செய்வது? கேவலம் ஓர் மரத்திலிருந்து மரம்பாயும் ஒரு குரங்கோடா சண்டை செய்வது? அது நமக்குப் பெருமையா? அல்லது அழகா? என்ன செய்வது. நீதான் யுக்தியிற் சிறந்தவன். யோசித்துப் பதில் கூறு."

"என்ன? ஒரு குரங்கு உன் பெயரை மாற்றச் சொன்னால் அது கேவலமாகவா இருக்கும்? அதுவும் ஒரு சேனைமுழுதையும் ஆகாசவீதியில் தெறித்துவிட்டதைப் பார்த்தால் எனக்கென்னமோ பயமாகத்தான் இருக்கிறது. அது பெயரை ஏன் மாற்றச்சொல்லுகிறது?"

"நான் பலராமன் என்கிற பெயரை ராமன் என்று மாற்ற வேண்டுமோம், அதற்குக் காரணம் நான் பலசாலியல்ல என்கிறதாம். அப்பெயரோடு இருந்தால் அதனோடு சண்டை செய்யவேண்டுமோம்."

"அதற்கு உன் பெயரில் பல என்னும் அடைமொழியை எடுக்கவேண்டும் என்று அல்லவா எண்ணம். அதை எடுத்தால் உனது பிரதாபத்திற்குக் குறைவல்லவா? ஒரு சிறு குரங்கிற்குப் பயந்து பெயரைமாற்றினான் என்றல்லவா யாவரும் ஏளனஞ் செய்வர்."

"அதுதானே யானுங் கூறுவது. சண்டை செய்வதென்றால் அதுவும் ஆண்மைக்குக் குறைவேயல்லவா?"

"என்னமோ அப்பா? தாங்கள் கூறுவதைக்கேட்டால் நாம் தீர யோசியாது ஒன்றும் செய்யக்கூடாது. என்ன செய்யலாம். பெயரை மாற்றினால் உன்னுடைய வீரப் பிரதாபத்திற்கே குறைவு மானக்கேடு. சண்டை செய்வதென்றால் ஒரு குரங்கைக்கொல்ல என்ன ஆர்பாட்டம் என்பார். இன்னது சொல்வது என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. நாரதா! நீ என்ன சொல்கிறாய்?"

"நான் என்ன சொல்வது. நான் முன்னமே அதன் வால் ஒன்றே போதும் என்று சொல்லியிருக்கிறேன். கயிறு என்றிவர் கூறியது அவர் வால்தான். வால் என்றால் வாலா அது. அது எத்தனை நீளம் வளரும்! எனக்கிவர் பெயரை மாற்றுவதே நலம் என்று தோன்றுகிறது. அக்குரங்கோடு போய்ச் சண்டை செய்தாலும் அண்ணா பிழைப்பது அப்படி இப்படித்தான். அதன் வாலே அந்த வேலை செய்யும். பேரை மாற்றினால் என்ன குற்றம்? பலராமர் என்பதை ராமர் என்று மாற்றுவதால் தங்களுக்குப் பலமில்லை என்று ஏற்பட்டு விடுமோ? அது எப்படி முடியும். தங்கள் பலம் குறையவே குறையாது. பெயரை மாற்றாது சண்டைசெய்து தோல்வியடைந்தால் எல்லாரும் பரிகஸிப்பதைவிட நாமே பெயரை மாற்றிக் கொள்வது நன்றென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது" என்றார் நாரதர்.

"எனக்கும் அப்படித்தான் அண்ணா தோன்றுகிறது. என்ன செய்வது. வேறு வழியில்லை," என்றார் கிருஷ்ணரும்.

சிந்தாஃகிராந்தனாய் பலராமர் ஆஸனத்தில் சாய்ந்து மயங்கி இருந்தனர். அவர் உடல்முழுதும் இளைத்து சிந்தனையே மேலிட்டிருந்தனர். அப்பொழுது ஸ்ரீ பெரிய திருவடிகள் கண்ணபிரான்முன் தோன்றினார்.

"நல்ல ஸமயத்தில் வந்தாய். இந்நகர்க்குப்புறத்தில் ஒரு குரங்கு வந்திருக்கிறதாம். அதை யாரோ போய்த் துரத்தப் பார்த்தாராம். முடியவில்லையாம். நீதானப்பா அதைத் துலைக்கவேண்டும்" என்று கண்ணபிரான் திருவாய் மலர்ந்தார்.

"உங்களுக்கென்ன வேலை. குரங்கையடி, எலியைப் பிடி, என்பதைத் தவிர. ஊருக்கு வெளியில் குரங்கு வந்தால் அதைப் பிடிக்க நான் ஓர் குரங்காட்டியோ? தெரியாமலீ உம்மிடம் அமர்ந்தேன். தக்கபடி எனக்கு வேலையிடாமல் என்னை ஏன்பரிகாஸம் செய்கிறீர்கள்?"

"ஏன் அப்பா இந்தக் கோபமுனக்கு? நான் தகுந்தவன் நீயென்று முன்னமே யோசித்துதான் சொன்னேன். உன்னுடைய வீரப்ரதாபம் நம்மினும் சிறந்தது என்று எண்ணிக் கூறினேன். உன்னை நான் என்றைக்காவது பரிகஸித்ததுண்டா?"

"இப்பொழுதுதான் செய்கிறீரே.?"

"அதோ பார் அங்கு பலராமரை. என்னமாக மயங்கிக் கிடக்கிறார். அந்தக் குரங்கின் வேலை அது. நான் உன்னைப் பரிகாஸம் செய்யவில்லை. நீ புத்திசாலி. ஸமயோசித பலவான். என்னைக்காட்டிலும் சக்தியுள்ளவன் என்று எண்ணிச் சொன்னேன். தயவு செய்து எங்களைக் காப்பாற்றும். உன்னைவிட்டால் எங்களைக் காக்க வேறு யாரால் முடியும்."

"தாங்கள் சொல்வது நியாயம். அன்று அந்த அம்ருத கலசத்தை எடுத்துவந்ததை விடவா இது கஷ்டம். நிச்சயமாகப் பெரிய திருவடிகள் உங்களது மான ஸம்ரக்ஷணம் செய்வர்" என்றார் நாரதர்.

உள்ளம் சற்றே குளிர, கருடாழ்வார் "நான் போய் என்ன செய்ய வேண்டியது?" என்றார்.

"ஒன்றும் வேண்டியதில்லை. அவர் என்னைக் காண வந்திருக்கின்றனர். நான் கூப்பிட்டதாகச் சொன்னால் தானே வருவார். இதுதான் தாங்கள் தயவு செய்து செய்யவேண்டும்."

"முன்னம் என்னவென்னவோ சொன்னீரே. இவ்வளவுதானா?"

"இதுதான். இது செய்தால் போதுமப்பா!"

"இதற்கென்ன? இதோ அழைத்து வருகிறேன் ஒரு க்ஷணத்திற்குள்" என்று சொல்லிக்கொண்டு கருடன் சென்றான்.

"பலராமா! அங்கு வந்திருப்பது இப்பொழுதுதான் ஞாபகம் வருகிறது. நேற்று சாயங்காலம் அவரைக் கண்டேன். உன் பயம் ஒழி. அவரை நான் பார்த்து ஏதாவது சொல்லி ஸமாஸஞ் செய்யப் பார்க்கிறேன்."

பாலஸூரியனது பொன்கதிர் விளங்கும் கோபுரவாயிலை விட்ட பெரிய திருவடிகள் மிகு லேசாக நடந்தார். பொழில்கள்தோறும் விளங்கும் கொடிப்புணர்ந்து விளங்கும் மரங்களின் செழிப்பைக் கண்டு பிரமையிலாழ்ந்திருந்தான். "ஒரு அல்பக் குரங்கை, மரம்விட்டு மரம் பாய்ந்து கொடிக்கிளையில் தலைகீழாக ஊசலாடும் ஒரு சிறு மந்தியை மஹாபலவானென்று எண்ணி என்னை அழைத்துவரச்சொன்ன அந்த கண்ணனது மொழிகள் என்ன மொழி! அவர்க்கிப்படித்தான் எப்பொழுதும் ஆழ்ந்த யோசனை என்பதே கிடையாது. நான் ஊழியஞ்செய்தால் தக்கவிடம் தகாதவிடமென்று அறியாது காலாகாலங்களிலில்லாமல் அனுப்புகின்றனன். வீண்வேலையன்றி வேறுவேலை கிடையாது. ஒரு குரங்கைத் தன்னிடம் அழைத்துவர வேண்டுமென்றால் நானா இதற்காள்? இவர்க்குக் குரங்கிடமும் காடியிடமுமே வேலை. முன் ஜாம்பவான் என்னுங் காடியை யழைத்துவா வென்று சொன்னாப்போல் ஞாபகம் எனக்கிருக்கிறது. இப்பொழுது குரங்கை அழைத்துவர வேண்டுமாம். நான் முடியாது என்று மறுத்துவிடுவேன். சொல்வதற்குள் தட்டிக்கொடுத்து என் வாயெடுக்க வொட்டாமல் செய்துவிடுகிறான். என்ன செய்வது. எனக்கிவ்வாறு வேலை செய்வது மிகவும் அவமானமாக இருக்கிறது. அவ்ரை விட்டு விலகவும் மனம் வரவில்லை—" என்றிவ்வாறு தன் மனத்தில் தோன்றியவாறு எண்ணிக்கொண்டு ஆழ்ந்து விளங்கினர்.

பின் வயல்களில் பண்பாடும் தேரை யினத்தையும் சங்கினத்தையுங் கண்கொண்டு கவனியா நிற்பர். அணில் வாலென முதிர்ந்து தொண்டைக் கதிராய் விளங்கும் நெற்பயிரைப் பார்த்து குதூஹலிப்பர். இடையே ஓடும் சிற்றருவிகளில் துள்ளிக்குதிக்கும் வானவில்லெனச் சித்திரமமைந்தமீனினத்தைதக்காணக் காணக்கூத்தாடுவர். ஓடிவரும் நீர்ப்பெருக்கில் இடையறாது அலைக்கும் ஒலியில் தன்செவிமயங்க எக்கலிப்பர். பித்து பிடித்ததுபோல் கூத்தாடுவர். மற்று, தான் எந்த வேலையாக வந்ததென்பதாவது போக வேண்டிய எண்ண மிருந்ததாகவாவது தோன்றவில்லை. அவர்க்கு அக்குரங்கின்பால் இருந்த அலக்ஷியம்தான், வந்த கர்மத்தையே மறக்கச் செய்தது.

விசேஷக் குறிப்புகள்

NEWS AND NOTES

சென்னைப் புதுக்கவர்னர்.—இப்போது சென்னை ராஜதானிக்குக் கவர்னராக நிமிக்கப்பட்டுள்ள லார்ட் பெண்ட்லண்ட் அவர்கள், தமது பத்தினியாருடனும் இரண்டு குழந்தைகளுடனும் செப்டம்பர் மாதம் 28-ந் தேதி லண்டனிலிருந்து ஸிம்லா என்னும் கப்பலில் புறப்பட்டு அக்டோபர் மாதம் 28-ந்தேதி சென்னை வந்து சேருவார் என்று தெரிகிறது.

*
* *

ஆகாயக்கப்பலில் விவாகப்பவனி.—மேஸ். டிறும் என்னும் ஓர் பிரான்சியன், பிரான்சிலிருந்து ஆகாயக் கப்பல் மார்க்கமாய் இங்கிலாந்துக்கு மணக்கோலத்தோடு சென்று விவாகம் முடித்து அப்பால் அந்த ஆகாயக்கப்பலிற் றானே மணவாளியையு மேற்றி யழைத்துக்கொண்டு பிரான்சுக்குச் சென்றனன்.

*
* *

கடல்நீரில் பொன்.—நியூயார்க்கில், வசிக்கும் ஆஸ்டிரியா தேசத்து ரசாயன சாஸ்திரியான டாக்டர் ஆஸ்கார்மாகேல் என்பவர் 4,84,009 பவுண்டு செலவு செய்து யந்திரங்களமைத்தால் வருடத்திற்கு 260,000 பவுண்டு மதிப்புள்ள பொன், கடல் நீரினின்றும் எடுத்தல் கூடுமென்று கூறுகின்றனர்; இவர் தினமொன்றிற்கு 60 பவுண்டு செலவு செய்தால் 720 பவுண்டு மதிப்புள்ள பொன் எடுத்தல் கூடுமென்றும், அங்ஙனம் செய்வதால் தினமொன்றிற்கு 660 பவுண்டு லாபங் கிடைக்குமென்றுங் கூறுகின்றார்.

*
* *

மிஸ்டர் A. O. ஹியூம், ஐ. ஸி. எஸ்., காலமாயினார்.- இந்தியன் காங்கிரஸ் மகாசபைக்குப் பிரதான புருஷராகக் கருதப்பட்டு வந்த மிஸ்டர் A. O. ஹியூம் சில மாதங்களாக வியாதியாயிருந்து காலமாயினார். இவரது ஜீவியச் சருக்கம் நமது போதினியில் பின் வெளிவரும்.

*
* *

கிழவனாகாதிருப்பதற்கான ஒரு புது முறை.—மெட்சினிகால் என்னும் ஒரு பிரபல டாக்டர் கிழத்தனமுண்டாவதற்குக் காரணம் தேகத்திலுள்ள சில சிறு புழுக்களின் விஷமேயாமென்றும், அப்புழுக்கள் சர்க்கரையில் பிழைத்திருப்பதில்லை யென்றும், தேகத்தில் சர்க்கரை யுண்டாகுமாயின் இப்புழுக்க ளிறந்து போமென்றும் டாக்டர்கள் கூடிய ஒரு பெருஞ்சபையில் கூறினர். இவர் தேகத்தில் சர்க்கரையை யுண்டாக்கக்கூடிய புழுக்களைக் கண்டுபிடித்திருக்கின்றார். இப்புழுக்களை அவர் ஒரு வெள்ளை எலியின்மீது விட்டுப் பரீட்சைசெய்துபார்த்தார். அதற்குக் கிழத்தனமுண்டாகவில்லையாம். இனி யப்புழுக்களை மனித சரீரத்திற் செலுத்திப் பரீட்சை செய்ய வுத்தேசித்திருக்கிறாராம்.

ஒரு தீவில் புதையுண்டுள்ள பெருஞ்சொத்து.—வெனிசுவீலன் கடற்கரைக்கு 400-மைல் தூரத்திலுள்ள காலப்பார்கோ என்னும் தீவிற்கு வடக்கேயுள்ள கோர்க்கோ என்னுந் தீவில் சுமார் 120-லட்சம் பவுண்டு மதிப்புடைய சொத்துக்கள் பூமிக்குள்ளிருக்கின்றனவாம். இவை பல வருஷங்களாகக் கடற்கொள்ளைக்காரர்களால் புதைக்கப்பட்டனவாம். இச்சொத்துக்களைக் கண்டுபிடித்தெடுக்கச் சிலர் துரைத்தனத்தாரின் அதிகாரம் பெற்று அங்குச் சென்றிருக்கின்றனர்.

*
* *

ஒரு விசித்திரப் பிரதிமை.—ஜப்பானில் சில காலங்கட்குமுன் ஒரு கனவா னிறந்துபோனார். அவரது ஞாபகார்த்தமாக ஒரு சிற்பசாஸ்திரி மின்சாரக் கருவியமைத்து ஒரு பிரதிமை செய்து வைத்திருக்கின்றார். அது வாயைத் திறக்குமாம், மூடுமாம், கையைத் தூக்குமாம், முடக்குமாம், அந்தக்கனவான் செய்த பிரசங்கங்களை கிராமபோனிலமைத்து, அதனை யப்பிரதிமையின் பின்புறத்தில் வைத்திருக்கின்றனர். அது பாடும்போது அப்பிரதிமை வாயைத் திறப்பதும் மூடுவதுமாக விருப்பதையும் கையைத் தூக்குவதும் முடக்குவதுமாக விருப்பதையும் பார்த்தால் அவரே பிரத்தியட்சமாகப் பிரசங்கம் செய்வதுபோலிருக்குமாம்.

*
* *

சுரங்க வெடிப்பால் நேர்ந்த விபத்து.—இங்கிலாந்து தேசத்துக் கன்னிஸ்ய ரோகாசுக்கருகேயுள்ள டெனுபி சுரங்கத்தி னிரண்டிடங்களில் வெடிப்புண்டாயது. பின்வந்த சமாச்சாரத்தால் அசசுரங்க விபத்திலிறந்தவரது தொகை 79 என்று தெரிகின்றது. நமது சக்கரவர்த்தியவர்கள் சுரங்கத்தின் வெடிப்புண்டாகிய விடத்திற்கு நேரேசென்று சுரங்கத்தினுள் 1000 அடி பரியந்தம் பூமிமட்டத்திற் கிறங்கிப்பார்த்து, தமது அநுதாபத்தைத் தெரிவித்தார்.

*
* *

பூகம்ப விபத்து.—இம்மாதம் ஐரோப்பா கண்டத்தின் கீழப்பாகத்தில் ஓர் பூகம்பமுண்டாயிற்று. கான்ஸ்டான்டிநோபிலின் அருகேயும் ஒரு நீடித்த பூகம்பமுண்டாயிற்று; சோர்லு என்னுமூரில் பூகம்பத்தால் ஒரு விளக்குக்கூண்டு விழுந்து விட்டது. 300 வீடுகள் தீப்பற்றி விழுந்தொழிந்தன. மார்மோராக் கடலில் தென்கரையிலுண்டான பூகம்பத்தால் அநேககிராமங்கள் பாழ்பட்டுப்போயின; அளவிறந்தன பேர் மாண்டனர். சானக்கிலுண்டான பூகம்பத்தால் அங்கொரு கிறிஸ்தவக்கோவிலும் மகம்மதிய மசூதியுமிடிந்துபோயின. கானேவிலும் ஹோராவிலுமுள்ள கடற்கரை விளக்குக்கூண்டுகள் பூகம்பத்தால் இடிந்துவிழுந்து பூமிக்குள் மறைந்துபோயின, அங்கு அநேக கிராமங்கள் தீப்பற்றி யெரிந்தொழிந்தன. ஹோராவில் 80 பேரிறந்தனர். 300 பேர் காயமடைந்தனர். மிரியோபியடாவில் 300 பேரிறந்தனர். 600 பேர் காயமடைந்தனர். அங்கு இரண்டு கிராமங்கள் பூமிக்குள் மறைந்துபோயின என்று தெரியவருகிறது.

பம்பாய்க் கவர்னர் நியமனம்.—தற்போது பம்பாய்க் கவர்னராக விருக்கும் ஸர் ஜார்ஜ் கிளார்க் அவர்கட்குப் பின் லார்ட் செம்ஸ் போர்ட் அவர்கள் பம்பாய்க் கவர்னராக நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்.

*
* *

ஸ்டாம்பு விற்பனை.—சென்னை ராஜதானியில் சென்ற வருஷத்தில் 1-கோடியே 27-இலட்ச ரூபாய்க்கு மேற்பட ஸ்டாம்பு விற்பனையா யிருக்கின்றது.

புஸ்தக விமர்சனம்

REVIEWS OF BOOKS

கல்யாணி.—இது ம-ா-ா-ஸ்ரீ, R. S. நாராயணஸ்வாமி அய்யர் பி.ஏ., பி.எல்., அவர்கள் எழுதியது. துப்பறியும் நவீனங்களின் பகுப்பில் சேர்ந்த இக்கதை மிகு லாவண்யமாகவும் செம்பாகமாகவும் எழுதப்பெற்றுள்ளது. படிப்பவர் மனதைக்கவரும் தன்மை வாய்ந்தது. இத்தகைய கதைகளை யாவரும் விரும்பாதிருக்க முடியாது.

*
* *

பிரேமகாந்தன்.—இது "தாமரைப்பெண்" எழுதியது. தனது காலத்தை நல்லதாகச் செலவிடச் செய்யும் பெண்மணி யொருவள் எழுதுமிந்நூலில் பக்தியே மேலிட்டு விளங்குவது. இது அம்மாது இரண்டாவதாக எழுதும் நூல். முதலில் எழுதிய கோமளம் காஞ்சியாத்திரை என்னும் நூலினும் ஒழுங்கு படிந்து நடை சிறந்து விளங்கினும், மிகைபட மேற்கோள் கொண்டு விளங்குகிறது. மற்றும் வெளிவரும் நூல்களில் இதையும் கவனித்து எழுதுவாளாயின், தான் மனத்திற்கொண்டதைஎண்ணியவிதம் கையால்தீட்டும் தன்மை எளிதில் அடைவள். யாம் கூறும் இக்கூற்று அபிமானமே. எழுதுவோர் விருத்தியைக் குறித்தன்றி வேறன்று. இதை யுள்ளங்கொண்டொழுகல் நலமென எமக்குத் தோற்றுகிறது.

*
* *

ஜனகா மோஹன சாதுரியம் அல்லது எலிபிடிக்கும் பொறி, சுகுமாரதிலகம், நாகரீக பாரிஜாதம் :

ம-ா-ா-ஸ்ரீ S. G. இராமாஞ்சலுநாயுடு அவர்கள் இயற்றிய இவை நன்றாக எழுதப்பட்டுள்ளன. ஹாஸ்யரஸம் நிறைந்து விளங்குவன, சிறுவர்கள் யாவரும் வினோதத்துடன் படிக்கக்கூடியவை. சித்திரப்படங்கள் நன்றாக அமைந்திருப்பின் நலமாயிருக்கும்.

1100

ஆலன் ஒ. ஹியூம்.